Sınırsız Rüyalar Diyarı

J. G. BALLARD

İngilizceden çeviren: İrem Sağlamer

AYRINTI

J.G. BALLARD

1930'da Şanghay'da doğdu. Pearl Harbour baskınının hemen ardından diğer yabancılarla birlikte bir sivil tutsak kampına yerleştirildi. Savaş bitince ailesiyle birlikte İngiltere'ye döndü. İki yıl Cambridge'de up okuduktan sonra metin yazan olarak çalıştı. RAF'a (Kraliyet Hava Kuvvetleri) katılarak Kanada'ya gitti. Hemen hemen tüm bilim-kurgu yazarlarının aksine' çocukluğunda hiç bilimkurgu okumadığını söyleyen Ballard savaş, tutsaklar kampı ve atom bombası deneyimleriyle kozmik yıkım, felaket ve masumiyetin yitirilişi gibi bu türe özgü temalarla ilk elden karşılaştı. (Bu temaları daha sonra *Güneş İmparatorluğu'*nda işledi.) İlk kısa öyküsü (Prima Belladonna) 1956'da *Science Fantasy* dergisinde yayımlandı ve dikkati çekti. Kısa hikayeleriyle adını duyurdu. 1962'de yayımlanan ilk romanı *Drowned World* ile bilim-kurgu içinde kendine özgü bir yer edindi. O dönemde gelişmeye başlayan anti-nükleer hareketle paralellik içinde toptan yıkım ve yokoluş temalarını işledi. 1964'te *New Worlds* dergisinin editörlüğüne Michael Moorcock'un gelmesiyle bu dergide öykülerini yayımlamaya başlayan Ballard, M. Moorcock ve Brian W. Aldiss ile birlikte, popüler bilim-kurgunun sıradanlığına, klişeciliğine ve teknoloji hayranlığına bir tepki olarak gelişen, zengin bir dil, yoğun edebi uslûp ve deneysel tarzlara yönelen "Yeni Dalga"nın öncülüğünü yaptı. Klasik bilim-kurgu'nun eksenini oluşturan dış uzaylara ve geleceğe yolculuk temalarının kendisini çekmediğini söyleyerek "iç uzaylardaki gezintileri" inceledi, "asıl yabancı gezegen dünyamızdır" dedi ve "geleceğin şimdide yaşandığını" vurguladı. Gerçeküstücülükten, sinemadan, psikanalizden etkilendi, bilim ve teknolojiye karşı eleştirel, hatta karşıt bir tutum sergiledi.

"Bilim-kurgu'nun bir yan dal olmaktan çok 20. yüzyılın esas edebi geleneği olduğuna inanıyorum" diyen Ballard'a göre "geleneksel roman, toplumların dinamizmini ve insanın evren içindeki yerini ihmal etmektedir. Bilim-kurgu ise, kaba ya da naif bir şekilde olsa bile, hayatı ve bilinmeyenleri felsefi ve metafizik bir çerçeve içine yerleştirmeye çalışır. Günümüzün en önemli özelliği olan 'sınırsız olabilirlik' ve 'şimdideki gelecek' ile en iyi başedebilen edebiyattır." Çağımızda "kitle iletişimi, imajlar, reklamlar ve reklamcılığın bir dalı olan politika gibi sayısız

kurgular arasında yaşadığımızı” söyleyen Ballard’a göre bilim-kurgu’nun görevi bu kurgular arasında gerçekliği yakalamaktır ve “gelecek bugünü anlamak için geçmişten daha iyi bir anahtardır.”

“Bütün bu konularda yazarın görevi nedir?” diye sorar Ballard. “Yazar kişisel ilişkiler ve toplumsal davranışlardaki nüansları incelemekle yetinebilir mi? Kendine yeterli ve içine kapalı, kendi egemenliğinde bir dünya yaratabilir mi? Bu ahlaki yetkiye sahip mi? Günümüzde yazarın herhangi bir ahlaki konumda olduğuna inanmıyorum. Sadece okura zihninin içeriklerini sergiler, bir dizi hayali alternatif sunar. Bilinmeyen bir bölgede safariye çıkmış ya da laboratuarda bilinmeyen bir konuyla karşı karşıya gibidir. Tüm yapabileceği hipotezler geliştirip olgular karşısında sınamaktır.”

BAŞLICA YAPITLARI: Romanlar *The Crystal World* (Billur Dünya), *Crash* (Çarpışma), *Concrete Island* (Beton Ada), The *Unlimitea Dream Compony* (Sınırsız Rüya Şirketi), *Hello America* (Merhaba Amerika), *Empire of the Sun* (Güneş İmparatorluğu, Çev: Emine Güreli, Ekim 1^990, Ayrıntı Yayınları) HİKAYELER: *Four-Dimensioml Nightmare* (Dört Boyutlu Kabus), *The Venus Hunters* (Venüs Avcıları), *The Atrocity Exhibition* (Vahşet Sergisi), *The Day of Forever* (Sonsuzluk Günü), Myths of the Near Future (Yakın Geleceğin Mitosları, Çev.: Ümit Altuğ. Ayrıntı Yayınlan, 1993).

Ayrıntı: 118
Edebiyat dizisi: 39

Sınırsız Rüyalar Diyarı
J.G. *Ballard*

İngilizceden çeviren
İrem Sağlamer

Yayıma hazırlayan
Fatma Taşkent

Kitabın özgün adı
The Unlimited Dream Company

Paladin Books/1990 basımından çevrilmiştir.

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Arslan Kahraman

Düzelti
Nur Arıkan

Basıma hazırlık
Renk Yapımevi (O 212) 516 94 15

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık Sanatları Ltd. Şti. (0 212) 212 03 39-40
Birinci basım *Haziran 1995*

ISBN 975-539-097-9

J.G. Ballard

SINIRSIZ RÜYALAR DİYARI

Helikopterlerin gelişi

1

Her şeyden önce uçağı neden çaldım?

Eğer Londra Havaalanı'ndan kalktıktan yalnızca on dakika sonra, yanan aracın Thames'a düşeceğini bilseydim yine pilot kabinine adımımı atar mıydım? Ama galiba daha o zamandan kurtuluşumu izleyen saatlerde gerçekleşecek olan tuhaf olaylara ilişkin karmaşık bir önsezi vardı içimde. Burada, bu nehir kıyısındaki terk edilmiş kasabanın merkezinde durup, yakındaki süpermarketin camlarındaki lime lime uçuş giysimin yansımasına bakarken havaalanındaki korumasız hangara girdiğim anı açıkça anımsıyorum. Yedi gün önce, zihnim, başımın üzerindeki çelik dam kadar serin ve gergindi. Kendimi pilot kabinine bağladığımda hayat boyu başarısızlıklarımın ve yanlış başlangıçlarımın, artık en azından eylemlerin en kolayının ve en gizemlisinin -uçmanın- yolunu açtığını biliyordum!

Helikopterler film stüdyolarının üzerinde dönüyor. Birazdan polis, bu boş alışveriş merkezine inecek; kuşkusuz bütün Shepperton halkının ortadan kayboluşu hakkında beni sorgulamaya can atıyorlardır. Bu kasabayı olağanüstü bir biçimde nasıl değiştirdiğimi keşfettikleri andaki şaşkınlıklarını görmeyi çok isterdim.

Helikopterlerin ürküttüğü kuşlar göğe yükseliyorlar, artık gitme zamanımın geldiğinin farkındayım. Binlerce kuş etrafımı sarmış; dünyanın dört bir yanından gelmiş flamingolar ve firkateyn kuşları, şahinler ve derin su albatrosları, kalabalık bir hayvanat bahçesinin kafeslerinden fışkırmış gibiler. Benzin istasyonunun avlusuna konmuş, terk edilmiş arabaların ılık tepelerinde itişip kakışarak kendilerine yer arıyorlar. Bir posta kutusuna dayanmış yırtık pırtık uçuş giysimi düzeltmeye çalışırken, bu asla toplanmayacak olan mektuplara bekçilik eden kartal, ellerime saldırdı, kim olduğumu unutmuş gibiydi ve sanki tesadüfen, rüzgara kapılıp bu terk edilmiş sokaklara düşmüş yalnız pilotu - gözetim altında tutmak istiyordu. Kakaduların, papağanların ve kızıl ibislerin vahşi tüyleri alışveriş merkezini kaplıyor; sanki belime dolanacak canlı bir kuyruk. Şu geçen dakikalar boyunca, artık komşularımın hiçbirinin geride kalmadığından emin

olduğumda, Shepperton'ın merkezi görkemli bir kuşhaneye, dev akbabalar tarafından yönetilen bir hava bölgesine dönüşmüştü.

Sonunda, bir tek dev akbabalar kalacak benimle. Şu iki büyük akbaba, şimdi otoparkın beton damından bana bakıyor. Kanatlarının ucunda mantar lekeleri var, pençelerinin arasında çürüyen etin- cerahatı parlıyor, hırslı sarrafların pençelerinin arasındaki çürümüş altın ışıldıyor. Bütün kuşlar gibi onlar da her an bana saldırabilirlermiş izlenimi veriyorlar, helikopterler ve göğsümdeki tam iyileşmemiş yara onları tahrik ediyor.

Bütün bu banliyö matraklıklarına rağmen, burada daha fazla kalıp başıma gelenleri, bunların hepimizi etkileyen ve bu Londra’nın on beş mil batısındaki küçük kasabanın sınırlarını aşan sonuçlarını kabullenmek isterdim. Etrafımdaki sokaklar, öğleden sonra güneşi altında sessiz. Bahçe' kapılarının yanında yerlerde oyuncaklar yatıyor; bir saat önce oyunlarını bırakıp giden çocuklar, onları öylece terk etmişler; komşularından birisi de çim sulama fıskiyesini kapatmayı unutmuş. Fıskiye yorulmak bilmeden dönüp duruyor, derinliklerinden hayali bir balık yakalamak istiyormuş gibi bahçenin dibindeki süs havuzuna birbiri ardınca gökkuşakları fırlatıyor.

“Bayan St. Cloud!... Peder Wingate!...” Onları daha şimdiden özledim; uçuş okulumu finanse etmeye çalışmış olan dul ve nehir yatağında kemiklerimi bulmuş olan rahip.

“Miriam!.... Doktor Miriam!...” Neredeyse boğulmuşken beni kurtarmış olan genç doktor.

Hepsi de beni terk etti artık. Kuşlara beni izlemeleri işaretini verip alışveriş merkezinden ayrıldım. Nehir kıyısındaki bir kumsalda, helikopterler gidene kadar bekleyebileceğim gizli bir yer var. Son bir kez Shepperton’ın eşsiz siluetini oluşturan capcanlı tropikal bitki örtüsüne bakıyorum. Orkideler ve atkuyruğu eğreltileri, süpermarketin ve benzin istasyonunun damlarını dolduruyor; testere yapraklı saballar, elektrikli eşya dükkanının ve televizyon kiralama ofisinin pencerelerinde sallanıyor; mango ağaçları ve manolyalar, bir zamanların sade bahçelerini kaplıyor ve daha bir hafta önce düşmüş olduğum bu sessiz banliyö kasabasını unutulmuş bir Amazon kentinin bir köşesine dönüştürüyor.

Helikopterler daha yakında artık, film stüdyolarının oradaki terk edilmiş caddelerde gürültüyle alçalıp yükseliyorlar. Uçuş ekibi dürbünleriyle boş evleri gözetliyor. Ve ben, kasaba halkının gitmiş olmasına karşın, hala varlıklarını bedenimin içinde duyumsayabiliyorum. Elektrikli eşya

dükkanının vitrininde tenimin bir başmeleğinki gibi parladığını görüyorum, içimde, kemiklerimin güvenli yatakhanelerinde uyuyan bu ev kadınları ve sekreterlerin, film oyuncuları ve banka memurlarının rüyaları aydınlatıyor tenimi.

Parkın girişinde, son uçuşlarına başlamadan önce, benim için yapmış oldukları anıtlar var. Hoş bir mizah anlayışıyla; bulaşık makineleri ve televizyon piramitlerinden; ayçiçeği, kabak ve nektarinlerle süslü plak kulübelerinden tapınaklar yaptılar; banliyö sakinlerinin bana olan sevgilerini göstermek için bulabilecekleri en uygun şeyler bunlardı. Bu çardakların herbirinde; Shepperton göklerinde birlikte yapmış olduğumuz uçuşların ve hayatım boyunca yaratmayı düşlemiş olduğum ve bana yapımında yardım etmiş oldukları insan-güdümlü uçma aracının anısına; uçuş giysimden bir parça ya da uçağın küçük bir bölümü vardı. Helikopterlerden biri hemen arkamda, kasabanın merkezinde çekingen bir daire yapıyor. Pilot ve kılavuzu, ağaçların arasından parlayan tenimi gördüler bile. Ama bütün kaygılarına karşın, onlar da araçlarını gökyüzünün ortasında bırakıp gidebilirler. Çok yakında sayacakları birçok terk edilmiş kent olacak. Thames Vadisi boyunca, Avrupa ve Amerika'nın her yanında, Asya ve Afrika boyunca, insanlar ilk insan güdümlü uçuşlarını yapmak üzere toplandıklarında, on binlerce benzer banliyö kenti boşalacak.

Artık bu sakin, iki yanı ağaçlı yolların kaçış pisti olduğunu biliyorum; yedi gün önce Thames üzerindeki bu küçük kasabanın, pike yapıp, hem ölmekten hem de yaşamaktan kurtulmuş olduğum bu kasabanın hafif uçağımla girip keşfettiğim göklerine hep birlikte uçmamızı bekliyor bu pistler.

Uçağı çalıyorum

2

Şu son bir yılı uçma düşlerinin pençesinde geçirdim.

Yaz boyunca Londra Havaalanı'nda uçak temizlikçisi olarak çalıştım. Sürekli gürültüye ve terminal binasına girip çıkan milyonlarca turiste rağmen yapayalnızdım. Park etmiş yolcu uçaklarıyla çevrili; boş koridorlarda elektrik süpürgemle yürüdüm, yolculukların döküntülerini, yenmemiş yemeklerin, kullanılmamış sakinleştiricilerin ve doğum kontrol aletlerinin kalıntılarını temizledim, bu gidişgelişlerin artıkları bana bir yerlere ulaşmadaki kendi başarısızlıklarımı anımsattı hep.

Daha yirmi beş yaşındaydım, ama hayatımın son on yılının bir çığ bölgesinde geçmiş olduğunu biliyordum. Ne zaman yeni bir rotaya sapsam, dikkatle yeni kerterizler izlemeye çalışsam da hep boş yere debelenmiş oluyordum. Birtakım nedenlerden ötürü, kendi içimde, başka birine verilmiş olması gereken bir rolü oynadığımı düşünüyordum. Dolapta bulduğum uçuş giysisini giyip pilot kılığına girmem dışında, yalnızca bu zorunlu oyunculuk, bir tür görünmez gerçekliğin köşelerine dokunuyordu.

On yedi yaşındayken tam yarım düzine okulun en sonuncusundan da kovulmuştum. Hep saldırgan ve tembeldim, yetişkinler dünyasına, katılmak istemediğim sıkıcı bir fesatlık gözüyle bakma eğilimindeydim. Küçük bir çocukken annemin öldüğü araba kazasında yaralanmıştım ve sol omzumda yukarı doğru bir yumru oluşmuştu. Böylece hemen abartılı bir külhanbeyi yürüyüşü geliştirmiştim. Okul arkadaşlarım beni taklit etmeye bayılıyordu, ama ben hiç aldırmıyordum. Kendimin yeni bir kanatlı insan türü olduğunu düşünüyordum. Baudelaire’in, yalnızca ağır kanatları yüzünden yürüyemediği için kalabalık tarafından alaya alınan albatrosunu anımsıyordum.

Her şey imgelemimi tuhaf biçimlerde etkiliyordu. Okulun bilim kitaplığı, fazlasıyla aydın bir biyoloji öğretmeninin sayesinde bin- bir türlü sapkın bilgi hazinesine dönüşmüştü. Bir antropoloji kitabında, tuhaf ama etkileyici bir bereket ayini keşfettim; yerli kabile erkekleri, çölde bir çukur kazıp sırayla toprakla çiftleşiyordu. Bu imgenin fena halde etkisinde kalıp, sersem

sersem ortalarda dolandım ve bir gece yarısı okulun üzerine titrenen kriket pistinde orgazma ulaşmaya çalıştım. El fenerlerinin aydınlığında, ırzına geçilmiş çimenlikte, bira şişeleriyle sarılı, sarhoş vaziyette bulundum. Gariptir ki, bu girişim bana dehşete düşmüş müdürümün düşündüğünden çok daha az tuhaf gelmişti.

Kovulmak beni neredeyse hiç etkilemedi. Buluğ çağımın başlarından beri, günün birinde kendimi bile şaşırtacak kadar olağanüstü bir şey başaracağımdan emindim. Kendi rüyalarımın gücünü biliyordum. Annemin ölümünden beri, bazen onun Toronto'daki ablası tarafından, zaman zaman da işine çok düşkün ve benim kim olduğumu pek çıkaramayan başarılı bir göz doktoru olan babam tarafından büyütüldüm. Sonuç olarak denizaşırı uçaklarda o kadar uzun zaman geçirdim ki resmi eğitimim uçaklardaki filmler sayesinde gerçekleşti.

Londra Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden bir yıl sonra kovuldum. Bir öğleden sonra anatomi laboratuvarında bir gırtlak keserken, birden kadavranın canlı olduğuna inandım. Kadavrayı hayata döndürmek adına onu kollarından ve bacaklarından tutup aşağı yukarı sallamak için korkak bir öğrenciyi yardıma zorladım. Hala az da olsa, başarılı olabilirdik diye düşünüyorum.

Babam beni evlatlıktan reddedince -ona hiçbir zaman yakın olmadım ve sık sık gerçek babamın ilk astronotlardan birisi olduğunu ve böylece dış uzayda olgunlaşmış spermlerden oluştuğumu, gebe bir evren tarafından annemin rahmine düşürülmüş bir mesih olduğumu düşlerdim- dengesiz ve giderek dikleşen bir slaloma başlamıştım. Reddedilmiş, paralı havacı asker bozuntusu, başarısız Cizvit adayı, yapıtları basılmamış pornografi yazarı (Londra'nın dört bir tarafındaki boş ofisleri arayıp birçok heyecanlı hafta sonu geçirdim; ofislerin telesekreterlerine olağanüstü cinsel fanteziler okuyordum, bunlar da hiçbir şeyden kuşkulanmayan sekreterler tarafından yöneticilere okunup onları şaşkına çeviriyordu) ama bütün bu başarısızlıklara karşın hala kendime inanıyordum; şu anda bildirisi olmayan ama günün birinde bu kusurlu resim bilmeceden eşsiz bir kişilik yaratacak mesihtim ben.

Altı ay, Londra Hayvanat Bahçesi'nin kuşlar bölümünde çalıştım . Kuşlar aralıksız cıvıldamaları ve cikcikleriyle beni çılgına çevirdilerse de onlardan çok şey öğrendim. İnsan-güdümlü uçuş tutkum burada başladı. Bir keresinde, boş vakitlerimin çoğunu geçirdiğim, hayvanat bahçesinin

yanındaki çocuk parkında çok patırtı yaptığım için polis tarafından tutuklandım. Yağmurlu bir öğleden sonra, beş dakika kadar “Fareli Köyün Kavalcısı" kompleksine kapılıp, yirmi çocuğu ve ürkmüş annelerini, yoldan geçen birkaç köpeği ve hatta ıslak çiçekleri, aslında bulabilmiş olsaydım, bizden yalnızca birkaç yüz metre ötede olan bir cennete taşıyabileceğime gerçekten inandım.

Halden anlayan bir yargıç tarafından salıverildikten sonra, adliyenin önünde, az önce, Batı Londra Havaalanı’nda fuhuş yapmaktan hüküm giymiş, şu anda Londra Havaalanı Oteli’nde barmaid olarak çalışan emekli bir hava hostesiyle ahbap oldum. Uluslararası havaalanlarındaki cinsel eylemlere ilişkin tuhaf öykülerden oluşan geniş bir dağarcığa sahip, hoş ve canlı bir kızdı. Bu öykülerin etkisinde kalıp ona acele evlenme teklif ettim ve Heathrow yakınlarında kiralamış olduğu eve taşındım. O zamanlar, insan-güdümlü bir uçak yapma fikrini kafaya takmıştım. Bütün dünyayı uçarak gezmeyi planlamıştım bile ve kendimi insan güdümlü uçuşun Lindenbergh ve Saint-Exupery’si olarak görüyordum. Her gün havaalanına gitmeye başladım, binlerce yolcunun göklere yükselmesini izliyordum. Onlara özeniyordum, fena halde sıradan hayatları bu muhteşem uçuş rüyasıyla kesişiyordu.

Uçma rüyaları giderek daha fazla kafama takılıyordu. Gözlem sahasında birkaç hafta geçirdikten sonra uçak temizlikçiliği işi buldum. Londra Havaalanı'nın güney kesiminde hafif uçaklara ayrılmış bir bölüm vardı. Bütün boş vakitlerimi park hangarlarında, aklımın bütün sigortalarını attıran bu karmaşık simgelerin, bu rüzgarlarla aşınmış, ama zarif araçların pilot kabinlerinde geçiriyordum. Günün birinde rüyalarımın mantığını kabullenip uçmaya karar verdim.

Gerçek hayatım böyle başladı işte.

O an hangi güdülerin etkisi altındaydım bilmiyorum, ama o sabah bir olay beni çok tedirgin etmişti. Yatak odasında giyinen nişanlımı seyrederken, birden ona sarılma arzusu duydum. Üniforması uçan motiflerle süslüydü ve onun bu gülünç giysiyi giyiş biçimi her zaman hoşuma giderdi. Ama onu omuzlarından tutup göğsüme bastırırken, bunu ona olan sevgimden değil, yalnızca onu gerçekten ezip yok etme güdüsüyle yaptığımın farkındaydım. Havalanan kolunun çarptığı başucu lambasının yere, ayaklarımızın dibine düştüğünü anımsıyorum. O, güçlü yumruklarıyla yüzüme vururken, ben yatağın yanında onu göğsüme bastırarak eziyordum.

Ancak dizlerime sarılarak kayıp yere yıkılıp kaldığında, en ufak bir nefret ya da öfke duymaksızın, onu neredeyse öldürmek üzere olduğumu fark ettim.

Daha sonra, Cessna’nın pilot kabininde oturmuş coşkuyla öksürüp aksırarak yeniden hayata dönen motoru dinlerken, onu asla incitmek istemediğimin bilincindeydim. Ama aynı zamanda, yerde otururken yüzünde görmüş olduğum o sessiz dehşeti de anımsadım, polise gideceğinden emindim. Park etmiş bir uçağın yanından kılpayı geçip, park pistlerinin birinden havalandım. Motorları çalıştıran teknisyenleri izlemiş ve hangarlar arasında gidip gelirken, sık sık yanlarında oturmak için başlarının etini yemiştim. Çoğu nitelikli pilotlardı ve bana uçuş kumandalar ve motor ayarları hakkında bilmem gereken her şeyi anlatmışlardı. Tuhaf bir şey, ama artık gerçekten havada olmama ve havaalanını çevreleyen otoparklar, plastik fabrikalarını ve depoları geçmeme rağmen hangi yöne gideceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Ve derken, çok yakında yakalanacağımın, nişanlımı öldürmeye çalışıp ardından da Cessna’yı çalmakla suçlanacağımın bilincine vardım.

Kanatçıkları açmayı unuttuğum için yüz elli metreden fazla yükselemedim, ama alçaktan uçan uçak fikri, beni her zaman heyecanlandırmıştı. Havaalanının yaklaşık sekiz kilometre güneyinde motor aşırı ısınmaya başladı. Birkaç saniye içinde alev aldı ve kabin dumanla doldu. Altımda sakin bir nehir kıyısı kasabası vardı, ağaçlık banliyö caddeleri ve alışveriş merkezleri nehrin geniş bir dirseğine kurulmuştu. Oradaki film stüdyolarının çimenlik arazisinde kameralarıyla teknisyenler duruyordu. Bir düzine antika uçak, brandadan yapılmış ve kamufle edilmiş bir hangar dekoruna çekilmişti; Birinci Dünya Savaşı’ndan kalma deri uçuş kostümleri giymiş oyuncular, ben peşimde yoğun bir duman bırakarak süzülürken gözlüklerini kaldırıp bana baktılar. Metal bir kulenin üstündeki bir adam bana-megafonunu salladı, sanki beni de filme dahil etmek istiyordu.

Artık kabini dolduran yanan yağ, yüzümü ve ellerimi kavuruyordu. Uçağı nehre indirmeye karar verdim -canlı canlı kavrulmaktansa boğulmayı tercih ederdim. Sekiz yüz metre ötede, tenis kortlarının ve karaağaçlarla çevrelenmiş parkın ötesinde, suya doğru eğimlenen bir çimenliğin tepesinde büyük bir Tudor malikanesi vardı.

Uçak parkı geçerken ayakkabılarım yanıyordu. Buharlaşan glikol, pantolon paçalarımdan içeri girip yukarı süzülüyor, bacaklarımı haşlayıp neredeyse taşaklarımı kaynatıyordu. İki yanımdan ağaç tepeleri akıp gidiyordu. İniş takımları, ölü karaağaçların gevrek tepe dallarını parçaladı, ağaçlardan şarapnel mermileri gibi bir sığırcık bulutu fışkırdı. Kumanda kolu ellerimden kurtuldu. Son anda, giderek bana doğru yaklaşan nehre bağırdım. Havada kopan kuyruk ağaçlara takıldı ve uçak suya çakıldı. Sular ve buhar gövdeye hücum etti, sıcak damlalar yüzüme çarpıyordu. Koltuktan ileri fırladığımda, kafamın kabin kapısına çarptığını hissettim, ama sanki bedenim başka bir yolcuya aitmiş gibi hiç acı duymadım.

Oysa bilincimi hiç yitirmemiş olduğuma emindim. Uçak hemen batmaya başladı. Alışık olmadığım kemer tokasıyla mücadele edip kemerlerden kurtulmaya çalışırken, fokur fokur kara sular, kabini doldurdu ve hırsla dönerek belime kadar yükseldi. Birkaç saniye içinde boğulacağımın farkındaydım.

İşte o anda bir hayal gördüm.

Hayal

3 Uçak kanatları sayesinde, suyun üzerinde hareketsiz duruyordu. Suya batmış olan motordan bir buhar bulutu yükseldi ve kıyı boyunca sürüklendi. Uçağın burnu yukarı doğru yükseldi ve nehrin dalgaları, öylesine, yüzümün önündeki kırık cama çarpmaya başladı. Kemerimin tokasını açtım ve kabin kapısını zorlayıp açmaya çalışırken önümdeki görüntü dikkatimi çekti.

Sanki dev, ışıklandırılmış bir resme bakıyordum, resim hem dalgalı sulardan hem de brandanın gövdesinden yansıyan yoğun bir ışıkla parlıyordu. Beni şaşırtan şey, kabin kapısını zorlayıp açtığımda, her ayrıntının bu denli keskin bir berraklıkta oluşuydu. Önümde, eğimli çimenliğin tepesinde, yarısı tahta kaplı Tudor Malikanesi duruyordu. Birkaç kişi bana bakıyordu; biçimsel bir peyzajda ressama poz vermiş figürlere benziyorlardı. Hiçbiri kımıldamıyordu, sanki, öğleden sonra göğünde patlayan ve burunlarının dibinde suya çakılan uçak yüzünden donakalmışlardı.

Bu kente daha önce hiç gelmemiş olmama karşın -film stüdyolarının varlığından Shepperton olduğunu tahmin etmiştim- onların yüzlerini tanıyor olduğuma emindim; onlar, çekim arasında dinlenen bir grup film oyuncusuydu. Bana en yakın olan, beyaz bir laboratuvar önlüğü giymiş siyah saçlı genç bir kadındı. Malikanenin altındaki, köpüklerle lekelenmiş çimenlikte duruyor, endişeli bir havayla üç küçük çocukla oynuyordu. İki oğlan, bir kız, tünekte birbirine sokulmuş maymunlar gibi, bir salıncakta yan yana oturuyor, genç kadının onlar için ayarlamaya çalıştığı bir oyunun keyfiyle gülümsüyorlardı. Gözucuyla da bilmiş bir edayla beni izliyorlardı, sanki bütün gün uçağımı onlar için suya indirmemi beklemişlerdi. Oğlanlardan ufak olanı, bacak demirleri takmıştı ve ha bire ağır ayaklarına ıslık çalıp, onları havayı tekmelemeleri için yüreklendirmeye çalışıyordu. Diğer oğlan -tıknaz, koca kafalı bir mongol- solgun yanaklı ve gizemli gözlere sahip, güzel bir çocuk olan kıza bir şeyler fısıldıyordu.

Yukarıda, malikanenin üst kat pencerelerinden birinde, bir dulun anlamsız yüzüne sahip, hoş, orta yaşlı bir kadın vardı; beyaz önlüklü kızın annesi olsa gerek, diye düşündüm. Bir eliyle brokar perdeyi tutuyordu, diğerindeyse unutulmuş bir sigara; benim gelişimin şiddetinin onu da dibe sürükleyeceğinden korkuyordu sanki.

- Beni kıyıdan ayıran dar kumsalda oturan, ellili yaşlardaki sakallı bir adama seslendi. Bir tür arkeologdu, ressam sehpası... sepet ve örnek tepsileriyle kuşatılmıştı, güçlü ama fazla kilolu gövdesi ufak bir branda iskemleye sıkışmıştı. Gömleğinin uçaktan fışkıran sulardan sırılsıklam olmasına karşın, ısrarla, kumsalda dikkatini çekmiş olan bir şeye bakıyordu.

Bu yedi tanığın sonuncusu otuz yaşlarında, üzerinde yalnızca mayo olan bir adamdı; malikanenin ötesindeki bir grup nehir kıyısı otelinin arasından nehre uzanan, dövme demir bir iskelenin ucunda duruyordu. Bu harap, Edward stili iskelede kurulu çocuk lunaparkının bir bölümünü oluşturan dönme dolabın gondollarından birini boyuyordu. Elinde boya fırçasıyla durdu ve tamamen aklı başında olarak omzunun üstünden bana baktı; bir yandan sarı saçlarını ve bir dublör sporcunun gösterişli, kaslı fiziğini sergiliyordu.

Su göğsüme kadar yükselmiş, alet panelindeki göstergelerin üstünde kabarıyordu. Tanıklardan birinin yardıma gelmesini bekledim, ama yönetmenin işaretini bekleyen oyuncular gibi duruyorlardı; bedenleri havayı dolduran titrek ışıkla parlıyordu. Malikanenin, eğlence iskelesinin ve marina boyunca sıralanan otellerin üzerinde, sanki büyük bir felaketten önceki son mikro- saniyeleri yaşıyormuşuz gibi uyarıcı bir ışıltı vardı. Bu banliyö kasabasına dev bir uçağın düştüğüne ya da nükleer bir felaketin başlamak üzere olduğuna emindim.

Nehir, ön camın önünde girdaplar yapıyordu. Koyu bir köpük kırık cama çarptı. Son anda arkeoloğun yerinden kalktığını, güçlü kollarının nehre uzandığını gördüm; sanki birden benden sorumlu olduğunu hissedip beni uçaktan kurtarmak istemişti.

Sancak kanat suya batıyordu, akıntı tarafından sürüklenen Cessna yan yattı. Kemerlerimden kurtulup kapıyı zorladım ve su dolu kabinden iskele kanada tırmandım. Dama çıktım ve uçak, rüyalarımı ve umutlarımı beraberinde derinlere sürüklerken paramparça uçuş giysimle orada öylece durdum.

Beni öldürme girişimi

4 Malikanenin altındaki ıslak çimenlerde yatıyordum. Sanki bir sarhoş kavgasındalarmış gibi insanlar, etrafımda itişip kakışıyordu, beyaz önlüklü kadın onları uzaklaştırdı.

“Dr. Miriam!”

“Ölmediğinin farkındayım! Şimdi geri çekilin!” Gözünün önüne düşen dağınık saçları geri itti ve yanıma çömeldi, göğüs kemiğimin üzerindeki asabi ama güçlü el kalbimi pompalayıp hayata döndürmeye hazırdı. “Allaha şükür! İyi görünüyorsun...”

Sesindeki tüm otoriteye rağmen bu genç kadının kafasını bir şeyler karıştırmıştı, hala yaşadığımdan tam anlamıyla emin değildi. Arkasında, malikanenin penceresinde görmüş olduğum orta yaşlı kadın duruyordu. Dehşetle bana bakıyordu, sanki kazadan kurtulan ben değil de kendisiydi. Motoryağı ipek gömleğini ve boynundaki incileri lekelemişti. Unutulmuş sigara sol elindeydi, bu sırılsıklam otlarla güreşen havacıyı dağlamaya hazırdı.

Eğildi ve öfkeyle omzumu sarstı.

“Kimsin sen?”

“Bayan St. Cloud! Onu inciteceksiniz, hanımefendi.”

Şoför üniformalı bir adam onu sakinleştirmeye çalıştı, ama o, sanki çok değerli bir şeyini çalmışım gibi, şaşkın bir halde bana yapışmıştı.

“Anne!” Genç doktor annesinin elini omzumdan aldı. “Bir de seninle uğraşamaz. Evden çantamı getir.”

Etrafımdaki insanlar istemeye istemeye geri çekildiler, sakin bir gökyüzü ortaya çıktı. Yoğun ışık kaybolmuştu ve dönme dolap bulutlara karşı, sevimli bir mandala gibi dönüyordu. Kendimi güçlü ama tuhaf bir biçimde yaşlı hissettim, sanki çok zorlu bir yolcuğu tamamlamıştım. Doktoru sakinleştirmek için koluna dokundum, bu küçük kasabayı mahvedecek felaket hakkında onu nasıl uyarabileceğimi düşünüyordum.

Beni rahatlatmak istercesine yanağıma dokundu. Bu çarpıcı geliş biçimimden fazlasıyla etkilenmiş olduğu ortadaydı. Bu kafası karışık genç

kadına bakıp büyük bir minnettarlık duydum. Tenini okşamak, ağzımı göğüslerine yapıştırmak istiyordum. Bir an için neredeyse onun talibi olduğuma ve ona evlenme teklif etmek için bu olağanüstü geliş biçimini seçmiş olduğuma inandım.

Sanki bunu biliyormuş gibi bana gülümsedi ve elimi tuttu.” İyi misiniz? Beni o kadar çok korkuttunuz ki... Beni görebiliyor musunuz? Ve duyabiliyor musunuz?.. Kaç parmak var?.. İyi. Şimdi, uçakta başka biri daha var mıydı? Bir yolcu?”

“Ben...” Belirli bir neden olmaksızın konuşmamaya karar verdim. Cessna'nın pilot kabininin görüntüsü zihnimde boş bir bölgeye dönüşmüştü. Artık kumandaların başında durduğum anı anımsayamıyordum. “Hayır... yalnızdım!”

“Pek de emin görünmüyorsunuz. Bu arada, kimsiniz siz? Her an unutuverecekmiş gibi duruyorsunuz!” .

“Blake, gösteri pilotuyum. Uçak alev aldı.”

“Kesinlikle öyle.”

Kolundan destek alarak doğrulup oturdum. Uçuş giysimdeki yağlar, ıslak çimleri lekelemişti. Ayakkabılarım kömür olmuş, ama şans eseri ayaklarım yanmamıştı. Etrafımdaki insanların saygılı yüzlerinden -bahçıvan, şoför ve kahyaya benzeyen yaşlı bir çift- boğulduğumu sandıklarını ve apaçık ölümden dönüşümün onları hayrete düşürmüş olduğunu anladım. Nehrin her iki kıyısında da insanlar vardı. Tenisçiler raketleri ellerinde ağaçların etrafında ilerliyor; bir grup küçük oğlan, suya çamur topakları atarak uçağın fışkırttığı suyu taklit ediyordu.

Cessna, akıntıda yok olmuş, karanlık sular tarafından sürüklenmişti.

Arkeolog, uzun adımlarla kumsaldan geldi, sakalı ve rahip yakalığı sırılsıklamdı. Soluklanıp, sabırsızca yağ kaplı çimenliğe baktığında, sürüden kaçan hain üyeyi arayan tedirgin bir deniz peygamberini andırıyordu. Bana tuhaf bir biçimde, hayal kırıklığına uğramış gibi baktı. Beni kurtarmak için nehre girdiğini, diğerleri gibi ölmüş olduğumu sandığını ve son duamı yapmak üzere geldiğini tahmin ettim.

“Peder Wingate, ayıldı!” Dr. Miriam başımı omzuna yasladı. “İtiraf etmeliyim ki bu bir mucize!”

“Bunun farkındayım, Miriam.” Rahip, daha fazla yaklaşma girişiminde bulunmadı, sanki benden sakınıyor, hayata dönüşümden rahatsız oluyordu. “Allaha şükürler olsun... Ama bırak da dinlensin...”

Işık soldu ve sonra birden yine parlaklaştı. Rahibin yüzü titreşmeye başladı, yüzünün keskin ve sert hatları öfkeli bir yüz buruşturmaya dönüşerek havaya karıştı. Bitap bir halde, Dr. Miriam'a dayandım ve başımı ılık kucağına bıraktım.

Dudaklarımda yabancı bir ağzın damgasını hissediyordum. Dudaklarım şişmiş, dişlerim iç kısmını kesmişti. Bir çift güçlü el göğsümde mor izler bırakmıştı. Her kim bana yapay solunum yaptırmışsa, gereksiz bir güç kullanmıştı, sanki beni öldürmek istemiş gibi parmaklarıyla göğsümü ezmişti. Irmağı aydınlatan ve neredeyse ayın gölgesiz yüzeyine dönüştüren yoğun parıltının içinde, rahibin, sanki meydan okurcasına tuhaf bir biçimde gözünü dikip bana baktığını görebiliyordum. Beni canlandırmaya mı yoksa öldürmeye mi çalışmıştı?

Aynı zamanda, bilincimi yitirmemiş olduğumu da biliyordum. Uçağın tepesinden atlayıp azimle kıyıya doğru yüzdüğümü ve sonra birisi tarafından sığlığa doğru çekildiğimi hatırlıyordum. Gökyüzüne baktım, Cessna'nın pilot kabininden görmüş olduğum parlak ışık kaybolmak üzereydi. Dr. Miriam, başımı kucağında tutup kaygılı bir biçimde parmaklarını şakaklarıma bastırırken, onu felaket hakkında uyarmaya karar verdim.

Aniden hava açıldı. Dr. Miriam, sanki birbirimizin bedenini uzun zamandır tanıyan sevgililermişiz gibi,. düşünceli bir havayla bana bakıyordu. Güçlü kalçalarının kokusunu duyuyor, sandaletlerinin içinde şaşırtıcı pislikteki ayaklarını görüyordum. Dağınık saçları, solgun bir kurdeleyle arkadan bağlanmıştı. Gömleğinin kopuk düğmesinden içeri bakınca, sol göğsünde bir çocuğun tırnak izlerini gördüm. Burada, bu çıplak çimenlikte, bu saldırgan rahibin önünde ona sarılmak istedim. Geçirdiğim kazanın şiddetinin onu tahrik etmiş olduğundan emindim ve dudaklarımı kesmiş olan ağız, eğer onunki değilse, bu beni hayal kırıklığına uğratacaktı.

Kendine çekidüzen verdi ve parfümlü bir mendille yüzümdeki yağı silmeye başladı. Kıyı boyundaki kalabalığı gören kasaba polisi her an gelebilirdi. Yüzlerce insan, durgun suyun ötesinden bana bakıyordu.

Ayağa kalktım ve salıncağa dayandım; üç çocuk, tüneklerinden beni seyrediyordu. Kömürleşmiş pabuçları ayaklarımdan fırlatıp atmama deliler gibi güldüler. Uçuş giysisi belimin etrafında lime lime sallanıyordu. Giysinin sağ omzu ve bacağı yoktu, Cessna'dan kurtulmaya çalışırken yırtılıp parçalanmışlardı.

Rahibe sırtımı dönüp, “Gitmeliyim. Bir uçuş okulunda eğitmenim, uçağın buraya düştüğünü bilmeliler,” dedim.

“Gösteri pilotu olduğunuzu sanıyordum.”

“Öyleyim, bir tür. Ben gösteri pilotuyum.” Meraklı bakışlarından kaçınarak, sordum: “Annenizin nesi var? Deli gibiydi...”

“Onu ürküttünüz, kibarca söylemek gerekirse... Şimdi, bir dakika bekleyin.” Önümde durdu, parkta yaralanan bir çocuğu muayene edermişçesine, mosmor kaburgalarıma ve karnıma dokundu. Sıyrılmış parmak eklemlerimdeki kanlar ellerini lekeledi. Biraz da yaşıyor olmamdan kaynaklanan asabi rahatlamadan olsa gerek, bir kez daha ona karşı güçlü bir cinsel istek duydum. Sanki sevgilisi öperken incitmiş gibi üstdudağının altında hafif bir şişlik vardı.

“Gitmeden önce bu kafanın bir röntgenini çekmek istiyorum. Beş dakika önce sanıyorduk ki siz...”

Benden çok rahibi düşünerek, cümlesini tamamlamadı. Rahip, birkaç adım daha yaklaşmış ama hala bize katılmamıştı. Ölçülü bakışlarından, hala benim nitelikli bir pilot olduğuma inanmadığından emindim.

Dr. Miriam giysimdeki suyu sıktı. “Peder Wingate, gösteri pilotlarının ve uçuş eğitmenlerinin koruyucu piri kim acaba? Mutlaka bir tane vardır.”

“Muhtemelen vardır. Miriam, zavallı adamı rahat bırak.” Bana dönüp, “Gökten her gün genç adamlar düşmüyor,” dedi.

“Allahtan öyle... ” Miriam, yanımdan ayrılıp salıncağın etrafında koşturan üç çocuğu susturdu. Demir bacaklı çocuk, benim sesimin taklidine benzeyen küçük çığlıklar atıyordu. “Jamie, neden bu kadar kötüsün?”

Oğlana tam bir tane çakmayı düşünürken, rahip omzuma dokundu. En sonunda bana yaklaşmıştı, sanki kemik yataklarından birindeki damarları incelermiş gibi yüzüme bakıyordu. "Gitmeden önce... İyisin değil mi? Çok güçlü bir iraden olmalı, gerçekten gözlerimizin önünde hayata döndün.”

Sesindeki tüm dinsel tınıya rağmen, bir şükran duası için ona katılmamı falan istemeyeceğini biliyordum. Apaçık ölümden dönüşüm, onun evrenindeki düzeni ve kuralları açıkça sarsmıştı. Kumsalda belki beni o canlandırmaya çalışmış ve bunca yıl giymiş olduğu elbiseyi düşünüp gerçek bir mucize yarattığını kabullenmekten utanmıştı.

Güçlü bedenini yakından görünce -omuzları hala bastırılmış tuhaf bir duyguyla titriyordu- kolaylıkla, hayatıma son verip her şey denetiminden çıkmadan önce beni öbür tarafa geri göndermeye karar verdiğini

düşünebiliyordum. İçindeki kuşkuyu özellikle yüzüne yansıtıyor, beni tahrik etmeye çalışıyordu. Fena halde, onunla boğuşmak, bereli bedenimle onu itip yağlı çimenlere savurmak istedim.

Dudaklarıma dokundum, beni bu ağız tecavüzüyle hayata döndürenin rahip olup olmadığını merak ediyordum. Güçlü kolları olan birisi ciğerlerimdeki havayı ezmişti; dudaklarının, ve ellerinin izlerinden kestirebildiğim kadarıyla, benim boyumda bir erkek olmalıydı. Rahip babam olacak yaştaydı, ama boynundaki rahip tasmasına rağmen bir *rugby* oyuncusunun saldırgan bedenine sahipti.

Yüzlerden oluşan çembere, nehrin karşı kıyısına sıralanmış insanlara baktım. Eğer rahip değilse, o zaman yedi tanıktan hangisi? Belki Dr. Miriam ya da çılgın annesi. Bayan St. Cloud malikaneden dışarı çıkmıştı, yağ lekeli incileri boynundaki yağlı zincirden sarkıyordu. Hala bana yaklaşmaya korkuyordu, sanki aniden alev alıp zaten perişan olmuş çimenliğini mahvetmemden korkar gibiydi.

Tanıkların sonuncusu, dönme dolabı boyayan sarışın adam, paslı iskeleden inmiş, şimdi kumsal boyunca bize doğru geliyordu. Çıplak ayaklarıyla sığ suda salınarak yürüyor, sanki çıplak bedenini bana sergiliyordu. Kayıtsız yürüyüşünün ciddi bir amacı vardı; bu sular üzerinde geçici olarak sahiplenmiş olduğum haklarını yeniden ele geçirmek...

Dr. Miriam'a el salladı -eski bir sevgilinin işbirlikçi hareketi- çimenliğe davet edilmeyi bekliyordu. Dr. Miriam ona aldırış etmeyince, gelişigüzel ama- sinsi bir tavırla tepemizdeki ölü kara- ağaçları işaret etti.

Yukarı bakınca, üst dallardan Cessna'nın kuyruğunun bir bölümünün sarktığını gördüm. Göğe iğnelenmiş, iki yana sallanıyordu, aramaya çıkmış polislere yerimi gösteren bir bayrak sanki...

“Stark... Gözleri hep böyle keskindir.” Dr. Miriam, beni korumak istermiş gibi kolumu tuttu. “Blake... Gel... Gitmeliyiz. Sana klinikte giyecek bir şeyler bulacağım.”

O anda, çimenlikte onu izlerken, yalnızca, nehrin iki kıyısından bana bakan sessiz kalabalığın farkındaydım, raketleriyle birlikte çimlerde oturan tenisçiler... Yüzlerinden neredeyse nefret okunuyordu. Bu tuhaf ışık altında, üstüne düşmüş olduğum bu sakin kasabanın kesinlikle netameli bir havası vardı; sanki bu had safhada sakin banliyö halkı, aslında karmaşık bir komploda rol oynamak için film stüdyolarından kiralanmış oyunculardı.

Dr. Miriarn’m evin arkasındaki park yerinde duran spor arabasının yanına geldik. Verandada duran Bayan St. Cloud, kızına ilaç çantasını uzattı.

“Miriam?”

“Anne, Allah aşkına... Bana bir şey olmaz.” Dr. Miriam hoşgörülü bir kafa sallayışıyla bana kapıyı açtı.

Uçuş giysimin yağ içindeki parçalarıyla orada öylece yalınayak dururken, birden, Bayan St. Cloud'ın ben gider gitmez telefona sarılmayacağından emin oldum. Orta yaşlı dul, daha önce hiç ölümden dönen birini görmemişti. Bir eli boğazında, bana sanki varlığı kayıtsızca unutulmuş bir oğulmuşum gibi bakıyordu.

Oysa, konukluğumu uzatmak gibi bir niyetim yoktu. Her nedense, bu insanlardan biri beni öldürmek istemişti.

Ölümden dönüş

5 Acaba Miriam St. Cloud'a karşı daha mı fazla tedbirli olmalıydım? Ama kliniğe yaklaşırken, tuhaf bir biçimde bu genç doktora güvenmeye fazlasıyla hazırdım. Neredeyse bir öğrenci gibi, beyaz önlüğü ve çimen lekeli ayaklarıyla, direksiyonun önünde büyük bir ciddiyetle oturuyordu. Benimle ilgilendiği için bulaşmış olduğu gereksiz beladan ötürü hala tedirgindi, beni polis karakoluna götürmeyi deneyeceğinden kuşkulandım. Üç çocuğa bize yetişebilecekleri zamanı vermek için, birkaç kez ağaçların altında durduk. Park boyunca yarışıp, sessizlik içindeki ağırbaşlı kayın ağaçlarını şaşırtmak istermiş gibi bağırıp çağırıyorlardı. Dikkatle polisi gözlüyordum, kolum Dr. Miriam’ın koltuğunun arkasındaydı. Eğer bir polis arabası belirecek olursa, kumandayı alıp onu çimenlere fırlatmaya hazırdım.

Güneş ışığı ağaçların altında parlıyordu. Kuşlar ve yapraklar huzursuzdu, sanki altüst olmuş bir öğleden sonranın doğal güçleri kendilerini toparlamaya uğraşıyordu.

“Annenin yanına dönmek ister misin?" diye sordum. “Onun sana benden daha çok ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim.”

“Onu altüst ettin; bu kadar çarpıcı bir biçimde iyileşmeni beklemiyordu. İki yıl önce babam öldüğünden beri, o sanki buralarda bir yerlerdeymiş gibi, bütün vaktini pencerenin önünde geçiriyor. Bir daha sefere yine ölümden dönersen, bunu daha yumuşak bir biçimde yap.”

“Ben *ölümden dönmedim*.”

“Blake, biliyorum...” Kendine kızarak elimi tuttu. Bu genç doktordan hoşlanıyordum, ama ölümüme ilişkin bu kaygısız atıfları beni rahatsız ediyordu; yaptığı otopsi odası esprileri pekala eksik kalabilirdi... Aslında, bereli ağzım ve kaburgalarım dışında, kendimi çok iyi hissediyordum. Cessna, altımda battığında azimle kıyıya doğru yüzüşümü, ardından, tükenmekten değil ama rahatlamaktan ötürü sığlıkta bayıldığımı anımsıyordum. Sonra rahip beni çimenliğe çekmiş ve o anda, karışıklıkta, bir çılgın beni hayata döndürmeye çalışmıştı; yarı eğitimli kasabalı bir

ilkyardım heveslisi... Aslında, başıma daha aptal şeyler gelmeden, Shepperton’dan bir an önce ayrılmaya karar vermiştim.

Ama ayrılmadan önce bir kat yeni giysiye ihtiyacım vardı. “Klinikte yedek bir giysi var, ama uçuş okulundaki öğrencilerin seni bu giysiyle tanıyamayacak...” Tuhaf bir havayla ekledi, “Mahsustan esrarengiz davranıyorum. İstersen arabadan atlayabilirsin... ” “Giysi, ölmüş birine ait değilse sorun değil. İlahi takdiri iki kez kandırmayı senin rahip pek onaylamayabilir.”

“Blake, sen ilahi takdiri falan kandırmadın.” Sözlerini seçerek, doğal bir havayla devam etti: “Her neyse, klinikte kimse ölmüyor, orası ayakta tedavi gören hastalar için. İnan bana, yeni hastamız olmadığına seviniyorum. Kliniğe bağlı bir geriatri bölümü var, üç çocuk orada geçici olarak bakım altında, başka kimse almazdı onları. Arsızlıklarından ötürü özür dilerim, ama buraya gelmeden önce çok kötü şeyler yaşamışlar.”

Kliniğin park yerinin ilerisindeki üç katlı bir yapıyı işaret etti. Terasta, bir dizi yaşlı hasta, tekerlekli sandalyelerinde oturmuş, güneşin altında uyukluyordu. Benim paralanmış uçuş giysimi görür görmez birden canlandılar, beni gösterip aralarında konuşmaya başladılar. Yanan Cessna’nın uçuşunu ve nehir boyunca ağaçlara çarptığını görmüş olduklarını tahmin ettim.

Üç çocuğun bize yetişmesi için park yerinde bekledik. Onu yakından izlediğimin farkında olmayan Dr. Miriam, arabalardan birine dayanıp başparmağının altından bir parça pislik kazıdı. Neden bilmiyorum, belki de cilalı boyadan ve kendi yarı çıplak bedenimden yansıyan ısı yüzünden, bu genç kadına, ayak parmaklarındaki yolunmuş ojeye, topuklarındaki yağ lekelerine, uyluklarının ve koltuk altlarının keskin kokusuna ve hatta beyaz önlüğündeki, bir hastanın bedensel işlevlerinin gizemli kalıntısına kafayı taktım. Tırnağındaki pisliği otlara fırlattı, sanki onu, gözeneklerinden durmaksızın fışkıran cömert doğanın bahçesine geri gönderiyordu. Kirli ayaklarının ve dağınık havasının temizliğe önem vermeyişinden değil de, doğallığa verdiği büyük önemden kaynaklandığının farkındaydım. Hastalarını, güçlü elleri arasında yuvarlayıp bacaklarının arasında ısıttığı toprak ve tükürük lapasıyla tedavi ettiğini biliyordum. Kokusundan deliye dönüp, çayır güzeli bir kısrakla çiftleşen bir aygır gibi üstüne binmek istedim.

“Blake?" Sıradan bir pilot olmadığımı biliyormuş ve bile bile kendini bana kaptırıyormuş gibi, hiç de düşmanca olmayan bir edayla beni seyrediyordu. Çocuklar geldiğinde eğilip sırayla onları kucakladı, küçük kızın yapış yapış parmakları ağzını ararken cesurca gülümsüyordu.

Çocuk kördü. Artık bu sakat çocukların neden birbirlerine bu kadar yakın olduklarını anlamıştım, böylece yeteneklerini birleştiriyorlardı... Kız, uyanık, anlamlı yüzü ve neşeli, araştıran burnuyla üçlünün en zekisiydi. Oğlanlardan iri olanı, hava saldırısı siperine benzeyen koca alnıyla tıknaz bir mongol, kızın sadık kılavuz köpeğiydi; her zaman yanıbaşındaydı ve dikkatle onu, park etmiş arabaların arasından geçiriyordu. Her şeyi sürekli bir mırıltıyla yorumluyor, kör arkadaşına dünyayı muhtemelen bir rüya gibi, güzel bir resim olarak betimliyordu.

Üçüncüsü, küçük, saman sarısı saçlı, sanki etrafında gelişen olaylardan her saniye bir eğlence keşfediyormuşçasına büyük coşkuyla, kısık gözlerle göğe bakan bir çocuktu. Güneşli parka bakarken, sanki her yaprak ve çiçek ona özel bir sürpriz vaat ediyordu. Sağ ayağına pranga gibi bağlanmış bacak demirini, bir eksen gibi kullanıp etrafında, belli bir ritimle sallanıyordu.

Arabalara girip çıkarak etrafımda koşuşturmalarını izledim. Bu kendine güvenen üçlüyü seviyordum ve onlara yardım edebilmeyi isterdim. "Fareli Köyün Kavalcısı” kompleksimi hatırladım. Bu parkın bir yerlerinde, pekala küçük bir cennet olabilirdi; kör kıza görme yetisi, spastiğe güçlü bacaklar ve mongola zeka verebileceğim gizli bir bölge...

"Ne oldu Rachel?” Dr. Miriam kızın fısıltısını duyabilmek için çömeldi. "Rachel neye benzediğini öğrenmeye çok hevesli. Onu, senin Başmelek Mikail’in özel ulağı olmadığına bir türlü inandıramadım.” Müthiş esnek bilekleriyle, kızın çevik elleri bir yüzün hatlarında gezinmeye başlamıştı bile. Diğer iki çocuk gibi, o da gerçeğin ancak ucuna dokunabiliyordu. Onu kaldırıp göğsüme bastırdım; kaburgalarımı zedeleyenin o küçük eller olmadığından emindim. Parmakları, yanaklarım ve alnımda heyecanlı güveler gibi koşturup, ağzıma ve burun deliklerime girerken, hafif soluğu yüzüme çarpıyordu. Dudaklarıma dokunduğunda duyduğum keskin acı bana neredeyse haz verdi. Ona sıkıca sarıldım, kalçalarını karnıma bastırdım.

Mongol, aşırı yüklü alnının altındaki korku dolu gözleriyle, bileklerimi çekiştiriyordu. Kız bağırdı, kör yüzünü sallayarak dudaklarımdan

uzaklaştırmaya çalışıyordu.
“Blake. Onu yere bırak!” Dr. Miriam çocuğu kollarımdan çekip aldı. Bana büyük bir şaşkınlıkla, bunun her zamanki davranışım olup olmadığını düşünerek bakıyordu. Elli metre ötede, parktan Peder Wingate geçiyordu. Ağaçların altında durdu, güçlü ellerinde branda iskemle ve sepetle, sanki kaçak bir suçluymuşum gibi bakıyordu bana. Kızı kucakladığımı gördüğünü biliyordum.
Dr. Miriam çocuğu yere indirdi. "David, Jamie, Rachel’ı yanınıza alın.”
Kız sendeleyerek benden uzaklaştı, mongolun koruyucu bakışları altında güvencedeydi. Açıkçası mongol, kızın gerçekten benden korkup korkmadığına karar veremiyordu. Birlikte parka koştular. Rachel’ın elleri bir tür olağanüstü yüzün profilini çiziyordu.
“Ne gördü?”
"Görünüşe bakılırsa, tuhaf bir kuş.”
Dr. Miriam peşlerinden koşmayı aklımdan bile geçirmememi garantilemek için çocuklarla benim aramda duruyordu. Çocuğu kucaklamak için sarf ettiğim çabadan ötürü hala kollarım titriyordu. Dr. Miriam, kısa bir cinsel çılgınlığın beni ele geçirdiğinin farkındaydı ve biraz olsun, onu en yakın arabanın arka koltuğuna atmamı bekliyordu. Bana ne dereceye kadar karşı koyardı acaba? Kliniğe girdiğimizde hemen yanıbaşımdaydı, bekleme odasında dolanan yaşlı hastalara saldırabileceğim olasılığına karşı ihtiyatlıydı.
Ama odasına girdiğimizde, bana özellikle arkasını döndü, sanki beni beline yapışmaya davet ediyordu. Düşüşümün heyecanıyla kafası hala karmakarışıktı. Bütün iffetine rağmen, kalbimi ve akciğerlerimi dinlerken elleri beni hiç terk etmedi. Omuzlarımı röntgen cihazına bastırırken, onu neredeyse bir rüyadaymışçasına izliyordum. Sol kulağının altında, güzel bir kansere benzeyen zarif ben; arkaya taranıp emniyete alınmış, hoş, siyah saçlar; yüksek alnının egemenliği altındaki tedirgin gözler; şakağında dengesiz duygularla atan mavi damar; boş bir zamanımda bunların hepsini yakından incelemek isterdim; koltuk altlarının kokusunu içime çekmek, dudağındaki bir parça gevşek deriyi boynuma asılı bir şişeciğin içinde sonsuza kadar saklamak isterdim. Yabancı hissetmek bir yana, kendimi onu yıllardan beri tanıyormuş gibi hissediyordum.
Bana söz vermiş olduğu yedek giysiyi getirdi ve giyinmemi izledi; açıkça çıplak vücuduma ve yarı dik penisime bakıyordu. Siyah kamgarn pantolonu

ve ceketi giydim; sır tespihleri ya da yas tutan insanların verdiği bahşişleri saklamaya yarayan acayip ceplerle dolu, kuru temizlemeden geçmiş bir rahip ya da cenaze görevlisi giysisi.

Banyo edilmiş röntgen filmleriyle geri geldiğinde bana bir çift tenis ayakkabısı verdi.

“Gizli bir koşuya çıkmış cenaze levazımatçısına benzeyeceğim.” Kafatasımın fotoğraflarını incelerken bekliyordum. “Bir yıl tıp okudum. Telif hakları kimin? Değerli olabilirler."

“Bizim. Muhtemelen değerliler. Allaha şükür bir şey yok. Uçak için geri gelecek misin?"

Kapıda durakladım, beni tekrar görmek istemesine sevinmiştim. Gözlerimden kaçınarak hafifçe parmaklarını ovuşturuyor, tenimin belli belirsiz izlerini okşuyordu. Ama acaba bütün bunlar, bir tür bilinçsiz tuzak mıydı? Bu genç kadınla, Cessna’dan sağ salim kurtuluşumu özdeşleştirdiğimin farkındaydım. Onun bu kendini feda edişine ve büyük aşkının çıldırtıcı sabrına olan tutkum ne kadar sürecekti? Bununla birlikte, bu küçük kasabayı tehdit eden tehlike konusunda onu uyarmak istiyordum. Tuhaftır ki kaçınılmaz yangın felaketine ilişkin hayalim, kafamda güçlü bir inanca dönüşmüştü. Belki de uç noktada bir kriz anında, olağan zaman ve mekanın dışına çıkmış ve hem geçmişte hem de gelecekte oluşmuş olan olayları görüvermiştik.

“Miriam, bekle. Gitmeden önce... Shepperton’da hiç büyük bir felaket oldu mu? Bir fabrikada patlama ya da büyük bir uçak kazası?”

Kafasını sallayıp bana ani bir mesleki ilgiyle bakmaya başladığında, pencereden sakin gökyüzünü, sakat çocukların, kolları iki yana açık uçak taklidi yapıp birbirlerinin etrafında dönerek oynadıkları, sıkıcı yaz ışığıyla dolmuş parkı işaret ettim.“Kazadan sonra bir tür felaket olacağı içime doğdu, belki de nükleer bir kaza. Gökyüzünde muazzam bir aydınlık vardı, yoğun bir ışık. Benimle gel..." Kolunu tutmaya çalıştım. “Seni korurum."

Ellerini göğsüme koydu, parmaklan çürüklerin üzerindeydi. Beni yeniden canlandıran o değildi. “Bir şey yok, Blake, olağanüstü bir şey yok. Ölürken parlak ışıklar görmek çok olağan bir şeydir. Son anda beyin canlanmaya, bedenden kurtulmaya çalışır. Sanırım ruhlara ilişkin düşüncelerimiz buradan kaynaklanıyor."

“Ben ölmüyordum!" Parmakları kaburgalarımı acıttı. Onu boynundan yakalayıp, hala dimdik penisime uzun uzun bakmaya zorlama arzusuna

kapıldım. “Bana bak, Miriam. Uçaktan yüzüp geldim ben."

“Evet, öyle oldu, Blake. Seni gördük.” Bana yine dokundu, hala onunla birlikte olduğumu kendine anımsatmak istiyordu. Bana olan duygularından ötürü karmakarışık bir halde şöyle dedi: “Blake, kabinde sıkışıp kaldığında senin için dua ettim. Yalnız olup olmadığından emin değildik. Uçaktan kurtulmandan hemen önce sanki orada iki kişi vardı.”

Kasabanın üzerini, sanki feci biçimde akkorlaşmış, her an alev alacak bir buhar gibi kaplamış olan yoğun ışığı anımsadım. Cessna'nın pilot kabininde başka biri daha mı vardı? Hayalimin sınırlarım zorladığımda, sanki orada oturan bir adam şekli görür gibiydim. .

“Uçaktan çıkıp yüzdüm.” diye inatla yineledim. "Salağın biri bana yapay solunum yaptırdı. Kimdi o?”

“Hiç kimse. Bundan eminim.” Masasının üstündeki kalem yığınını düzeltti; kafasının karışıklığının delili bir sürü gösterge; annesinin yüzünde görmüş olduğum aynı ifadeyle bana bakıyordu. Beni çekici bulduğunu hissediyordum, ama aynı zamanda, sanki açık bir mezarda gördüğü bir şeymişim gibi benden neredeyse iğreniyordu. “Miriam...” Onu rahatlatmak istiyordum.

Ama o, beyaz önlüğünü ilikleyip ani bir gerçekleri ifşa tutkusuyla bana yaklaştı.

“Blake, hala neler olduğunu kavrayamadın mı?” Aptal bir öğrencinin kafasına bir şey sokmak istiyormuş gibi gözlerime baktı. "Pilot kabininde sıkışıp tam on bir dakika suyun altında kaldın. Hepimiz öldüğünü sandık.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Neredeyse bağırarak, öfkeyle elime vurdu. "Sen öldün!.. Ve sonra dirildin!”

Karayolunda kapana kısılıyorum

6

“Bu kız deli!”

Kliniğin kapısını arkamdan çarptım.

Parkın karşısında, beyaz bir bayrak acil bir mesaj veriyordu.

Ölü karaağacın üst dallarına asılı Cessna’nın kuyruk kanadı parçası, rüzgarla bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Allahtan polis beni hala bulamamıştı ve tenis oyuncularının hiçbiri batmış uçakla ilgilenmiyordu. Miriam St. Cloud’a olan kızgınlığımdan, park etmiş arabaların tepelerini yumrukladım. Bu hoş, ama kafası karışık kadın doktor, bir cadıya dönüşmenin tüm belirtilerini göstermişti. Öğle sonrası ev kadınlarının arasına karışarak izimi kaybettirip, ilk otobüse atlayarak havaalanına dönmeye karar verdim.

Aynı zamanda kendi kendime yüksek sesle güldüğümü fark ettim; başarısız uçuş, çifte fiyasko olmuştu. Uçağımı düşürüp ölümden dönmekle kalmamış, bir de beni kurtarmaya çalışmış olan birkaç tanığa da, kendilerinde ölmüş olduğuma dair bir inanç geliştirme hakkını vermiştim. Ölümüme olan inanç, bir ihtiyacı çılgınca karşılıyordu; bu belki onların bu boğucu kasabadaki sıkıcı hayatlarıyla ilgili bir şeydi; kasabanın folluğuna düşen herkes bilinçsizce, "ölü" sayılıyordu.

Dr. Miriam'ı düşünerek -o utangaç kalçalarının arasında bir çocuk dölleyip ona ne kadar ölü olduğumu göstermek isterdim- uzun adımlarla savaş anıtını ve açık yüzme havuzunu geçtim. Kasaba merkezi, bir süpermarket, alışveriş merkezi, kat otoparkı ve benzin istasyonundan ibaretti. Yalnızca film stüdyolarını duymuş olduğum Shepperton, bütün banliyölerin her yeriymiş ama aslında hiçbir yermiş hissini veriyordu. Genç anneler, küçük çocuklarıyla süpermakete girip çıkıyorlar, benzin istasyonundan arabalarına benzin alıyorlardı. Elektrikli eşya mağazasının vitrinindeki görüntülerine bakıyor, sanki gizli kapaklı bir ilişki peşindelermiş gibi çamaşır makinelerine ve televizyonlara bedenlerini sergiliyorlardı.

Bu kalça ve meme geçidini seyrederken, kaza, Miriam St. Cloud ve kör çocuğun harekete geçirmiş olduğu asabi cinselliğimin farkındaydım. Bütün duyularım aşırı gelişmiş gibiydi; kokular havada çarpışıyor, dükkanların vitrinleri çiğ ışıklı işaretler gönderiyordu. Deterjan paketleri ve bedava kozmetik promosyonları piramitlerinin arasında, üstlerine tırmanmaya hazır bir şekilde, belimde yan dik penisimle bu genç kadınların arasında ilerliyordum.

Başımın üzerinde gökyüzü aydınlandı, sakin damlara bir şafak ışığı banyosu yaptırıp, bu banliyö caddesini bir tapınaklar geçidine dönüştürdü. Midem bulandı ve postanenin önündeki kestane ağacına dayandım. Bu göz yanılsamasının geçmesini bekledim, ilerleyen trafiği durdurup bu hayal alemindeki kadınlara kendilerinin ve evlatlarının yok olmak üzere olduklarını söyleyip söylememeyi düşünüyordum. Dikkatlerini çekmiştim bile. Gözlerimi kırpıştırıp yumruklarımı sıkarken bir grup yeniyetme durdu. Tuhaf giysime güldüler; parlak siyah rahip giysisi ve beyaz lastik ayakkabılar...

“Blake, beni bekle!”

Etrafım bu kıkırdayan gençlerle çevrili, olduğum yerde aciz sallanırken Peder Wingate’in seslendiğini duydum. Güçlü eliyle arabaları durdurup karşıya geçti, alnı, aşırı parlak havada bir miğfer gibi ışıldıyordu. Yeniyetmeleri def etti ve sanki ben, onu bana yardım etmek zorunda bırakan, tuhaf bir bağla bağlı olduğu sapkın bir gaspçıymışım gibi ilgi ve öfke karışımı bir ifadeyle baktı.

“Blake, neye bakıyorsun? Blake!”

Işıktan ve bu tuhaf rahipten kaçmaya çalışarak, dekoratif bir parmaklığın üstünden atladım ve postanenin arkasındaki sakin evciklere doğru giden yan sokağa koştum. Peder Wingate'in sesi zayıfladı otomobil kornaları ve geçen bir uçağın sesinin arasında duyulmaz oldu. Burada her şey daha sakindi. Kaldırımlar boştu; iyi bakımlı bahçeler, televizyon ve bulaşık makinelerinin evsel tanrılarına adanmış küçük anı parkları gibiydiler.

Kasabanın kuzey varoşlarına ulaştığımda ışık solgunlaşmıştı. Sürülmemiş bir tarlanın iki yüz metre ötesinde, karayolunun geniş tabanı uzanıyordu. Bir kamyon konvoyu, her biri, bir antik uçağın branda ve tahtadan yapılmış modelini taşıyan büyük treylerler çekerek yakındaki çıkış rampasına sapıyordu. Bu havai fanteziler kervanı, film stüdyolarından içeri girerken, kendi uçuşumun tozlu rüyalarıyla, çevreyolunu geçtim ve karayolunun

üstünden geçen yaya köprüsüne yöneldim. Gelincikler ve sarı katırtırnakları, polenlerini üzerime bırakma umuduyla bacaklarıma sürtünüyordu. Eski araba lastikleri ve terk edilmiş şilte yığınları arasında, çiçek açmışlardı. Sağımda büyük bir mobilya mağazası vardı, açık avlusu üçlü takımlar, yemek masaları ve dolaplarla tıklım tıklımdı; aralarında birkaç müşteri, sanki sıkıcı bir müze geziyorlarmış gibi, dalgın dalgın dolanıyordu. Mağazanın yanında otomobil tamirhanesi vardı, ön avlusu kullanılmış arabalarla doluydu. Güneş ışığının altında, ön camlarında numaralarda duruyorlardı, her şeyin etiketlenip numaralanması gereken sayısal bir evrenin ileri muhafızları; ayağımın altındaki her taşın ve kum tanesinin, her hevesli gelinciğin kaydedilmiş olduğu bir kıyamet günü katalogu...

Artık en azından Shepperton’dan kaçmıştım. Birkaç dakika içinde köprüyü geçecek ve havaalanına giden otobüse atlayacaktım. Kendimi güvende ve çevik hissediyordum, beyaz lastik ayakkabılarımın içinde hoplayıp zıplıyordum. Toprağa gömülü bir beton direk, yolumu kesti, üstünde bu boş araziyi işaretleyen bir rakam vardı. Neredeyse hayatımı kaybediyor olduğum bu boğucu kasabaya son kez bakarken, bir gece geri gelip her bahçe kapısında, süpermarket arabası ve bebeklerin alınlarında yazılı milyonlarca rakama böcek ilacı sıkmayı düşledim.

Bu fantezinin heyecanına kapılıp koşmaya başladım, bağırarak etrafımdaki her şeyi numaralandırıyordum; karayolundaki sürücüleri, gökyüzündeki gösterişsiz bulutları, film stüdyolarının hangara benzeyen ses stüdyolarını... Kazaya rağmen havacılıktaki yeni kariyerimi düşünmeye başlamıştım bile: Bir uçuş okulunda bir dizi ders, hava kuvvetlerinde bir görev ya da dünya çevresinde insan- güdümlü ilk uçuşu gerçekleştirebilir ya da Avrupa'nın ilk astronotu olabilirdim...

Soluk soluğa rahip giysisinin düğmelerini açtım, onu fırlatıp atmak üzereydim. Tam o anda, karayolunun elli metre ilerisinde, tedirgin edici bir şey keşfettim. Engebeli toprakta belirli bir hızla yürüyor olmama rağmen, yaya köprüsüne hiç yaklaşmamıştım. Kumlu zemin altımdan geçiyor; gelincikler, polen kaplı dizlerime daha bir aceleyle-sürtünüyor, ama karayolu aynı uzaklığını koruyordu. Ya da mesafe giderek büyüyor gibiydi. Aynı zamanda Shepperton geride kalmıştı, kendimi gelincikler ve birkaç araba lastiğiyle dolu uçsuz bucaksız bir arazinin ortasında dururken bulmuştum.

Karayolundan hızla geçen arabalara baktım, sürücülerin yüzleri açıkça görülebiliyordu. Aniden koşmaya başlayarak, beynime kök salmış olan bu çılgın yön duygusunu şaşırtmak, ondan kurtulmak için ileri atıldım, paslı yakıt varillerinin arkasına saptım.

Karayolu yine uzaklaşmıştı benden.

Tozlu havada soluk soluğa, ayaklarıma baktım. Acaba Miriam St. Cloud, cadı repertuvarının bir parçası olan bu pabuçları özellikle mi vermişti?

Sessiz toprakta etrafı dikkatle muayene ettim. Etrafımdaki boş arazi, bulduğum gibiydi; bir teslim oluyor, bir teslim alıyordu, gizli Shepperton halkıyla işbirliği içindeydi. Küçük bir otomobilin paslı kapılarında yüksükotları büyümüştü. Değişmez bir ışık, karayolu bariyerleri boyunca bekleşen ısırganları sakinleştiriyordu. Birkaç sürücü arabalarından bana baktı. Beyaz lastik pabuçlarımla kaçık bir rahip gibiydim. Kireçli bir taş aldım, çalı çırpıları kullanarak bir dizi numaralanmış kazık ayarladım; beni yaya köprüsüne ulaştıracak işaretlenmiş bir yol. Ama ileri doğru yürüdükçe, tekrar kendine dönen sarmal bir kol halinde beni çevrelediler; beni tarlanın merkezine geri döndüren numara çemberi.

Yarım saat sonra pes ettim ve Shepperton'a doğru yürümeye başladım. Deneyebileceğim her türlü stratejiyi tüketmiştim; emeklemek, geri geri koşmak, gözlerimi kapatıp boşlukta yolumu ellerimle bulmaya çalışmak... Terk edilmiş arabayı ve eski lastikleri geride bıraktığımda kentin sokakları, sanki beni gördüklerine sevinmişler gibi, bana doğru yaklaşıyordu.

Kendimi yatıştırarak, çevreyoluna girdim. Belli ki kaza, kafamı benim düşündüğümden çok daha fazla etkilemişti. Büyük mağazanın önünde, aşırı doldurulmuş bir kanepe seçtim ve sıcak güneş ışığının altında uzandım, taklit tabloların ve indirimli yazı masalarının altında, ihtiyatlı bir satıcı tarafından uzaklaştınlana kadar dinlendim.

Garajın avlusu boyunca yürüdüm, ikinci el arabaların cilalanmış boyaları güneşte parlıyordu; bir dizi renkli baş ağrısı. Tozlu giysimi düzeltip çevreyolunda yürümeye başladım. İki kadın, çocuklarıyla beraber otobüs durağının önünde duruyordu. Bana dikkatle baktılar, sanki derviş dansıma başlayıp onları yüzlerce numaralanmış kazıkla çevirmemden korkuyorlardı.

Otobüsün gelmesini bekledim. Kadınların gizli bakışlarını görmezden geliyordum, ama canım, kendimi teşhir etmek, onlara yarı dik penisimi göstermek istiyordu. Ölmüş olması gereken birine göre, kendimi her zamankinden daha canlı hissediyordum.

“Çocuklarınızı Dr. Miriam’a götürmeyin!" Onlara seslendim. “Size ölmüş olduklarını söyleyecek! Bu parlak ışığı görüyor musunuz? Bu ışık sizin kaçmaya çalışan aklınız!"

Kendi cinselliğimden sersemleyip otobüs durağının önünde kaldırımın kenarına oturdum, kendi kendime güldüm. Keskin öğleden sonra ışığında, ıssız yol tozlu bir tünele dönüşmüştü; boğucu bir zihinsel baskı borusu. Kadınlar beni izliyordu, yazlık giysileri içindeki canavarlar; çocukları ağızları bir karış açık bakıyordu.

Birdenbire, otobüsün asla gelmeyeceğinin bilincine vardım. Yoldan bir polis arabası geçti, parlak güneş ışığında, siren lambaları tam güçle yanıyordu. Işınlar bereli tenimde parladı. Onlara tahammül edemeyerek döndüm ve çevreyolundan aşağıya koştum.

Shepperton’ın beni kapana kıstırdığının farkındaydım artık...

Stark'ın Hayvanat Bahçesi

7 Gelinciklerin arasında sakin bir dere akıyordu, tenimin acılarını gidermeye ve iyileştirmeye hazırdı. Suyun önündeki çayırlığın ilerisinde, yatlar ve sürat motorları nehir kıyısı boyunca demirlemişti. On dakikadır çevreyolunu izliyor, Shepperton'dan ikinci kaçma girişimi için uygun anı kolluyordum. Kestane ve çınar ağaçlarıyla çevrelenmiş, kulübelere ve küçük evlere giden sessiz yollar, yeşil kameriyeler dizisi oluşturuyordu; dost bir labirentin girişleri... Orada burada, çitlerin üzerinde tramplenler yükseliyordu. Bahçelerdeki küçük yüzme havuzlarının suları hiddetli kıvılcımlar saçıyordu, sanki bu evcilleştirme tanklarında hapis kalmak onları kızdırıyordu ve sevgiyle doldurulmuş oldukları bu fena halde köşeli zeminler kafalarını karıştırmıştı. Bu, küçük çocuklar ve tembel annelerinin istilası altındaki havuzların, gizli gizli intikam planları yaptıklarını düşündüm.

Yanan uçağımla bu nehir kıyısı kasabasına düşmem kesinlikle bir tesadüf değildi. Shepperton'ın her yanı sularla çevriliydi: Çakıllı göller ve baraj gölleri, çökeltme havuzları, yerel sular idaresinin kanalları ve boruları, dere ve çay labirentleriyle beslenen nehir kolları... Baraj göllerinin yüksek toprak setleri, yükselen siluetler oluşturuyordu; birden, bir deniz diyarında dolaşmakta olduğumu fark ettim. Ağaçların tepelerinde beneklenen ışık, bir okyanus tabanına düşüyordu. Kendileri bilmiyorlardı, ama bu sıradan banliyö insanları, su memelilerinin rüya dolu kafalarına sahip, egzotik deniz yaratıklarıydı. Bu sessiz ev kadınlarının ve evcil aletlerinin etrafındaki her şey, dinginlik içinde, hareketsizdi. Shepperton'ın üzerinde görmüş olduğum o tehditkar ışık parıltısı, belki de bu boğulan banliyö kasabasının uyarıcı yansımasıydı?

Marina civarındaki otellere ulaştım. St. Cloud'ların Tudor Malikanesi'nin tepelerinde, bir ölü karaağaçtan Cessna'nın kuyruk parçası sarkıyordu, sanki mesajından artık sıkılmış gibi kesik kesik işaret veriyordu.

Caddenin karşı tarafına geçtim ve eğlence parkının boş bilet kulübesine yaklaştım. Dönme dolabın yeni boyanmış gondolları, ufak atlıkarıncanın

tek boynuzlu ve kanatlı atları, öğleden sonra güneşinin altında, umutla parlıyordu, ama bu harap lunaparka gelenlerin, yalnızca birkaç gece yarısı çifti olduğunu tahmin ettim.

Kulübenin arkasında, basit bir hayvanat bahçesinin neredeyse boşalmış olan kafesleri vardı. Tüyleri yoluk iki akbaba kafeslerinde oturuyor, yerdeki ölü tavşana aldırış etmiyorlardı. And Dağları'na duydukları özlem, damgalı gözlerinin ardında yok olmuştu. Bir ipekmaymunu rafında uyuyor, yaşlıca bir şempanze durmaksızın kendini tımar ediyor, duyarlı parmaklarıyla göbek kilidinin şifresini çözmek istermiş gibi göbek deliğiyle oynuyordu, kendi içine göç etme umudunu asla yitirmiyordu.

Şempanzenin tatlı yüzüne avutucu bakışlarla bakarken, film stüdyolarının kapısından büyük ve çarpıcı biçimde süslenmiş bir araç çıktı, tozu dumana katarak tangırtıyla hızla aşağı indi ve bilet kulübesinin yanındaki avluya saptı. Bir cenaze arabası, sörf tahtalarını ve planör paraşüt takımlarını taşıma aracına dönüştürülmüştü, kanatlı simgeler ve yaldızlı balıklarla süslenmişti. Gondolları boyamış olan sarışın adam, direksiyonun arkasından utangaç bir havayla bana baktı, sonra antika uçuş miğferini çıkardı. Araçtan indi ve bilet kulübesinde bir şeylerle uğraşmaya başladı, beni görmemezliğe geliyordu.

Ama, iskelenin ucuna doğru yürümeye başladığımda metal parçaların üstünde ayak seslerinin şangırtısını duydum.

"Blake, dikkat et!" Dayanıksız parmaklıktan uzaklaşmamı işaret etti, paslı hurdasının çökeceğinden korkuyordu. "İyi misin? Burası düştüğün yer..."

Bana anlayışlı bir ifadeyle baktı, ama aynı zamanda, her an tuhaf bir şey yapabilirmişim gibi, benden yeterince uzak duruyordu. Karayolunu geçme denemelerimi mi görmüştü acaba?

"Muhteşem bir inişti o... " Ayaklarımızın altındaki güçlü akıntıya baktı. "Senin gösteri pilotu olduğunu biliyorum ama yıllardır bunun provasını yapıyor olmalısın."

"Seni aptal!" Ona vurmak istedim. "Neredeyse kendimi öldürüyordum!"

"Blake, biliyorum, özür dilerim, ama biz de bunun provasını yapıyoruz..." Antika gözlük ve miğferle oynuyordu, birden bu rekabetçi uçuş takımları gösterisinden utandı. "Stüdyoda bir filmde oynuyorum. *Kanatlı Adam* ın yeni versiyonu. Gösteri pilotlarından birini canlandırıyorum." Hoşnutsuzca dönme dolabı işaret etti. "Bütün bunlar

uzun vadeli bir yatırım ya da öyle tasarlandı. Burayı hareketlendirecek bir şey lazım. Sonuç olarak, bu öğleden sonra, burada kimse olmamasına şaşırdım. Gerçekten matrak, Blake, tek gelen sensin.”

Gondollardan birine yaklaştı ve havaya fırladı; kaslı bedenini gözümü korkutmak için değil de -hiç uğraşmadan onu yere serebilirdim- bedenine karşı saygı duymamı sağlamak için sergiliyordu. Davranışları saldırgan ama dalkavukçaydı; kafası, kazamı nasıl kendi çıkarı için kullanıp gelir sağlayabileceği üzerine harıl harıl çalışıyordu. Hasretle nehre, geçirdiğim kazanın, Thames'ın güneşli sırtında sürüklenip kaybolan izlerine bakarken, bu bomboş iskelenin kaza yerine olan yakınlığından yararlanamamış olmasına hayıflandığını görebiliyordum.

"Stark, söyle bana, beni kıyıya yüzerken gördün mü?”

"Elbette.” Hiçbir şey yapmaması yüzünden gelecek bir eleştiriyi önlemek istercesine, aceleyle açıkladı: "Tam dalacaktım, Blake, ama birden sen oradaydın, bir şekilde uçaktan çıkmıştın.” "Peder Wingate bana kumsalda yardım etti. Beni canlandırmaya çalışan birini gördün mü? Yapay solunum falan...”

"Hayır, niye soruyorsun?” Stark oyuncu yüzünde şaşırtıcı bir zeka parıltısıyla bakıyordu. "Anımsamıyor musun, Blake?”

"Her kimdiyse ona teşekkür etmek isterdim.” Kayıtsız bir tavırla ekledim: "Uçakta ne kadar kaldım?”

Stark kafesteki huzursuz akbabaları dinliyordu. Dev kuşlar, parmaklıklara tırmanıyor, bir parça gökyüzü yakalamaya çalışıyorlardı. Stark’ın tedirgin gözlerini, dudaklarının etrafındaki iğneye benzeyen ince tüyleri inceledim. Beni o mu canlandırmıştı? Güzel ağzının benimkine kilitlenişini, güçlü dişlerinin dişetlerimi kesişini gözlerimin önüne getirdim. Birçok yönden Stark, sarışın, kaslı bir kadını andırıyordu. Onu çekici bulduğumu hissettim, ama kazanın ruhumda oluşturduğu bir tür sapkın eşcinsel güdü değil de, sanki bedenine karşı, kalçalarına ve omuzlarına, kollarına ve poposuna karşı kardeşçe bir yakınlıktı bu; sanki çocukluğumuzda aynı odayı paylaşmıştık. Ben, genç ama daha güçlü olan kardeştim, Stark’ın daima kendini kıyaslayabileceği bir ölçüt. Onu ne zaman istesem kucaklayabilirdim, bana saldırmayı deneyenin o olup olmadığını anlamak için ellerini zorla kaburgalarıma koyabilir, ağzının ısırışını tadabilirdim.

Bakışlarımdan rahatsız olan Stark başını nehre çevirdi. “Suyun altında ne kadar mı kaldın? Üç-dört dakika. Belki de biraz daha fazla..."

“On dakika?”

“Bu uzun bir süre, Blake. Öyle olsa, pek burada olamazdın... ” Soğukkanlılığına yeniden kavuşmuştu, alaycı bir tavırla bana bakıyor, bundan sonra yapacaklarımı bekliyordu. Antika uçuş miğferiyle oynuyor, sanki ikimizin de oyuncu-pilot olduğumuzdan kuşkulanıyormuş gibi bu film dekorunu önümde sallıyordu. Ama ben havada gerçek bir uçak uçurmuştum, motorlu bir uçak, onun rüzgarla işbirliği yapan pasif planör paraşütünü değil.

Çevreyolundan polis arabası geliyordu, siren lambaları öğleden sonra güneşini tutuşturuyordu. Kulübenin yanında durduğunda, iki polisin arkasında, arka koltukta Peder Wingate'in oturduğunu gördüm. Kendini sessizce polise teslim etmiş olan birinin dalgın bakışıyla, kapalı pencerenin ardından bana baktı. -

Beni polise göstermesini beklerken Stark kolumu tuttu. “Blake, ben Londra’ya gidiyorum, seni nehrin karşısına kadar götürebilirim.”

Cenaze arabasının yolcu koltuğuna oturdum, cenaze levazımatçısı elbisesi üzerimdeydi, yüzümü planör paraşütünün katlanmış tepesinin arkasına saklamıştım. İpekmaymununun cırıltılarını, akbabaların gırtlaktan çıkan homurtularını duyuyordum. Nedense benim gelişim sinirlerini bozmuştu. Dikiz aynasından, Peder Wingate'in polis arabasının arka koltuğundan bana baktığını görebiliyordum; sırrını kendine saklayan, benimle olan ilişkisini ele verecek bir ipucu vermemeye özen gösteren işbirlikçi bir dost gibiydi.

Stark, kulübenin önünde iki polisle birlikte duruyordu, onları paslı iskeleden uzak durmaları için uyardı. Film stüdyolarının üzerindeki göğü işaret ettiklerinde omuzlarını silkti.

Polis hala tanık arıyordu. Film oyuncusunun başını sallayışını gördüğümde, bu öğleden sonraki bütün kuşkularıma karşın, ne Stark’ın ne de Peder Wingate’in, ne Miriam St. Cloud’ın ne de kazayı görmüş olan diğerlerinin beni polise ihbar etmeyeceğinden emin oldum.

Çiçeklerin cenazesi

8 En sonunda bu boğucu kasabadan kurtulmak üzereydim. Walton Köprüsü'nü geçmek için sıraya girdiğimizde, Stark'ın yanında sabırsızca oturuyordum. Artık akşamüstü olmuştu ve köprü girişleri Londra'dan gelen trafikle doluydu. Walton, Shepperton'ın güneyine düşmesine ve havaalanından ötede olmasına karşın, en azından beni bu tehlike bölgesinden uzaklaştıracaktı. Stark'ın beni polise ihbar etmeme kararını düşündüm: Göz göre göre ölümden dönüşüm, Dr. Miriam, annesi ve fosil avcısı rahibe yaptığı gibi, Stark'ı da geçici olarak susturmuştu. Gider gitmez, Stark'ın, özellikle Cessna'yı çalmış olduğumu öğrendiğinde, öyküyü bir gazeteye ya da televizyon kanalına sızdıracağından emindim.

Ama her nedense, Stark benim bir pilot oluşumdan derinden etkilenmişti. Benim gösterişli gelişim, onun filmindeki uydurma aksiliklerin tersine gerçek olan kazam, kafasında tam şekillenmemiş, ama güçlü bir düşü su yüzüne çıkarmıştı. Hemen hemen hareketsiz trafiği, güneş ışığıyla parlayan egzoz dumanları içinde duran araba dizilerini işaret etti.

“Aslında, Blake, sen bütün bunların binlerce metre üstünde olmalıydın. Bir zamanlar uçuş dersleri almıştım, ama uçmaya daha hazır değildim. Planör paraşüt denedin mi hiç?”

Parkın oradaki ölü karaağaçlara bakıyordum. Nehrin dirseğinin orada, Cessna'nın kuyruk parçası bana bir mesaj iletti. Dönme dolabın yeni boyanmış gondolları, geçen baloncular tarafından alınmayı bekleyen oyuncaklar gibi, havada sallanıyordu.

“Benim asıl ilgilendiğim şey insan-güdümlü uçuş. Bir gün dünya çevresindeki ilk uçuşu gerçekleştirmek istiyorum.”

“Dünya çevresinde insan-güdümlü uçuş mu?” Stark suyuma gitmeye hevesli gözlerini devirdi. Beni polisten kurtarmış olduğunun gerçekten farkında değil miydi? “Sana yardım etmek isterdim, Blake, burada Shepperton'da başlayabilirsin.”

“Shepperton mı?”

“Hiçbir yer, tanıtım açısından daha iyi olamaz. Bu sabahki kazadan sonra, seni rahatlıkla kendi yerel pilotları olarak bağırlarına basarlar, bir uçuş okulu açabilirsin, stüdyolara bağlantılı olarak mesela. Hem, buradaki insanlar bu tür şeylere çok meraklı, safari parkları, yunus havuzları, deneme uçuşları, hepsi aynı onlar için; sonsuza dek İngiliz Kraliyet Askerleri ya da Hannover Piyadeleri kılığına girip Austerlitz Savaşı’nı yeniden canlandırabilirler. Hayvanat bahçesini büyütmeye karar verdim. Eğer uçağını çıkarabilirsem, onu bir gösteri parçası olarak sergileyeceğim.”

“Hayır...”

“Neden olmasın? Belki sigorta şirketin onu bana satar?”

“Onu olduğu yerde bırak!”

“Blake, elbette...” Öfkeme şaşıran Stark beni yatıştırmak için kolumu tuttu. “Tamam, onu bırakacağım. Nehir onu denize sürükler. Neler hissettiğini anlıyorum.”

Artık köprünün ortasına doğru kaplumbağa hızıyla ilerliyorduk. Sürücüler durup hareket ettikçe, yüzlerce fren lambası gözlerimde yanıp sönüyordu. Az ötede, köprünün putrelleri geçiyordu, o kadar yavaştık ki, kabarmış boyanın altındaki perçinleri sayabiliyordum.

Bir kez daha hiç ilerlemediğimizden emin oldum. Walton kıyısına ulaşmak şöyle dursun, her zamankinden daha da uzaktık; otomobil ve otobüs konvoylan önümüzde dev taşıyıcı bantlar gibi uzanıyordu. Arkamda, deniz müteahhitleri ve tersaneleriyle Shepperton kıyısı, dört yüz elli metre kadar ötedeymiş gibi duruyordu. Nehir dalgalandı. Soluğumu tutup koltuğumda arkaya yaslandım, araçların her yandan beni sıkıştırdığının farkındaydım, ilerliyorlardı ama hareketsizdiler, ışıkları gözlerimi mahvediyordu. Bu bin beş yüz metrelik metal geçitte kapana kısılmış vaziyette, yaşadığım yanılsamanın geçmesini bekledim.

“B lake, ilerliyoruz! Her şey yolunda!"

Ben daha doğrusunu biliyordum.

Kapıyı açtığımda Stark’ın elini bereli göğsümde hissettim. Dirseğimle onu itip cenaze arabasından atladım. Bel yüksekliğindeki bariyeri aştım, yaya yoluna atladım ve tepeden aşağı Shepperton kıyısının güvenli kucağına doğru koştum.

Beş dakika sonra nehir arkamda kalınca, boş tenis kortlarındaki bir banka oturdum. Köprüden geçerken duymuş olduğum korkuyu üstümden atmış olarak bereli göğsümü ovuşturdum. En azından beni diriltmeye çalışanın

Stark olmadığını biliyordum; kaburgalarımda iz bırakan eller daha büyüktü, benimkilerle aynı boyda ve güçte ellerdi.

Ölü karaağaçlara, uzaktaki caddelere ve evlere baktım. Yalnızca beynimin derinliklerinde bilinen bir nedenden ötürü, bu nehir kıyısı kasabasında kapana kısılmıştım; zihnim, kasabanın etrafında kuzeyde karayoluyla, batıda ve güneyde ise Thames'in dönemeçli yatağı ile sınırlı değişmez bir çizgi çizmişti. Doğuya, Londra'ya doğru ilerleyen trafiği izledim. Artık, ufkun bu son kapısından kaçmayı denemiş olsaydım, aynı mide bulandırıcı perspektifin gözümün önünde belireceğinden emindim.

İki genç kız ve anneleri, ellerinde raketleri, kortlara yaklaştı. Tedirgince bana baktılar, tenis ayakkabılı, kuşkusuz kutsal şaraptan sarhoş olmuş bu genç rahibin hali onları şaşırtmıştı. Canım bu öğleden sonrayı bu kadınlarla tenis oynayarak geçirmeyi çekti. Bütün tükenmişliğime rağmen, yine, kazadan bu yana Shepperton'da tanımış olduğum herkese karşı, Stark'a, kör çocuğa ve genç doktora, hatta rahibe karşı duymuş olduğum güçlü ve gelişigüzel cinsel tutkunun etkisi altındaydım. Tahrik olmuş vaziyette anneye ve kızlarına baktım, sanki benim gözlerimde değil ama kendi gözlerinde çıplaktılar. Onları servis çizgilerinin arasında yürütülecek bir günah çıkarma seansı vaadiyle kandırıp, kortun bir ucundan diğer ucuna ulaşan volelerin arasında çiftleşmek, ağa dayandıklarında üstlerine tırmanmak istiyordum.

Neden kendimi Shepperton'da tuzağa düşürmüştüm? Belki de hala uçaktaki yolcuyu düşünüyordum, Cessna'ya el koyduğumda etkisiz hale getirmiş olduğum bir teknisyendi ve bilinçsizce, onun bedenini kurtarana kadar uçaktan çıkmayı reddediyordum. Acaba bu bilinmeyen yolcu, son bir umutsuz çırpınışla beni öldürmeye mi çalışmıştı? Sanki, Cessna'nın batmış pilot kabininde boğuştuğumuzu anımsar gibiydim; ellerini göğsüme bastırıp havayı çıkarıyor, ağzı benimkine kilitlenmiş, son birkaç saniye daha yaşayabilmek için son nefesimi emmeye çalışıyordu...

Kadınlar tenis oynamayı bıraktılar. Topları ellerinde sessizce bana baktılar; düş mankenleri... Ayaklarımla eşelediğim topraktan toz yükseldi, bu muazzam sualtı mücadelesini canlandırdığımı fark ettim; kadınların önünde kendimle boğuşuyordum.

Tuhaf bakışlarından ürkerek onlara edepsiz laflar ettim ve parka doğru yola koyuldum.

Bütün gün, unutulmuş bir spot lambası gibi nehrin tam üstünde asılı olan güneş, artık Shepperton'ın kuzeybatısındaki film stüdyolarının üzerindeydi. Parktaki yeşillik, artık daha da kasvetliydi ve ağaçların altındaki ışık, kendini yenilemekten aciz, son birkaç saat için tutsak edilmiş gibiydi. Yakınlarda bir yerde, parkın yanında, benden kendini koyu bir ormangülü duvarıyla gizleyen küçük bir çayırda, üç küçük çocuk birlikte oynuyordu. David'in ağır ayakları çimenlerde patırdıyor, Jamie baykuş gibi ötüyor, kör Rachel coşkulu, ufak talimatlar yağdırıyordu.

Bu sevimli üçlüyü hatırlayıp oyunlarına katılmaya karar verdim. Ormangüllerini itip çayıra doğru ilerledim, küçük bir derenin yanında, nehre doğru giden, unutulmuş bir arazinin dar bir parçasıydı burası. Çocukların uzun otların içinde oynamalarını izledim. Kendi düş ürünü dünyalarında, tek sıra halinde, ağaçların arasındaki gizli bir çardağın altına yeni kazılmış çiçek tarhına doğru yürüyorlardı. İyi huylu mongol öncüleriydi; onu, solmuş lale buketleri taşıyan Rachel ve Jamie izliyordu.

Çiçek tarhının yanında ağırbaşlı bir edayla durdular. Rachel çömeldi, hızlı elleriyle kazılmış toprağı yokladı ve laleleri, papatya ve düğünçiçeği yığınının arasına yerleştirdi. Derken çiçek tarhının bir mezar olduğunu anladım; bu üç özürlü çocuk, park bekçisinin çöp kutusunda bulmuş oldukları ölü laleler için bir cenaze töreni yapıyordu. Çubuklardan basit bir haç yapmış, onu renkli camlar ve yaldızlı kağıtlarla süslemişlerdi.

Bu ufak törenden etkilenip çardağa adımımı attım. Çocuklar korkuyla bana döndü. Rachel son laleleri de mezara fırlattı, el yordamıyla David'in ellerini ararken yanakları bembeyaz olmuştu. Daha bir şey söyleyemeden uzun çimenlerin arasından ok gibi fırlayıp koşmaya başladılar, Jamie baykuş ötüşüyle kuş alarmı verir gibiydi.

"Rachel! Sana bir şey yapmayacağım! Jamie!.."

Sonra, mezarlığı çiçeklerle birlikte paylaşacak bir başka kiracıyı düşündüklerini fark ettim. Tahta haç, kaba bir uçak modeliydi, kanatları ve kuyruğu beyaz mumboyasıyla çizilmişti.

Acaba gömdükleri benim Cessna'm mıydı?

Arkama, gizli çayıra baktım. Çocuklar yok olmuştu. O kez, ölmüş olabileceğime dair bir hisle doldum.

O akşamüstü, o çardakta, eğer öldüysem, çalıntı uçakta boğulduysam, artık sonsuza kadar yaşayacağımı kanıtlamaya karar verdim.

Nehir bariyeri

9

“Ben ölü müyüm?”

Fısıldayarak mezarla konuşuyor, yanıt vermesini bekliyordum. Öfkeyle haçın üzerindeki uçağa ve boğucu ormangüllerine baktım.

“Ben ölü ve deli miyim?”

Neden bu üç özürlü çocuğun oynadığı oyundan bu denli etkilenmiştim? Çiçekleri tekmeleyip mezardan savurdum, tozlu yeşilliklere doğru iteledim ve parka geri geldim. Hemencecik ağaçların altındaki tutsak ışıklar üzerime saldırdı, el koyacak canlı bir şey bulmuş olmaktan mutluydular. Neşeyle giysimin klapalarında oynaşıyor, beyaz pabuçlarımda dans edip parıldıyorlardı.

Ölmemiş olduğumdan emindim. Ayağımın altındaki ezilmiş çimenler, nehirden yansıyan yorgun ışık, ot çiğnemekle meşgul geyik ve ölü karaağaçların yoluk kabukları, beni buradaki her şeyin gerçek olduğuna, batmış uçağında tutsak, ölmekte olan bir adamın kuruntuları olmadığına inandırmıştı. Asla bilincimi yitirmemiş olduğumu biliyordum. Batmadan önce uçaktan çıkmıştım, sular bacaklarımın etrafında dönerken, kanatların arasında durduğumu anımsıyordum.

Uzun adımlarla nehre doğru yürüdüm, etrafımı saran ışığı savuşturmak için kollarımı sallıyordum; aşırı coşkulu şakşakçılar... Felakete ilişkin önsezim, etrafımdaki her şeyi benim düşlediğim korkusunu uyandırıyordu. Bu kasabayı, bu ağaçları ve evleri, Miriam St. Cloud’ın topuklarındaki çimen lekelerini ve hatta kendimi de ben düşlemiştim.

Şu anda hayattaydım, ama acaba bir ara ölmüş müydüm? Eğer uçakta on bir dakika kaldıysam, neden kimse beni kurtarmaya gelmemişti? Bu zeki insan grubu, içlerinde bir de doktor, sanki ben Cessna’dan kurtulana kadar zamanı durdurmuşum gibi, nehir kıyısında donup kalmıştı. Islak çimenlerde yattığımı anımsıyordum, göğsüm bilinmeyen bir çift el tarafından ezilmişti. Acaba kalbim kısa bir süre için durmuş ve tükenmiş beynime öldüğüm hissini mi yerleştirmişti? Belki de bu yüzden üç çocuğun oyunundan bu kadar etkilenmiştim.

Ölü değildim. Kıyıda durdum, durgun suya ve sakin öğleden sonra güneşine baktım. Küçük bir sandal kumsala çekilmişti. Kumlara indim ve tekneyi yavaşça suya ittim. Açıldım, kürekleri takıp sakin nehirde kürek çekmeye başladım.

Serin akıntı ışıkla birlikte akıyor, yüzeyin altındaki siyah suları maskeliyordu. Akıntıya karşı ilerledim ve St. Cloud'ların Tudor Malikanesi'ne yaklaştım. Nehir kayıkta davul çalıyor, su kesiminde tıkırdıyordu; acil bir işi varmış gibiydi.

Artık Thames'in merkezindeydim. Altımda, yanardöner yüzeyin altında, Cessna'nın beyaz hayaletini gördüm. Çabucak kürekleri içeri alıp sandalın kenarına yapıştım. Uçak, nehir yatağında, altı metre ötemde duruyor, bir denizaltı hangarına park etmiş gibi, iniş takımlarının üstünde ciddiyetle duruyordu. Pilot kapısı açıktı ve akıntının içinde ileri geri sallanıyordu. Uçağın kanatlarının uçsuz bucaksız genişliği beni şaşırttı, dev bir vatozun açılmış yüzgeçleri gibiydi.

Bir gümüşbalığı sürüsü, Cessna'nın etrafını sardı, kanatlar ve gövde boyunca yüzdü. Benekli gövdelerinden yansıyan ışık, pilot kabinini aydınlattı, bir an için kontrol panelinin önünde boğulmuş bir adamın görüntüsü belirdi.

Tek elimle kürek çekmeye başladım, omuzlarım sandalın kenarından aşağı sarkmış, ağzım ve çenem suya değiyordu, kendi ölümümün asidini içmeye hazırdım. Pilot kabini yalnızca dört metre altımdaydı, sulu güneş ışığıyla ara ara aydınlanıyordu. Kontrol paneli ve pilot kabininin tabanından, dalgalanan gölgeler geçti.

Yine paneldeki koyu bedeni gördüm; kendi gölgem suya vurmuştu!

Bitkin, sandalın tabanına, küreklerin arasına oturdum. Önümdeki çayırda inekler, uzun çimenler arasında sakin sakin otluyordu. Su söğütlerinin hoş bukleleriyle büyülenmiş kıyı, birkaç kürek çekimi ötedeydi. Buradan kıyıya çıkabilirdim. Artık uçakta yalnız olduğumu kanıtladığıma göre, Shepperton'ı bir daha dönmemek üzere terk edebilirdim. Doygun inekleriyle mutlu bu sessiz çayırda yürümek, havaalanına dönmeden önce, belki beni biraz canlandırırdı.

Ellerimi suda serinletirken kıyıya doğru süzülüyordum. Nehir kayıkla pek ilgiliydi, binlerce tanecik, suyılanı ve amip, böcek ve küçük bitki öbekleri, ufak yosun ve kirpikli yaratıklarla kaynıyordu. Suda yüzen toz tabakaları, parmaklarımın arasından geçti, hayatın eşiğinde, canlılar ve

cansızlar sürekli bir tayf oluşturuyor, beni kendi gökkuşaklarıyla çevreliyordu.

Bir avuç suyu güneşe tuttum ve kaynaşan tanecikleri inceledim. Minyatür bir katedralin coşkulu cemaati, hayat dolu suyu dolduruyordu. Kendimi bir toz zerreciğine dönüştürüp, kendi dev ellerinde tuttuğum bu havuza atlamak, bu tozların muhabbetinden doğmuş hayatın kendisine ulaşmak için ışık akımlarına karışmak istedim.

Hiç kafamı kaldırmadan sandalın karaya oturmasını bekliyordum. Son su damlaları da ellerimden kaydığında karşı kıyıya baktım.

Etrafım açık nehrin uçsuz bucaksız sırtı ile sarılıydı; kıyılan ufak siluetler oluşturan, güneşli Mississippi'nin gümüşi yüzeyi. Belli belirsiz ağaç siluetleri, Shepperton kıyısını işaret ediyordu, ancak Tudor Malikanesi'nin, yarısı kereste kaplı cephesini zorlukla seçebiliyordum. Çimenlikte iki ufak şekil duruyordu; yüzleri, solan ışık benekleri gibiydi.

Nehri geçmeye kararlıydım. Kafamı karıştıran yanılsamalar, her ne olursa olsun, küreklere yapıştım ve kuvvetle çekmeye başladım. Sandalın etrafında sular dalgalandı ve teknenin ileri doğru hareketlendiğini hissettim. Omzumun üstünden, Walton kıyısının benden uzaklaşmasını izledim, ama hiç ara vermeden ilerlemeye devam ettim. Parmak eklemlerimdeki kesikler yeniden açılmıştı, ama eğer kürek çekmeye devam edersem, zihnimin, etrafına örmüş olduğu duvarı yıkacağımdan emindim. Kendimi toparladım; inançsız mürettebatını harekete geçiren bir Columbus; sakin, hülyalı Amazon'da ilerleyen Pizarro...

Ellerim kanlı küreklerden kaydı. Ayağa kalktım, bu su evreninde yalnızdım ve sandalı tek pala ile kullanıyordum. Her iki kıyı da ufukta kayboldu. Ellerimden akan kanlar suyu lekeliyordu. Pıhtılar uzun şeritler halinde akıp gittiler; Homer yolculuğunu kutlayan-flamalar.

Işık solmaya başlamıştı. Bitkin bir halde küreği sandalın tabanına fırlattım. Batan güneş ufuğa ulaşmıştı, daha önce berrak olan hava artık puslu ve mattı. Solgun bulutlar, sanki çizgi çizgi suyun üzerinde dolanıyorlardı, benim çabalarımın kanı ve nefesinden kendilerini yaratacak tuhaf deniz kuşları gibiydiler; etimi aç kurtlar gibi parçalayacak canavarlar.

Nehri geçme girişiminden vazgeçip yine kürek çekmeye başladım, Shepperton kıyısına doğru uzak bir yolculuğa giriştim. Bana doğru koşturan ölü karaağaçlar, sanki kıyıda dev bir asansörle yükseldi, kuyruk parçası

mesajlarına başladı, Tudor Malikanesi suyun üzerinde bir hayal gibi belirdi. Son bir dönüşle çimenlik, suya vurdu.

Kıyıdan üç metre açıktaydım. Miriam St. Cloud ve annesi, alacakaranlıkta çimenlikte duruyorlardı, yan yana yüzlerinin soluk fenerleri sanki bana ışık tutuyordu. Kumda sendeleyerek karaya çıktım. Onlar da sahile inip kollarımdan tuttular. Bedenlerinin kokusu, koyu çiçeklerinkini bastırıyordu.

“Blake, hareket etme. Bize dayanabilirsin, gerçeğiz biz..."

Miriam kanlı parmaklarımı sildi. Yüzü kasten ifadesizdi, kendini bilerek tehlikeye atmış bir çocukla ilgilenen doktor... Kendini benden uzak tutmaya çalıştığını görebiliyordum, onu da karabasanıma sokmamam için duygularının kapısını kilitliyordu.

Bayan St. Cloud beni eve doğru yönlendirdi. Bana sövüp saymasını bekliyordum, bu sevecenliği beni şaşırtmıştı. Önceki bütün nefreti kaybolmuştu, ılık kollarıyla beni kucaklıyor, küçük oğlunu teselli ediyormuş gibi başımı güçlü eliyle omzuna bastırıyordu.

Bütün akşam beni mi izlemişlerdi; durdukları yerden birkaç metre ötede umutsuzca kürek çeken, Columbus’çuluk oynayan bu çocuğu?

“Herşey hazır, Blake,” dedi. “Odanı hazırladık, şimdi bize bir iyilik yapıp uyumanı istiyoruz.”

Kuşların Akşamı

10

O akşam St. Cloud'ların malikanesinin en büyük yatak odasında yatmış uyurken, daha önce düşünmüş olduğum şeyler rüyama girdi.

Karanlık gökyüzünde, Shepperton olduğunu tahmin ettiğim bir kasabanın üzerinde uçuyordum. Altımda nehrin gümüşi sırtı uzanıyor, uzun çifte dirseği, Walton Köprüsü'nün yanındaki çekek yerlerini ve yat malzemesi dükkanlarını, Tudor Malikanesi'ni ve dönme dolaplı eğlence iskelesini kucaklıyordu. O gün, daha önce Cessna'yla izlemiş olduğum güney rotasını izliyordum. Antika uçağın karanlık çimlerde durduğu film stüdyolarını geçtim, sonra karayolunun yüksek toprak setini aştım, ay ışığı altındaki beton zemin, beklemeye geçmiş bir uçuş pisti gibi uzanıyordu. Bu küçük kasabanın sakinleri, kapalı perdelerinin ardında uyuyorlardı.

Rüya gören beyinleri uçmamı sağlıyordu.

Başlarının üzerinden geçerken uçtuğumu biliyordum, bir uçağın pilotu değil, ama bir dev akbaba olarak; bir talih kuşu... Artık St. Cloud'ların malikanesinde uyumuyordum. Hala insan aklımı korumakla birlikte, göğe ve ölü karaağaçların zıpkın gibi dallarına pike yapmaktan hiçbir kuşun alamayacağı kadar keyif alıyordum, artık gözle görülebilir biçimde bir kuş şekline girmiş olduğumun farkındaydım. İhtişamla soğuk gökte süzüldüm. Dev kanatlarımı ve buz beyazı kanatlarımın yivli çizgilerini görebiliyor, göğsümü saran güçlü kasları hissedebiliyordum. Büyük bir yırtıcı kuşun pençeleriyle havayı tırmaladım. Kaba kuştüyleri beni sarmalıyor, bir memelinin kokusu olamayacak keskinlikte bir koku saçıyordu. Gece göğünü lekeleyen pis vahşi hayvan izlerinin tadına baktım. Zarif bir uçan varlık değil, vahşi bir güçle dolu bir dev akbabaydım, anüsüm dışkı ve spermle kaplıydı. Rüzgarla çiftleşmeye hazırdım.

Çığlıklarım hızla akan havayı titretti. Tudor Malikanesi'nin üzerinde daireler çizdim. Yatak odamın penceresinin önünde yavaşladığımda boş yatağımı gördüm, çarşaflar, sanki üstünde hantal kanatlı çılgın bir yaratık kendini kurtarmak için boğuşmuş gibi fırlatılıp atılmıştı. Çayırı baştanbaşa geçtim, çiçek tarhları boyunca ayın aydınlattığı gölgemi izledim,

pençelerimle suya dokundum ve batık Cessna'nın üstüne iki tüyden oluşan canlı bir buket yolladım.

Uyuyan kasaba halkının bana katılması arzusuyla, pencerelere bağırarak sessiz evlerin üzerinden uçtum. Kuaför salonunun kiremitli çatısında beyaz bir şekil belirdi. Bir kanat hafifçe havaya dokundu; bu lir kuşu, aşağıdaki odasında uyuyan evde kalmış orta yaşlı kızın zihninden kendini kurtarmıştı. Üstünde daireler çizdim, bu narin yaratığı havaya güvenmesi için yüreklendirmeye çalışıyordum. Londra yolunun karşısındaki kasap dükkanının üstünde, iki şahin, eğimli kiremitlerden yukarı tırmanıyordu. Erkek, kanatlarını denedi; o, duvarlarından sığır ve domuz etleri sarkan akşamcı dükkanın üst katındaki çift kişilik büyük yatakta uyuyan güler yüzlü tüccarın özgür ruhuydu. Karısı da özgürlüğüne kavuşmuştu. Çatıda kasılarak yürüyor, akşam havasının kokularında hevesli gagasını deniyordu.

Onları beni izlemeye teşvik etmek için, ay ışığının aydınlattığı caddede alçalıp yükseldim; uykudan uyandırmış olduğum bu ilk eşlikçilerime alçak sesle sesleniyordum. Lir kuşu, ürkekçe kanatlarını açtı ve geceye sıçradı. Aşağıdaki bahçeye doğru düşmeye başladı, neredeyse bir televizyon antenini kılıçtan geçiriyordu, derken havayı kavradı ve bana katılmak üzere yükseldi. Ama ben onunla rüzgarda çiftleşmeye henüz hazır değildim.

Shepperton'ın her yanında, çatılarda kuşlar beliriyordu, benim çığlıklarımla aşağıdaki insanların uyuyan zihinlerinden kurtulan karı kocalar, yeni gece tüylerini kuşanıyordu; coşkulu yavrularıyla ana babalar, hep birlikte göğe yükselmeye hazırdılar. Tepelerinde süzülürken, şen çığlıklarını duyuyor, benimki kadar güçlü kanat çırpmalarını hissedebiliyordum. Yoğun bir uçan şekiller sarmalı gecenin içinde yükseliyordu; uyanan uykucuların yükselen atlıkarıncası... Süpermarketin ilerisindeki apartmanlardan gürültücü kuğular yükseldi, sekreter kuşları, film stüdyolarının yanındaki kulübelerden, altın kartallar nehir kıyısındaki görkemli evlerden, bir ipekkuyruk ve serçe sürüsü de karayolunun yanındaki uyuyan izcilerin çadırlarından havalandı.

Bu kuş kalabalığı peşimde, parkı aşıp nehre doğru uçtum. Karanlık gökyüzü binlerce uçan yaratıkla beyaza boyanmıştı. Hep birlikte, malikanenin üstünde daireler çizdik. Miriam St. Cloud, yanımda getirdiğim hevesli taliplerinden habersiz, odasında uyuyordu. Ona seslenerek karanlık bahçede alçalıp yükseldim, onu rüyasından uyandırmayı umuyordum.

Hepimizin rüzgarda onunla çiftleşmesini istiyordum.

Etrafımdaki gece göğü, çarpışan, bağrışan kuşlarla kaplıydı. Dev sürü, şehvetle dolmuştu, rüya gören bu genç kadın onları çılgına çevirmişti. Gagalarının ve pençelerinin kanatlarımı tırmaladığını hissettim, tüylerimin arasına karışıp, Miriam St. Cloud'ın uyuyan bedenini benimle paylaşmak istiyorlardı. Kanatları etrafımdaki havayı dövüyor, tüylerinin hava boşluğunda beni boğuyorlardı.

Havada tutunamayarak, eğlence iskelesine doğru düşmeye başladım, bu bağrışan kuş hortumundan kurtulmak için savaşıyordum. Bitkin, kilisenin kulesinin tepesine ulaştım ve dama kondum. Kanatlarımı kapattığımda bedenimin taş gibi ağırlığını, göğsümü ezen ve beni tekrar uykuya çeken büyük, tüylü kolları hissettim.

Pençelerimin altında kurşun levhalar kaydı. Kanatlarımı açamadan, sırtüstü aşağıdaki karanlık boşluğa düştüm ve küçük bir odanın karo kaplı zeminine çarptım.

Hantal kanatlarımın arasında bitkin yattım, etrafım, üstlerinde acayip yaratıkların parçalara ayrılmış iskeletlerinin bulunduğu masalarla çevriliydi. Eğimli bir masanın üstündeki mikroskopun yanında, kanatlı bir adamın iskeletine benzeyen bir şey gördüm. Uzun kolları, sanki beni yakalayıp rüzgarın mezarlığına taşımak istercesine uzandı.

Bayan St. Cloud

11 Dudaklarıma hafifçe bastıran bir ağız ve göğsümü okşayan bir el hissederek uyandım. Nehrin ışığı, yatağa bakan yüksek pencerelerden içeri hücum edip odaya dolmuştu. Sabah güneşi, çimenliği aşmış ve sanki şafaktan beri beni uyandırmaya çalışıyormuş gibi parlıyordu.

Yatakta doğrulup oturdum. Bayan St. Cloud, pencerenin yanında durmuş sakin sakin beni izliyordu. Onu, Cessna'nın düşüşünden sonra ilk kez görmüş olduğum yerde duruyordu, bir eli brokar perdelerdeydi, ama bütün kızgınlığı geçmişti, kızının daha becerikli ablası gibi duruyordu. Beni uyurken öpmüş müydü acaba?

"Uyuyabildin mi, Blake? Bize tuhaf bir hava getirdin. Dün gece olağanüstü bir fırtına vardı ve hepimiz kuş rüyaları gördük!"

"Bir kez uyandım..." Geceki rüyamı ve tüketici doruğunu anımsadım, kendimi bu kadar zinde hissedişime şaşırdım. "Hiçbir şey duymadım."

"İyi. Senin dinlenmeni istiyorduk." Yatağa oturdu ve omzuma dokundu, anaç bir ifadeyle bana bakıyordu. "Çok heyecan vericiydi aslında, bir tür elektrik fırtınası; binlerce kuşun havada uçuştuğunu duyabiliyorduk. Bayağı büyük hasar var. Ama, sanırım Blake, senin ihtiyacın olan tuhaf hava kafanın içinde."

Saçında küçük ama romantik bir dalga bırakmış olduğunu fark ettim, sanki sevgilisini bekliyordu. Kendi rüyamı düşündüm, karabasana dönüşen sonuyla gece uçuşu görüntüsü; çırpınan kanatların hava boşluğunda boğulmuş ve kilisenin damından kemiklerle dolu tuhaf bir odaya düşmüştüm. Görüntünün gerçekliği beni ürküttü. Ay ışığıyla aydınlanmış kasabanın üzerindeki dönüşlerimi ve dalışlarımı, Londra Havaalanı'ndan Cessna ile yapmış olduğum uçuş kadar net hatırlıyordum. Şehvetle çıldırmış kuşların çığlıkları, Miriam St. Cloud için ağlayışım, düşen bedenlerin vahşi gücü, bu. ilkel yaratıkların dışkı şiddeti, hepsi de bu uygar ve güneşli odadan çok daha gerçek görünüyordu bana.

Uyumadan önce, Dr.Miriam'ın sarmış olduğu yaralı ellerimi kaldırdım. Lime lime sargı bezi, kollarımın ve dirseklerimin yüzülmüş derisi, sanki

çakmaktaşı kaplı bir yastıkla boğuşmuşum gibi küçük siyah zerreciklerle lekelenmişti. Ay ışığında kiliseden kaçışımı hayal meyal anımsıyordum. Kuşların ağır kokusu, bedenimi saran havanın kaba güzelliği, canlı etle beslenen deniz kuşlarının ekşi kokusu... Bayan St. Cloud'ın kokuyu almamasına şaşırdım.

Yanıma oturdu, omzumu okşuyordu. Ondan kaçınarak yastıklara sırtımı dayadım, başarısız nehri geçme girişimimden sonra, ana kızın beni taşımış olduğu odayı incelemeye başladım. Beni kaygılandıran, sanki bu evde aileden biri olarak yıllardır yaşıyormuşum ve bir tekne kazası geçirip geri dönmüşüm gibi beni bekliyor oluşlarıydı.

Geri döneceğimden nasıl emin olabilirlerdi?

Bu iki kadın, paylaşmak üzere oldukları bir hazineyi açarmış gibi, tuhaf bir bedensel yakınlık duygusuyla beni soymuştu. Bayan St. Cloud'ın yatağın etrafında dolanmasını, giysimi dolaptan alıp, sanki bedenimin dokumaya yaptığı basınçla, bu başkasının eskisi kumaşın üzerinde bedenimin bıraktığı izlerle ilgiliymiş gibi, giysinin yakalarını düzeltmesini izledim. Bereli kaburgalarıma ve ağzıma dokundum -hala geçen öğleden sonraki kadar hassastılar- ve rüyamı düşündüm. Düşmüş bir havacının bir uyku fantezisinden başka bir şey değildi, ama kuşların üzerindeki gücüm, onları karanlık çatılardan büyüleyip çağırmam, bana ani bir otorite duygusu aşılamıştı. Başarısız geçen yıllardan ve kendime ilişkin gizli düşüncelerime uyan bir yaşam biçimi bulamamış olmaktan sonra, bir an için bir tür başarının kıyısına dokunmuştum. Bir dev akbaba, kuşların amiri olarak uçmuştum. Onların üzerindeki cinsel otoritemi anımsadım, Miriam St. Cloud'ın beni bu yırtıcı kuşların en büyüğü olarak görmüş olmasını isterdim. O zaman onu, o utangaç albatrosu ayartıp göklere çıkarırdım. Bu havai şehvetin yarattığı ani ürküye kapılmamış olsaydım ve kilisenin damı çökmemiş olsaydı, onunla gece havasının derin yatağında çiftleşebilirdim.

Düşüşümü düşünerek, Bayan St. Cloud'a sordum: “Burada bir müze var mı? İçinde kemikler olan?”

Rahip giysisini yatağın üstüne serdi, kumaşı okşarken gülümsüyordu. “Ne oldu, Blake, kendi kemiklerini oraya mı bırakacaksın? Neyse, aslında bir tane var. Kilisenin giyinme odasında. Peder Wingate, tutkulu bir paleontologdur. Thames'in bu bölgesinden, kesinlikle en değişik türler çıkıyor. Tarihöncesi yaratıklar, balık fosilleri.” Alnımdaki saçları geriye doğru itti. “Terk edilmiş pilotlardan söz etmeye gerek yok.”

“Giyinme odasının damı fırtınadan zarar gördü mü?”

“Evet, ne yazık ki.” Pencereden eğildi ve aşağıda, çimenlikteki birine el salladı. “Polis geldi.”

Yataktan fırladım ve çırılçıplak arkasında durdum. İki üniformalı polis, Dr. Miriam ile birlikte çimenliği geçiyordu. Üç özürlü çocuk komiser yardımcısının etrafında dönüp oynarken, o, nehrin karşısındaki çayırda otlayan inekleri işaret etti. Cessna’nın Londra Havaalanı’ndan güneye uçarken parkın üstünden geçmiş olduğunu besbelli ki biliyordu, ama uçağın ondan on beş metre ötede suyun altında yattığının farkında değildi. Uçağın beyaz hayaleti güneşin aydınlattığı yüzeyin altında hareket ediyordu.

“Blake... ” Bayan St. Cloud beni yatıştırmaya çalıştı. “Seni rahatsız etmeyecekler...”

Kafam karmakarışık, koşup kaçmak ya da hiçbir şey olmamış gibi,. polislerin yanından geçip gitmek arasında karar vermeye çalışıyordum. Miriam, dar kumsala indi ve beyaz önlüğüyle orada durdu, sanki benim hakkımda bir karar vermeye çalışırken uçağı gözlerden saklıyordu. Çocuklar onu izlediler, aşırı bir heyecanla suya, bu ayaklarının etrafındaki tehditkar dalgalara bağırıyorlardı. İki yana açık kollarla koştular; Rachel, David ve Jamie’nin arasında küçük kör bir uçak olmuştu. Jamie, bacak demirlerini ıslak kuma gömdü ve kısık gözlerle göğe baktı; ölü karaağacın dallarında ileri geri sallanan Cessna’nın kuyruk parçasının ritmine uygun çığlıklar atıyordu.

Bayan St. Cloud, omuzlarıma sarıldı ama ben kızını seyrediyordum. Elleri ceplerinde yukarı pencereye baktı, sabit gözlerinde kurnazca geleceğimi ölçüp biçiyordu. Saçlarını açıp sıkı topuzdan kurtarmıştı, bu tutsak yün yığını artık omuzlarının etrafında özgürce oynuyor, rüyamda görmüş olduğum coşkulu kuşlar gibi nehir havasını deniyordu. Ne kadar da güzel ve vahşi bir yaratığa dönüşebilirdi, sabah havasını korkutacak bir tür Khimaria canavarıydı.

“Gidiyorlar!” Bayan St. Cloud komiser yardımcısına el salladı. “Neden geldiklerini Allah bilir.”

Polislerin selam verip arabalarına doğru yürümelerini izledim. Bayan St. Cloud göğsümdeki çürüklere bakıyordu. Bedenimi okşayıp gözlerini tenimde gezdirirken, beni korumak için kurulmuş bu bilinçsiz komploya katılmış olduğunun farkında olmadığını biliyordum. Kazamın tanıkları koruyucu bir aile oluşturmuşlardı. Stark hırslı büyük kardeşim, Miriam ise

kadınımdı. Ama Bayan St. Cloud, annem rolünü üstlenmişse, neden böylesine açıkça cinselliğimden etkileniyordu? Dün akşam, annesi beni soyarken, Miriam’ın, onun uyanan cinselliğinin pekala farkında olarak, hoşgörülü bir biçimde izlediğini hatırladım.

Bu durumdan yararlanıp ellerini göğsümdeki çürüklere bastırdım. İnce parmakları mavi izlere uymaktan uzaktı.

“Bayan St. Cloud, ben kumsalda yatarken siz burada duruyordunuz. Beni canlandırmaya çalışan birini gördünüz mü?'

Kanatlarımın köklerini bulmaya çalışıyormuş gibi omuz başlarımı okşuyordu. “Hayır, kimsenin buna cesaret ettiğini sanmıyorum. Blake, düşünemeyecek kadar korkmuştum. Çok uzun süre suda kaldın. Sana saldırdığımı hatırlıyorum, senin öldüğünü kabul etmişken yaşadığını görünce kızmıştım.”

“Ben ölü değilim.” Öfkeyle onu ittim. “Gitmeliyim.”

“Hayır... Şimdi gidemezsin. Miriam sana klinikte bir iş bulacağını söyledi.”

Kollarımı beline sarınca gözlerini yere indirdi. Çıplak bir hipnotizmacı ve trans halindeki orta yaşlı bir kadın gibi, onu pencerenin önünden çektim. Onu soyduktan sonra birlikte yatağa uzandık. Yüzünü göğsüme sakladı ama ekşi kokumu, güçlü güneş ışığının tenimden ayrıştırdığı, dev akbabanın vücut yağının keskin kokusunu aldığının farkındaydım. Ona sarılıp bereli dudaklarımı dudaklarına yapıştırdığımda bu keskin kokudan gurur duyuyordum. Beni itmeye çalıştı, kokudan boğuluyordu, gözleri mosmor tenime dikilmişti. Önünde diz çöküp bacaklarını belime sardığımda beni gece göğünde taşıyan dev kanatları hatırladım. Kendimi ve Bayan St. Cloud’ı havada çiftleşirken düşledim. Dört kişi olduğumuzu biliyordum, kendi türümüzü aşan bir cinsellik yaşıyorduk; ben ve o, büyük dev akbaba ve ağzıyla ellerini hala tenimde hissettiğim beni diriltmiş olan o erkek veya kadın.

“Blake... Sen ölü değilsin!”

Bayan St. Cloud kalçalarıma yapıştı. Soluk soluğa ağzı dudaklarımdan akan kanla lekelenmişti. Bu orta yaşlı kadınla boğuşuyordum, geniş omuzlarını yastığa bastırıyor, kanlı ağzım dudakları ve burun deliklerinde, boğazındaki havayı emiyordum. Artık cinsiyeti umurumda değildi, bedenlerimizi eritmeye, yüreklerimizi ve akciğerlerimizi, dalaklarımızı ve böbreklerimizi birleştirip onunla tek bir yaratığa dönüşmeye uğraşıyordum.

Bu küçük kasabadaki herkesle çiftleşene kadar burada kalacağımı biliyordum artık -kadınlar, erkekler ve çocuklar, onların köpekleri ve kedileri, oturma odalarındaki kafes kuşları, çayırdaki sığırlar, parktaki geyikler, bu yatak odasındaki sinekler- hepimiz eriyip yeni bir varlığa dönüşecektik.

Bayan St. Cloud, savaşıyor, uyluklarımı tekmeliyordu. Kollarımı göğsüne sarıp ciğerlerini eziyordum. Soluk alamayarak sırtüstü düştü. Güçsüz topuklarıyla baldırianma vuruyordu. Birlikte batarken gözlerimin önünde kuşlarla ilgili bir hayal belirdi, dördümüz kanadın üzerinde eriyorduk.

Bayan St. Cloud, yanımda bitkin yatıyor, kanlı ağzıyla güneşli havayı ciğerlerine çekiyordu. Sırtüstü yatıyor, titrek eli benimkini arıyordu, çilli bacakları bir ölününki gibi gerilmişti. Göğüslerinin ve karnının soğuk teninde koyu morluklar beliriyordu.

Yanında bekliyordum, bu kadını öldürmeye çok yaklaşmış olduğumun farkındaydım, neredeyse kendimi de boğuyor olmam kurtarmıştı onu. Oturdu, göğsüme dokundu, sanki soluk almaya başladığımdan emin olmak istermiş gibi diyaframımı yokladı. Kanlı ağzı ve göğsüyle yatağın yanında giyindi. Bana düşmanlık duymaksızın baktı, ne yapmış olduğunun farkındaydı.

Onu öldürmeye çalışmamı doğal karşıladığını fark ettim, bu anne, vahşi ve acımasız bir çocuk dünyaya getirmiş, beni bedeninden çıkarmak için benimle boğuşmuştu.

Gitmeden önce pencerenin önünde durdu. Dalgınca dedi ki, "Çimenlikte bir akbaba var. İki tane. Bak, Blake, beyaz akbabalar.”

"Dün gece rüya gördün mü?"

---

12 "Akbabalar!” Merdivenlerden aşağı koşup bir yandan rahip ceketimi iliklerken, bu leş kuşlarının Stark’ın hayvanat bahçesinden kaçmış olduklarını düşünüyordum; hala Cessna’nın içinde sıkışıp kalmış olan cesetten çıkan kokular, onları cezbetmiş olmalıydı. Limonluğun yanındaki terasta durdum, beyaz akbabaların yolcunun bedenini parçalamalarını görmeyi umuyordum. Çimenlik, kırık cam parçaları gibi parlıyordu. Şiddetli bir fırtına, geceyi altüst etmişti. Çakıllı patikaların arasında, güneş ışığı altında, su birikintileri uzanıyordu. Shepperton kıyısı boyunca çınarların ve gümüşi huşların yapraklarındaki tozlar akıp gitmişti. Karşı kıyıdaki çayır ise tam tersine sarı ve soluk görünüyordu.

“Pelikanlar...” Rahatlayarak, çimenlikte paytak paytak yürüyen iki hantal kuşu izledim. Muhtemelen fırtına onları iç kısımlara getirmişti, oysa açık deniz elli mil ötedeydi. Ağır gagalarını kuzgun kılıçlarının arasına daldırıyor, bu Tudor Malikanesi’nin topraklarında, bu süs ağaçlarının ve çiçek tarhlarının arasında ne işleri olduğunu düşünüyorlardı.

Aşağıdaki kumsalda daha beter bir hareket vardı. Büyük bir fırtınakuşu, bir turnabalığının bağırsaklarını deşiyor, pençeleri kanlı eti parçalıyordu. Keskin gagası ve güçlü gövdesiyle kutuplara ait bu yırtıcı kuş, Thames’in bu sakin vadisi üzerinde uçan hiçbir şeye benzemiyordu.

Patikadan bir taş aldım ve kumsala attım. Fırtınakuşu, turnabalığının iç organlarını tembelce beraberinde sürükleyerek nehre doğru havalandı. Nemli kumun üzerinde kuşun yansıması görülüyordu; kum balığın suya akan kanıyla kayganlaşmıştı.

Çalı çırpı ve yüzlerce kaba tüyle dolu kumsala indim. Peder Wingate’in arkeolojik gereçleriyle dolu branda çanta hala kumun üzerindeydi, suya düşen Cessna’nın dalgasıyla çakıllı kıyıda oluşmuş yeni çatlağın yanında duruyordu. beş metre uzunluğunda, yirmi beş santim derinliğindeki bu yarık, bir adamı içine alabilecek genişlikteydi. Bana uyup uymayacağını görme hevesine kapılıp kendimi, Avalon'daki Arthur ya da nehir mezarında sonsuza kadar uyuyan bir mesih gibi içinde yatarken düşledim.

Üç metre ötemde kum, gümüşi bir ışıkla parladı, eriyip nehre akan bir ayna... Dönme dolabın bir gondolu, Edward stili sütunların arasında, sığ suda yatıyordu. Geceki fırtınanın yerinden oynattığı Stark'ın eğlence iskelesinin bir bölümü, atlıkarıncanın bazı parçalarıyla birlikte nehre düşmüştü. Küçük bir kanatlı at, ıslak kumsalda döküntülerin arasında yatıyordu.

Rüyamı ve eğlence parkının üzerinde, hortumlaşan havada etrafımda dönüp birbirleriyle çarpışan çılgın kuşların gövdelerini anımsadım. Şafaktan hemen sonra nehir, bu antik Pegasus'u, kazadan sonra benim yüzdüğüm kumsala atmıştı. Atın yanına geldim ve onu kıyıya çektim. Taze boya ellerimi gümüşe boyadı, kumda benek benek lekeler bıraktı.

Boyayı çimlere sürterek çıkarırken, pelikanlar çiçek tarhlarının oradan beni seyrediyordu. Tüyleri aynı canlı ışıkla parlıyordu. Söğütlerin ve süs köknarlarının yaprakları, cart renklerden hoşlanan uçuk bir bahçıvan tarafından rötuşlanmış gibi duruyordu. Bir saksağan aydınlık çimenliğe indi, tüyleri bir papağanınki kadar parlaktı.

Bu ışık gösterisiyle uyarılarak lekeli suya baktım. Fırtına nehri karıştırmıştı, bir yılanbalığı sürüsü sığlıkta kaynaşıyordu. Ağır gövdeli balıklar, Cessna'nın batık gövdesini yuva edinmişler gibi daha derin sularda dolanıyorlardı. Bayan St. Cloud'ı, tuhaf ve vahşi sevişmemizi ve yetişkin bir çocuk doğurma oyunumuzu düşündüm. Ve bu gergin, huzursuz pazar sabahı ışığının etkisiyle, içimde yeni bir cinsel gücün kabardığını hissettim.

St. Cloud'ların bahçesinden ayrılıp parka girdiğimde, burnunu gümüşi huş ağacına sürten bir alageyikle karşılaştım. Pek de oyun için olmayarak arka bacaklarından yakalamaya çalıştım, bu uysal yaratığa, ağaçlara ve hatta ayağımın altındaki toprağa karşı duyduğum aynı cinsel arzuyu duyuyordum. Hala uyuklayan kasabayı kaplayan ışığı kutlamak, menimi kibar çillere ve küçük bahçelere saçmak; yöneticilerin, sigorta komisyoncularının tembel tembel pazar gazetelerini okumakta oldukları yatak odalarına dalmak ve yataklarının dibinde gece mahmuru karıları ve kızlarıyla çiftleşmek istiyordum.

Ama hala Shepperton'da tutsak mıydım acaba?

Derken, bir saat boyunca, caddeler henüz boşken, kasabada tam bir tur attım. İlk kaçış girişimimin başarısızlığa uğradığı karayolunu izleyerek Londra'ya doğru ilerledim; açık arazide birbirleriyle kum yollarla birleşen bir sürü sakin göl ve su dolu çakıl çukurları vardı. Shepperton'ın

doğusundaki son evleri de geride bırakarak bir çalılığı aştım ve bir gelincik tarlasından geçip, en yakın göle doğru yürümeye başladım.

Terk edilmiş bir çakıl taşıyıcısı ve iki arabanın paslı gövdeleri sığ havuzlarda yatıyordu. Onlara yaklaşırken, hava etrafımda dönmeye başladı. Aldırmadım, devam ettim. Birden göllerin ve kum yollarının görüntüsü tehditkar bir biçimde değişiverdi. Çamurlu taban, etrafımda dönmeye, ardından dört bir yana doğru hareket etmeye başladı; bu arada, biraz uzakta beton bir çıkıntının üstündeki ısırgan öbekleri, üstüme gelip beni kucaklamak istiyorlarmış gibi bacaklarıma dolandılar.

Bir saniye bile düşünmeden, o anda, bütün Shepperton'dan kaçma girişimlerinden vazgeçtim. Beynim hala bu esrarengiz kasabayı terk etmeye hazır değildi. .

Ancak, eğer burada kapana kısılmışsam, en azından kendime her istediğimi yapma mutlak özgürlüğünü tanıyabilirdim.

Sakinleşip araziyi geçtim ve kasabaya döndüm. Sessiz caddelere yeniden girdiğimde erkenciler arabalarını yıkıyor, çitlerini buduyorlardı. Yeni yıkanmış bir grup çocuk, Pazar Okulu'na gidiyordu. Onları izlediğimin farkında olmadan, aydınlık bahçeler boyunca yürüyorlardı; küçük bedenlerini yakalamaya hazır, kafese tıkılmış tenis ayakkabılı satirdim ben... Aynı zamanda onlara karşı, sanki yıllardır tanıyormuşum gibi, tuhaf bir sevecenlik duyuyordum. Çocuklar ve ebeveynleri de bu kasabanın tutsaklarıydı. Onların uçmayı öğrenip, hafif bir uçak çalmalarını diledim...

Film stüdyolarının yakınındaki bir bahçeden bir uçurtma yükseldi; bir çocuğun kuş kafası resmi çizmiş olduğu, kağıt ve bambu bir dikdörtgen, bir dev akbabanın gagalı profili... Uçurtmanın gökyüzündeki rotasını izlerken rüyamda görmüş olduğum bir Mansard tarzı çatıyı fark ettim. Çatıda, bir çift balıkkartalının düşe kalka yürümüş olduğu, aynı basamaklı cepheler ve süslü başlığıyla aynı çatı penceresi vardı.

Film stüdyolarını çeviren çitin ötesinde antika uçaklar, çadır bezi hangarların yanındaki çimenlerin üstüne çekilmişti. Üç kanatlı Spands ve Foker uçakları, iki savaş arası yıllarından dev bir çift kanatlı uçak ve birçok tahta Spitfires maketi vardı. Shepperton üzerinde ilk kez uçtuğumda hiçbiri burada değildi, ama onları gece, rüyamda çimenlerin üstünde görmüştüm.

Etrafıma bakınınca, bu evleri de daha önce görmüş olduğumu fark ettim. Alt katlar tanıdık değildi, ama damları ve bacaları, üstlerine düşmekten kılpayı kurtulmuş olduğum televizyon antenlerini açıkça hatırladım. Elli

yaşlarında bir adam, genç kızıyla birlikte bir apartmandan çıktı, onlardan bir şeyler dileneceğim korkusuyla tedirgince bana baktı. Üst kat balkonundaki çizgili branda tenteyi, gece göğünde uçmaları için yüreklendirmiş olduğum çiftleşen şahin çiftini hatırladım.

Kızın beni tanıdığından emindim. Ona el salladığımda bana neredeyse tutkuyla baktı. Babası ise yola inip beni uzaklaştırmak istedi.

Onları yatıştırmaya çalışarak, sargılı ellerimi ve kan lekeli parmaklarımı kaldırdım.

"Söyleyin bana, dün gece rüya gördünüz mü? Rüyanızda uçtunuz mu?"

Baba beni omzuyla kenara itti ve sıkıca kızın koluna yapıştı. Kiliseye giderlerken, benim kapılarının önünde bir mesih gibi belirmemi beklemiyorlardı. Aceleyle uzaklaşırlarken burun deliklerim, ağır kolonya kokusunun altından, yeni yıkanmış bedenlerine sinmiş olan acı ama tanıdık kokuyu aldı.

Yetişkin çocuklarıyla iki orta yaşlı çift, yanımdan geçti. Yanlarında yürümeye başladım ve kızmaları pahasına utanmazca kokladım.

"Ya siz, içinizde uçma rüyası gören var mı?"

Onlara gülümsedim, hırpani rahip giysimden ve tenis ayakkabılarımdan dolayı özür diledim, ama aynı keskin kokuyu, kuşhanelerin pis kokusunu duyabiliyordum.

Havada bıraktıkları koku izlerini takip ederek onları kasabaya kadar izledim. Bir düzine iri deniz kuşu, alışveriş merkezinin üzerinde daireler çiziyordu, bunlar fırtınanın nehre getirmiş olduğu bir derin su martısı türüydü. Süpermarketin damına bir kuzgun tünemişti, iki sarıasma postanenin önündeki süs çeşmesinin tepesine tırmanıyordu. Dört bir yanda, bu sessiz pazar sabahı, kiliseye giden insanların başlarının üstünde karmakarışık bir kuş dünyası oluşuyordu. Kuşlar, keskin kokularının cazibesine kapılıp, kasaba sakinlerini kendi türlerinin bir üyesi sanmaya başlayarak alışveriş merkezine üşüştüler. İri martılar, süslü karoların arasında sendeliyor, cilalı ayakkabıların arasında kanatlar çırpılıyordu. Utangaç bir kadın, şapkasına konmaya çalışan bir martıya sinirli sinirli güldü; beli tutulmuş, kahverengi takım elbiseli yaşlı bir adam omzuna konmaya hevesli bir kuzguna bastonunu salladı. Çocuklar ellerine konan sarıasmaların arasında gülerek koşuşuyordu; elektrikli eşya dükkanının vitrinindeki televizyonlar ve çamaşır makinelerinin arasında kuştüyleri parlıyordu.

Kuşlar peşimizde, kasabanın merkezinde ilerledik, parktaki pırıl pırıl yeşillikleri geçtik, açık hava yüzme havuzunun yanındaki kiliseye geldik. Buraya vardığımızda, kuşlar en sonunda gitmişlerdi; sanki baş döndürücü bir gök turnuvasında dökülmüş gibiydiler, kilise avlusunun yanına park etmiş arabaların tepesindeki binlerce tüyden ürkmüşlerdi.

Herkes çok şaşırdı; kilise kapalıydı, kapıları zincirliydi ve asma kilit vurulmuştu. Hayrete düşen cemaat, dua kitapları ellerinde, mezar taşlarının arasında duruyordu. Yaşlı adam bastonunu kaldırıp saat kulesini işaret etti. Romen rakamlarının birçoğu düşmüş, kollar saat ikiyi birkaç dakika geçe durmuştu. Kilisenin etrafındaki kaldırım taşları tüylerle kaplıydı, sanki kilisenin kulesinde dev bir yastık patlamıştı.

“Siz stajyer rahip misiniz?” Kasaba merkezinden buraya kadar izlemiş olduğum genç bir kadın, elbisemi işaret etme cesaretini toplayabilmişti. Rahip giysileriyle çamurlu tenis ayakkabılarımı ve kan lekeli ellerimi bağdaştıramadığını anlamıştım. “Ayin on birde başlamalı. Peder Wingate’e ne yaptınız?”

Kocası onu uzaklaştırırken tüvit elbiseli yaşlı adam, öne atıldı ve bastonunun sapıyla omzuma dokundu. Hala bütün sivillerden kuşkulanan emekli asker bakışıyla dikkatle bana baktı. “Sen o pilot değil misin? Dün nehre inmiştin. Burada ne yapıyorsun?”

Cemaat etrafımı sardı, öfkeli bir kalabalık... Oradaki varlığım onları tedirgin etmişti. Güven içinde havada olmamı tercih ederlerdi. Beni bu küçük kasabada tutsak eden karmakarışık perspektifierin zihnimden yayılışını hissedebiliyorlar mıydı?

Sargılı yumruklarımı kaldırarak, aralarından geçip kilisenin kapısına geldim, ağır topuzu kaldırıp üç kez vurdum. Ütülü takımları ve çiçekli giysileri içindeki bu korkak insanlar ve kibar dinleri beni sinirlendiriyordu. Kapıları kırıp onları sıralarına kışkışlamak ve koridorda bir tür açık saçık oyun sergileyip onları orada hapsetmek istedim; onların kanayan kasına bastırıp ellerimden kan fışkırtmak, vaftiz kurnasına işemek, onların ürkekliğini sarsıp yok edecek ve onlara şiddeti ve vahşi bir dehşeti öğretecek her şey...

Onlara bağırmak istiyordum: “Kuşlar burada, Shepperton’da toplanıyor, sizin film stüdyolarınızda düşlenebilecek her şeyden daha harikulade canavarlar!”

Kilise kulesinde daireler çizen fırtınakuşlarını işaret ettim. “Kuşlar! Görüyor musunuz?”

Mezar taşlarının arasından geçip benden uzaklaşırlarken, sundurmanın etrafındaki parke taşların arasından tuhaf bitkilerin çıktığını fark ettim, sanki benim topuklarımdan bitiyorlardı. Kuzgunkılıcına benzer bitkilerden oluşan bir küçük bahçe ile çevrilmiştim, her biri yaklaşık altmış santim uzunluğunda, kılıç yapraklıydı, yeşil yivlerinin içindeki süt ve fes rengi boru biçimli çiçekler, aslında kan ve meni renklerindeydi.

Cemaate el salladım; dua kitapları ve düş kırıklığına uğramış yüzleriyle ve kuş kokularının utancıyla öylece duruyorlardı. Tam onları çiçekleri toplamaya çağırmak üzereydim ki artık lojmanın giriş kapısına baktıklarını gördüm; orada Peder Wingate durmuş, ses çıkarmadan sigarasını içiyordu. Cüppesini değil, bir Panama şapkası ve çiçekli bir gömlek giymişti; çekinerek tatiline başlayan bir borsacının kılık kıyafeti. Cemaatinin umutla gülümseyip dua kitaplarını sallamalarına rağmen, o aldırış etmeyerek lojmanın kapısını arkasından kilitledi.

Sigarasını içerken bakışları benim üzerimde yoğunlaşmıştı. Güçlü alnında derin bir kırışık vardı, sanki daha yeni, dünyasındaki huzuru sarsan bir darbe yemişti -yakın bir arkadaşın onulmaz kanser haberi, belki de sevilen bir yeğenin ölüm haberi... Zihni o kadar meşgul görünüyordu ki, neredeyse bu cemaatin rahibi olduğunu unutmuş olduğunu ve umursamazca benim kendi ayinimi yönetmemi beklediğini düşündüm.

Tepemizde martılar yine dönmeye başladı. Fırtınakuşlarının öncülüğünde kiliseyi sardılar; ağır kanatlar kuleye çarpıyor, saat kadranındaki son rakamları da düşürmeye çalışıp, Shepperton’da geçmiş zamanı durdurmak istiyorlardı. Dışkıları arabalara ve mezar taşlarına yapışıyordu. Tedirgin olan cemaat, yüzme havuzuna doğru geriledi.

“Peder Wingate!’' Bastonlu emekli asker seslendi. “Yardımımıza ihtiyacınız var mı?” Ama rahip ona aldırış etmedi. Hasır şapkanın altındaki güçlü yüzü kendi içine kapanmıştı. Martılar bağırıp pike yaptıkça cemaat park etmiş arabaların aralarından kaçıştı.

En sonuncusu da gittiğinde, Peder Wingate lojmandan çıktı ve uzun adımlarla kiliseye geldi. Sigarasını mezar taşlarının arasına atıp ciddiyetle bana doğru başını salladı.

“Çok iyi, geleceğini biliyordum.” Rahip giysime baktı, sanki beni tanımamaya çalışıyordu. “Sen Blake'sin, dün buraya inen pilot, değil mi?

Ellerini hatırlıyorum.”

Güreş maçı

13 Bu karşılamaya rağmen, rahip dostça davranma çabasına hiç girişmedi. Geçen gün kurtulduktan sonra fark etmiş olduğum, bedensel saldırganlık belirtileri hala devam ediyordu. Kiliseye yaklaşırken beni arkasından yürümeye zorladı. Peder Wingate'in benimle, yerde, topuklarımdan biten renkli çiçeklerin arasında boğuşmak istediğini hissettim. Yoluna çıkan çiçekleri tekmeledi, sinirli bir kaleci gibi onlara hamleler yapıyordu. Ondan sakınmaya çalışırken ayaklarım yağmurdan ıslanmış tüylerin üstünde kaydı.

Peder Wingate omuzlarımdan tuttu. Bereli ağzıma baktı, beni kafasındaki birtakım ölçütlere oturtmaya çalışıyordu.

“Blake, sersemlemiş görünüyorsun... Belki hala yeryüzüne inemedin.”

“Fırtına beni uyutmadı.” Ellerini öteye ittim. Çiçekli gömleğin altında fena halde terliyordu. Cemaatinin tersine, o kuş kokmuyordu. Ama zaten onu rüyamda görmemiştim ki...

Onu denemek için sordum: “Kuşları gördünüz mü?”

Bilgece kendi kendine başını salladı, isabet buyurduğumu kabul ediyordu. "Aslında gördüm.” Panama şapkasıyla saat kulesini işaret etti. “Dün gece tepede bazı garip kuşlar vardı. Kahyama bakılırsa, bütün Shepperton halkı kafalarında kuşhanelerle uyumuş.’ “Peki siz de aynı rüyayı gördünüz mü?” •

Peder Wingate kilisenin kapı kilidini açtı. “Bir rüyaydı, öyle mi? Bunu. söylediğini duymak beni rahatlattı, Blake.” Kapıdan içeri girdi ve onu izlememi işaret etti. “İyi... bunu birlikte halledeceğiz...”

Ilık, küf kokulu bir havayla dolu mekanda ana nefe bakarken, Peder Wingate hasır şapkasını vaftiz kurnasına fırlattı. Loş ışıkta, sanki saldıracakmış gibi bana döndü. Geriye doğru bir adım attığımda, en yakındaki sırayı bir ucundan tutup kaldırdı. Koridor boyunca meşe ağacından yapılmış nesneyi sürüklemeye başladı; ilahi kitaplar karo zemine saçılıyordu.

“Blake, öbür ucundan tut... Haydi, gayret et.”

Sırayı kaldırdım, hafif ışıkta rahibin çiçekli gömleğinden başka bir şey göremiyordum pek. Boğuk solumasını duyabiliyordum, ininde esrarengiz bir belayla başa çıkmaya çalışan bir hayvan gibiydi. Ağır sırayı birlikte, ana nefin batı duvarına taşıdık ve ikincisini almaya gittik. Peder Wingate, kiliseyi boşaltması için beş dakika verilmiş bir set işçisinin sabırsız gücüyle hareket ediyordu. Binayı film şirketine, havacılık filminin bir sahnesinde kullanmaları için kiraya mı vermişti acaba? Yoluna çıkan eskimiş kadife perdeleri savurdu, kürsüye bir omuz atıp giyinme odasının kapısına doğru itti, bir düzine dua kitabını sol kolunun üstüne koyup, vaftiz kurnasının arkasındaki çay sandığının içine attı. Her an, bu cemaat kilisesini bir Flanders yardım istasyonuna, içi karanlığın güçleri tarafından tahrip edilmiş cephe şapeline dönüştürmeye hazır set tasarımcıları ve uçuş giysileri içindeki oyuncu sürüsüyle dolu bir stüdyo kamyonunun gelivermesini bekliyordum.

Peder Wingate giyinme odasından iki toz örtüsüyle geldi ve org balkonunun kapılarını örttü. Mumları gümüş mumluklardan çıkardı, sunağı ve haçı beyaz bir çarşafla örttü.

“Blake, hala uyanık mısın? Orada durup kuşlarını düşünmeyi bırak. Halıları rulo yap!”

Küflü nefte koşturup kilisenin eşyalarını boşaltırken, bir yandan da çalışan rahibi izledim. Teri, yüzündeki derin çizgileri doldurup, parlak damlalar halinde ayaklarımızın altındaki aşınmış taşlara damlıyordu. Kısa bir mola verip, sıraların birinde kolları ve bacakları iki yana açık oturdu. Kocaman bir adam diye düşündüm, bir tür küçük takıntının pençesinde, beni kendi sorunlarının çözümünde kestirme yol olarak kullanıyor. Vitray pencerelere baktı, sanki onları nefin tabanına nasıl indireceğini hesaplıyordu.

Bütün bu enerjisine rağmen ne yaptığının farkında mıydı? O da mı yangın felaketinin önsezisel görüntüsünü görmüştü? Bana öyle geldi ki, en mantıklı biçimde davranıyordu: taşınabilecek her şeyi toparlayıp emniyete almak, sıraları bir kenara dizip göklerden gelecek ölüme karşı, nefi bir sığınak, bir ilkyardım merkezi olarak kullanmak...

Ama dua ve ilahi kitaplarına bu kadar kaba davranması, azizlerin ve havarilerin yaldız çerçeveli portrelerini tahta bir sandığa atması, beni başka bir amacı olduğuna inandırdı, benim de rol oynadığım bir tasarı. Peder Wingate hayatının oyuncaklarını büyük bir hızla yok ediyordu.

Hiç düşünmeden, onun bu bedensel meydan okumasını kabullendim. Sıradan sıraya koştuk, bu metrelerce yorgun keresteyi duvarların önüne sürdük. Ceketimi çıkardım, göğsümdeki morluklar ortaya çıktı. Ağır nesnelerle mücadele ederken, aslında bu elli yaşındaki rahiple boğuştuğumun bilincindeydim, bileklerimin ve omuzlarımın gücü onunkilerden aşağı değildi. Her sıranın uzunluğunca birbirimizden uzak, nemli taşlar üzerinde avantajlı pozisyon kolluyor, aramızda tuttuğumuz bu dev katı yılan bizi zorluyordu.

Taş zemine bulaşan terimiz ve bedenlerimizin kokusuyla kendimden geçmiş, parmak boğumlarımdan fışkıran kanı keyifle seyrediyordum. Neredeyse kendime yönelik bir erotizmin pençesine düşmüştüm. Boş nef boyunca son sırayı sürükledim, benimle birlikte hareket etmek isteyen rahibin ellerinden çekip aldım. Gücünü ve dayanıklılığını gösteren bir oğul gibi, onun beni takdir etmesini istiyordum.

“Peki, Blake... Ben tükendim. Peki.”

Peder Wingate, soluk soluğa tozlu nefin ortasında; iki büklüm olmuştu. Kanımın damlaları çiçekli gömleğini lekelemişti. Hala kim olduğumdan ve beni Shepperton’a neyin getirmiş olduğundan emin değildi; ama bana, boğuştuğu yabancının kendi oğlu olduğunu keşfetmiş bir adamın ani sevecenliğiyle bakıyordu. O andan itibaren bu dininden dönen rahibe tam bir güven duydum.

Ben, nefin zeminini süpürdükten sonra, Peder Wingate kapıları açtı ve taze sabah havasının kilisenin tozunu temizlemesine izin verdi. Rüzgarın, sunağın ve vaftiz kurnasının üzerine örtülü çarşafı havalandırmasını, bir köşeye atılmış ilahi kitaplarının sayfalarını uçuşturmasını seyretti. Bu kendine yönelik yıkıcı eylemden hiç etkilenmeyerek, sakince, hasır şapkasını başına yerleştirdi. Bir kolunu omzuma sarıp benden destek aldı ve giyinme odasına doğru ilerledik.

Elleri göğsümdeki morluklara uymuyordu. Bir kez daha içimde ona karşı sıcak duygular kabardı, beni hayata döndürenin o olmamasına esef ettim. Daha önce benden büyük hiçbir erkeğe karşı güven duymamış, onun da bana olan güveninden gururlanmamışım. Şimdi ben, geri dönen gezgin, uçan genç rahiptim; onun yalnızca gökten düşen oğlu değil, aynı zamanda halefiydim de...

Kafamda tuhaf törenlerin ve şaşırtıcı ayinlerin ayrıntıları biçimlenmeye başlamıştı bile.

Peder Wingate giyinme odasının kapısını açtı. Hemen, çatıdaki büyük delikten içeri girip, yerdeki kırık karoları ve odayı dolduran örnek kasalarını aydınlatan parlak güneş ışığını gördüm. Cam levhaların arkasında eski kemik yumruları ve kırık çömlek parçaları yatıyordu, hepsi de tarihöncesi bir fosil kumsalından kalmaydı.

“Gitmeden önce çatınızı onaracağım." Peder Wingate karoların arasında çömeldi ve eline kanlı bir tüy aldı. “Fırtınada buraya dev bir kuş düştü. Dev akbabalardan biri. Stark’ın hayvanat bahçesinden kaçmış olmalı, bu yaratıklarla da hiç ilgilenmiyor.”

Tüyü ondan aldım ve ağzıma götürdüm. . Gece havasının kokusunu ve kanatlarımın yağını yeniden hissettim. Peder Wingate beni laboratuvar masasına götürdü, üstünde bir mikroskop ve mercek kutusu duruyordu. Hayalimde kanatlı bir yaratığın eksiksiz iskeletini görmüştüm, ama merceğin altındaki, ufak bir mala biçiminde, tek bir kemik parçasıydı; boğumlu profili ve oyuk bağlantı yerleri ışığın altında belirgindi. Bir kemik bile değildi; o kadar eskiydi ki, madensel köklerine dönüşmeye başlamıştı, milyonlarca yıl önceki kısa süreli bir hayatın anısını simgeleyen taşlaşmış zamana ait bir yumru...

Peder Wingate, beni merceğin önüne yerleştirdi, kemik antik bir gezegen gibi yüzüyordu.

“Bunu senin gelişinden birkaç saniye sonra kumsalda buldum, Blake. Uçağının dalgası onu bulunduğu yerden çıkarmış olmalı; bir bakıma, sen de yardımcı kaşif sayılırsın. Kesinlikle şimdiye kadar olan en önemli buluşum. Onu kendime sakladığım için suçluluk duyuyorum. Ama sadece birkaç gün için... Her neyse, bir havacıyı öbür havacıyla tanıştırayım. Bu kanıtlanmak elbette, ama bunun ilkel bir uçan balığın ön kanadının parçası olduğundan hemen hemen eminim; kanat zarına bağlantı noktasını görebilirsin. Gerçek bir uçan balık, bilinen en eski kuş olan arkeopteriksin bile öncüsü...”

Hazinesine gözlerini dikti, bir eli içini rahatlatırcasına kolumdaydı; sanki benim neredeyse ölümcül uçuşumla, bu kanatlı atamın, bu örnek masasındaki randevumuza yetişebilmek için, jeolojik zamanların ötesinden yapmış olduğu uzun yolculuğun arasındaki bağlantının farkındaydı. Güneş ışığı çatıdan içeri giriyor, kemiğe dokunuyordu, yeni bir havacı azizden bir yadigar...

“Peder Wingate, söyleyin bana, neden gidiyorsunuz?"

Rahip beni süzdü, sorma gereğini duymama şaşırmıştı. Büyük ellerini sergileme kasalarının üzerine koydu. “Blake, artık benim asıl işim bu, sen gelmemiş olsaydın bile bütün zamanımı buna ayıracaktım. Bu arada, seni yormamalıyım. Önümüzdeki birkaç günün seni sınayacağını biliyorum."

Rüyamda düşmüş olduğum saçak saçak deliğe baktım. Peder Wingate’e döndüm, birden tuhaf hayalimi, ölmüş olduğuma dair korkularımı ve kendimi Shepperton’da tutsak edişimi ona anlatma ihtiyacı duydum.

“Kaza, Peder, siz oradaydınız. Dr. Miriam en az on dakika suyun altında kaldığımı söylüyor. Neden bilmiyorum ama hala uçakta sıkışıp kaldığımı hissediyorum.”

“Hayır, Blake! Kendini kurtardın!" Sıkıca omuzlarımdan tuttu, neredeyse kendime gelmem için beni kışkırtıyordu. “Blake, bu yüzden kiliseyi kapattım. Nasıl oldu bilmiyorum. Ama hayatta kaldığını biliyorum. Aslında neredeyse senin ölümden değil, hayattan kurtulduğuna inanıyorum. Sen hayattan kurtuldun... "

“Ben ölmedim...”

“İnan bana, Blake, dünden beri senin canlı olduğunu değil, ama biz buradakilerin ölü olduğumuzu hissediyorum. Önüne çıkan hiçbir şansı kaçırma, ne kadar tuhaf olursa olsun."

Kliniğin önündeki park yerini ve Rachel’a yarı tecavüzümü düşündüm...

“Dün, Peder, o kör kıza tecavüz etmeye kalkıştım, neden, bilmiyorum."

“Seni gördüm, ama kendini durdurabildin. Bütün bildiğimiz, bu dünyadaki ahlaksızlıkların öbür dünyada erdemlilik simgesi olabileceğidir. Belki sen bizi o kapıdan geçirebilirsin, Blake. Ben de aynı çılgın arzuları hissettim...”

Mercekten kanatlı balık parçasına bakıyordu. Arkasındaki pirinç masadan kutsal şarap şişesini aldım, bu kiliseden tüymeye karar vermiştim. Bu anlayışlı, ama kafası karışık rahibi babamın yerine koymuştum; kazamın tanıklarından oluşturmuş olduğum ailenin bir başka üyesi... Bu fosilleri daha önce görmüştüm. Ay ışığının yakmış olduğu her kemiği açıkça anımsıyordum; yerde, bu örnek kasalarının altında yatmış, kilise kulesindeki, cinsel bir azgınlığın pençesindeki kuşların haykırışiarını dinlemiştim. İlkel yabandomuzunun incik kemiğini, yüz binlerce yıl önce bu nehir civarında yaşamış olan ilkel vadi sakininin insanınkine pek de benzemeyen kafatasını, bir antilobun göğüs kemiğini ve bir balığın

billurumsu omurgasını anımsıyordum; sanki, hepsi de tuhaf bir canavarın parçalarıydı. Kanatlı adamın korkutucu iskeletini de anımsıyordum.

Laboratuvar masasının yanında duran ressam sehpasındaki ince kağıt, sıçrayan sularla lekelenmişti, üstünde Peder Wingate’in ben düştüğümde üzerinde çalışmakta olduğu çizim vardı. Uçak battığında çizimi tamamlamıştı; bu kanatlı yaratığın taslağıydı ve ben de kıyıya yüzerken ona dönüşmüştüm, yarı insan, yarı balık, yarı kuş...

Boğulmuş sığırcık kuşu

15 Mezarların arasında parlak çiçekler kaynıyordu; meni dolu taçyapraklar güneşin altında bayram ediyordu. Kutsal şarap sarhoşu, bir elimde yarı dolu şişeyle parka doğru ilerledim. Boş tenis kortlarının ilerisinde nehir uzanıyordu, bana numaralar yapmaya hazır, pek heyecanlı bir ayna... Her yerde, hava, titreşen sarı bir zara dönüşmüştü. Ağır bir güneş ışığı ağaçların yapraklarına binmişti. Her yaprak, açılıp minik bir güneşi gözler önüne sermeye hazır bir kepenk gibiydi; doğanın ihtişamlı gelişini müjdeleyen bir pencere...

Aynı yoğun ışığı, beni kliniğe doğru izleyen geyiğin gözlerinde, gümüşi huş ağacının civamsı kabuklarında, ölü karaağaçların hareketsiz gövdelerinde de görebiliyordum. Ama ilk kez korkmadım. Peder Wingate baba güvenini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlamamı sağlamıştı; aynı güven duygusunu Bayan St. Cloud da vermişti. İkisine de kanımla dokunmuştum. Havayı titreştiren şey ayağımın altındaki, bu kendinden emin kalbin toprağıydı; en sonunda zaman ve mekanda sabitlenmiş yerimdi.

Bu ışığın güneşten olduğu kadar benden de kaynaklandığına inanmıştım bile.

Sakinleşip, kliniğin boş park yerine geldim. Geriatri bölümünün terasında oturan birkaç ihtiyar... elimde bir şişeyle ağaçların arasında belirmemi ilgiyle izledi. Klinik kapalıydı. Dr. Miriam'ı görmeyi ummuştum; ona hem Peder Wingate'in kiliseyi kapattığını söylemek -bekleme odası ertesi gün psikosomatik baygınlıklar geçiren yaşlı cemaatin akınıyla her zamankinden daha dolu olacaktı- hem de kazanmış olduğum yeni güveni göstermek istiyordum.

Şişeyi dudaklarıma götürüp, kliniğin dışında, hastalıkların listesini ve sanki nihai sonlarını gösteren işaret levhalarına baktım. Cesaret verircesine, şişeyi yaşlı hastalara doğru salladım. Onlarla, parktaki alageyikle, saksağanlar ve sığırcıklarla çiftleşerek; her birinin önlerinde bir kalkan gibi taşıdıkları gerçekliğin kepenkleri arkasında bekleyen ışığı ortaya çıkarabilirdim. Bedenimi onlarınkinde eriterek, gümüşi huşların ve ölü

karaağaçların gövdelerine karışarak, dokularını yanma noktasına ulaştırıp gerçek aydınlıklarını ortaya çıkarabilirdim.

Şişe ayaklarımın dibine düşüp kırıldı, son şarap damlaları tenis ayakkabılarıma sıçradı. Kızmış gözlerle, bir şeyler yapmak, mesih sabuklamalarımla canını sıkacak birini bulabilmek için etrafa bakındım. Kliniğin ilerisinde, çocuklar özel çayırlarında oynuyor; parlak çimenlerin arasında, kendi sonsuz düşleri içinde hareket ediyorlardı. David geniş kafasını gelinciklerin arasında gezdiriyordu, yüzünün sevimli imgesini taşıyan kare bir balon... Arkasından Rachel geliyordu, uçları kanlı çiçeklerin arasında koştururken huzurla gülümsüyordu. Jamie, daireler çizen adımlarla haykırıyordu, yüzü sanki aynasında kendini görüyormuş gibi, güneşe dönüktü.

Onlara katılmanın keyifli olacağını düşünerek park yerinden ayrıldım ve çayıra doğru koşturdum. Çocuklar, uzun otları gizli oyunlarıyla canlandırmışlardı. Beni tanıyınca sevinç çığlıkları attılar. Etrafımda koşuşuyor; ben, kollarım uçak kanatları gibi iki yana açık, sarsakça peşlerinden koşarken çığlıklar atıyorlardı. Jamie'nin bacaklarının arasında parlayan beyaz bir bayrak gördüm.

“Arkandayım, Rachel!.. Jamie, senin üstünden uçuyorum!..”

Çimenlerin arasında, arkalarından hamleler yaparken, aslında oyun oynamadığımın farkındaydım. Eğer bir tanesini yakalarsam...

Allahtan elimden kurtuldular, beyaz bayrağı peşlerinden bir tehlike işareti gibi sürükleyerek, nehre doğru çardaktan geçip gözden kayboldular.

Bu gölgelik çardağa girdim ve mezara, o ne olduğu belirsiz çiçek anıtına yaklaştım. Üç çocuğun ne kadar çok çalıştığını ve gelişimin onlara ne denli ilham vermiş olduğunu görebiliyordum. Ölü papatyalar ve gelincikler mezarı doldurmuştu, tahta haç beyaz metal bir şeride süslenmişti; bu Cessna'nın akıntıyla kopup kıyıya sürüklenen bir kanat ucu parçasıydı.

Ölü çiçeklerin kokusuyla sarhoş, bu rahat mezarda dinlenmeye karar verdim. Güneş artık tam tepedeydi ve bu kuytu çimenlikte hapsolmuş ılıklığı, binlerce böceği harekete geçirmişti. Ağustosböcekleri cırıldayıp çıtırdıyor, yusufçuklar boğucu havaya elektrikli parıltılar saçıyordu. Üç metre ötemdeki gümüşi huşun bir dalında bu nehir kıyısı kasabası için tuhaf bir ziyaretçi oturuyordu; kırmızı bir papağanın göz kamaştırıcı tüyleri bu coşkulu ışık tayfında ihtişamını güçlükle koruyabiliyordu. Çayır kendisiyle dopdoluydu, her özsu dolu yaprak onu şişiriyordu.

Bütün heybetimle çiçeklerin arasına yattım. Güneş, bereli göğsümü ısıttıkça, bütün gün peşimi bırakmamış olan cinsel güç dalgası yeniden içimde kabardı. Dr. Miriam’ı, annesini ve üç çocuğu düşündüm. Onlarla, sallanan mürver ağacıyla ve ılık toprakla çiftleşmek; altın bir yılan gibi, parlayan tenimden kurtulmak istiyordum. Hala bu bereketli hayatın kendi bedenimden bittiğini, benim gözeneklerimden ve benim kaburgalarımın etrafında bulunan el biçimindeki morluklardan yayıldığına inanıyordum.

Çayıra iki alageyik gelmiş ve ılık çimenlere burunlarını sürtmeye başlamıştı. Hayalimde bu ürkek yaratıkların içine girdim. Shepperton’ı yeniden nüfuslandırmayı düşledim; hiçbir şeyden kuşkulanmayan ev kadınlarının rahimlerine kanatlı çocuklar, canavar oğullar ve kızlar, papağanların kırmızı ve sarı tüyleriyle donanmış abartılı varlıklar topluluğu tohumlamak istedim. Geyik gibi boynuzlu, çelikbaş alabalığının gümüşi derisi gibi pullu, gizemli bedenleri, süpermarketin ve elektrikli eşya dükkanının vitrinlerinde dalgalanacaktı.

Kutsal şarabı bulmak için çiçeklerin diplerini yokladım. Elim tüylü bir cüzdana rast geldi, çocuklar saklamıştı oraya. Dr. Miriam’ın havaalanına dönüş biletim için para vermemiş olduğunu hatırladım. Tam cüzdanı açmak üzereyken, boğulmuş bir sığırcığın hala ılık olan gövdesini tuttuğumu fark ettim. Benekli tüylerine ve bükük boynuna baktım; Jamie’nin ağaçların ötesinden gelen abartılı ötüşlerini dinledim. Güneş ışığından etkilenen tenimi kurdeşen basmıştı. Kollarımda ve göğsümde görünmez eşekarıları sokuyormuş gibi çizgiler kabarıyordu, sanki başka bir yaratık tenimi paylaşmaya çalışıyordu.

Bu deriden kurtulmalıydım.

Mezardan zar zor kalktım, omuzlarımdan dökülen taçyaprak bulutlarını silkeledim ve çimenlerin arasında nehre doğru koşmaya başladım. Dört bir yanda kuşlar havalandı; yüzlerce sığırcık ve ispinoz, çılgın bir kuşhaneden kaçan sakinler... İnsanlar parka doluşuyordu, bu aydınlık pazar sabahı onları cezbetmişti; yaz, parlak çiçeklerin arasında kendini ikiye katlıyordu. Genç çiftler çimlerde yatıyordu. Bir baba oğul, dev bir kutu biçimindeki uçurtmayı uçuruyordu. Shakespeare kostümleri içinde bir amatör tiyatro topluluğu yeşilliklerin üstünde prova yapıyordu; yerel sanat topluluğu bir açık hava sergisi düzenliyordu, gösterişsiz resimler bir papağanın ciyak ciyak ötüşünde boğuluyordu.

Aşırı sıcak güneş ışığından bunalarak nehre koştum. Beyaz bir güvercinin ardından koşturan küçük bir kıza çarptım. Onu ayağa kaldırıp, kuşu ellerine verdim ve koşarak tenis korlarını geçtim. Kamçı otlarının uçlarındaki topaklar, bana çarpıp gözlerimi yaktı. Miriam St. Cloud’ı görme umuduyla ölü karaağaçlar boyunca koştum. Çimenli bayırda oturmuş güneşlenen bir grup bana tezahürat yaptı; aralarından sıçradım, tenim alev alev yanıyordu ve havlayan bir köpeğin üstünden serin suya daldım.

Gerçek bir balinaya dönüşüp yüzüyorum

15 Camdan bir evde yatıyor, aşağı doğru inen suyun sayısız katları boyunca batıyordum. Üzerimde aydınlatılmış bir kemer vardı, nehrin yüzeyinden saydam duvarlı bir galeri sarkıyordu. Dost canlısı suyla taşınan planktonlar, beni karşılamaya gelmiş balık resiflerini süslüyordu. Bacaklarımla kollarımı arıyordum, ama yoktular; güçlü bir kuyruğa ve yüzgeçlere dönüşmüşlerdi.

Gerçek bir balina olarak yüzüyordum.

İyileştirici nehirde, bu tozdan ve ısıdan arınmış bölgede serinleyerek, güneşe doğru bir hamle yaptım ve bir köpük patlamasıyla yüzeye fışkırdım. Havada asılı durup, kendimi kıyıdaki yüzlerce insana gösterirken, heyecanlı çocukların çığlıklarını duyuyordum. Sırtüstü dönüp suya çarptım ve güneş ışığını çılgın bir şaşkınlığa düşürdüm. Yine yüzeye sıçradım ve muhteşem omuzlarımla, eğlenen çocukların üstüne sular fışkırttım. Havada dönerken, ağaçların arasından, tenisçiler bana tezahürat yapmaya geldi. Bir balıkçı ağına uzandı ve bana bir balık fırlattı, dişlerimin arasında gümüş bir kurşun...

Gösterime bütün Shepperton halkı geldi. Miriam St. Cloud ve annesi Tudor Malikanesi'nin bahçesinde duruyorlardı, zarif güzelliğim onları huşu içinde bırakmıştı. Peder Wingate kumsalda örnek kutusunu açmış, azgın dalgalarımın ona yeni bir nadir fosil getirmesini umut ediyordu. Stark koruyucu bir tavırla eğlence iskelesinin ucunda duruyor, paslı sütunlarını parçalayacağımdan korkuyordu. Onları bana katılmaya teşvik etmek için, kabaran suda daireler çizdim, çocuklar için kuyruğumu kovaladım, güneşin parlattığı sulardan köpük fıskıyeleri fışkırttım, yunusbalığı gibi suyun içine dalıp dalıp yüzeye sıçradım, suyu ve havayı köpükten bir dantel gibi işledim.

Altındaki batık Cessna, ışık podyumunun üstünde, nehir tabanında yatıyordu. Ondan sonsuza dek kurtulma hevesiyle, akıntı yönünde marinaya doğru yüzdüm, orada yatların keskin salmaları belkemiğime battı ve kesti.

Onlardan kurtulduğumda, Thames'dan açık denize, serin buzdağlarıyla kaplı kutup okyanuslarına gidecektim.

Ama son bir defa Shepperton'a baktığımda, kıyıda duran halkın görüntüsü bana dokundu. Hepsi de döneceğimi umuyordu, tenisçiler ve Shakespeare oyuncuları, küçük çocuklar ve kutu uçurtmaları boş bir armağan paketi gibi kollarına düşmüş uçurtmacılar, genç aşıklar ve orta yaşlı çiftler, Miriam St. Cloud ve annesi, bir rüyanın insanları gibi beni çağırıyordu.

Döndüm ve onlara doğru yüzdüm; tezahüratları beni keyiflendirmişti. Genç bir adam gömleğiyle pantolonunu çıkarıp attı ve balıklama doygun suya atladı. Bir ışık seli içinde yüzeye çarptı ve narin, yakışıklı bir kılıçbalığına dönüştü.

Ardından tenis kıyafetli bir kadın suların ıslattığı çimlerden kayıp suya atladı. Köpükler içinde, zarif bir mersinbalığı olarak yanımdan geçti. Birbirleriyle şakalaşan ve bir grup yeniyetmenin onları kıyıdan suya itmesine izin veren yaşlıca bir çift, bir köpük patlamasıyla gururlu bir orfoz çifti olarak ortaya çıktı. Bir düzine çocuk, kalabalık suya atladı ve yanımdan bir gümüşi galyon balığı resifi olarak ok gibi geçti.

Bütün kumsal boyunca insanlar suya giriyordu. Bir baba ve anne dalgaların arasında yürüyordu, ikisinin de kucağında birer çocuk vardı ve bir altın sazan ailesine dönüştüler. İki genç kız, bacakları sığ suda, kumsalda oturuyordu, sudaki bellerinden tembelce uzanan şık kuyrukların mutluluğu içindeydiler. Keyifle gömleklerini çıkardılar, uzanıp yatmış çıplak göğüslü denizkızları... Kendilerini, dev kuyruğumla kibarca üstlerine döktüğüm suyun içine bıraktılar, kuyruğum sanki iki sevgilinin üzerine örtülmüş dantel bir yorgandı... Saçları köpüklerin arasında dağılırken iki oyuncu yunusa dönüştüler, kaynaşan levrekler ve galyonlarla dolusunda kayıp gittiler. Çiçekli elbiseli şişman bir kadın soluk soluğa suya yuvarlandı ve görkemli bir denizgüzeli olarak çekip gitti. Shakespeare oyuncuları grubu ürkekçe, karmaşık sulara adım attı, kadınlar uzun eteklerini kumlu köpüklerden korumak için yukarı kaldırdılar ve suya daldılar; bir sualtı gösterisinin oyuncularına dönüştüler, yarı saydam solungaçlara bürünmüş, kırılgan bıyıklarla donanmış bir melek balığı sürüsü...

Kıyıda hala tereddüt eden birkaç insan kalmıştı. Kalabalık dalgaların üzerinden atladım, onları boğucu havayı terk etmeleri için kışkırttım. Bir grup tenisçi raketlerini bir kenara fırlatıp suya daldı ve güzel beyaz

köpekbalıkları olarak ileri atıldı. Kasap ve çekici karısı çimenli bayırdan aşağı sarsakça inip suya battılar ve sarmalayan kabuklarıyla dev denizkaplumbağaları olarak süzülüp gittiler.

Hemen hemen bütün Shepperton bu yeni dünyada bana katılmıştı. Kıyı boyunca yüzdüm, bir kenara atılmış uçurtmaları ve tenis raketlerini, hala çalan radyoları ve unutulmuş piknik sepetlerini geçtim. Yalnızca bir grup kalmıştı; bildik konumlarında beni izliyorlardı; Miriam St. Cloud ve annesi, kumsalda Peder Wingate, Stark ve üç çocuk. Ama yüzleri ifadesizdi, sanki benim dahil olmadığım derin bir rüyadalarmışçasına, yüzleri fışkıran suların ardına gizlenmişti.

O anda onların bana katılmaya hazır olmadıklarını anladım; uyuyanlar onlardı...

Onları ardımda bırakıp, güneşin parlattığı suda dibe doğru yüzdüm. Kılıçbalığının önderliğindeki dev bir cemaat etrafımı sardı; domuzbalığı ve sombalığı, orfoz ve çelikbaş alabalığı, yunus ve denizgüzelinden oluşmuş bir resif... Güneş ışınlarını beraberimde sürükleyerek nehir tabanına doğru indim. Hep birlikte uçağı kaldıracak ve onu nehir aşağı, Thames halicine ve oradan açık denize götürecektik; bu küçük kasabanın insanlarını, gerçek hayatlarının büyük derinliklerine götüreceğim taç giyme töreni arabası...

Güneş ışığı soldu. Birkaç santim ötemde, suyun kararttığı öncamdan bir zamanlar bir insana ait olan yüzün bana acıyla baktığını gördüm. Havacı miğferi giymiş, boğulmuş bir adam, ağzı ölü açığı, kontrol panelinin önünde yatıyordu, kolları kabin kapısından giren akıntıyla bana doğru sallanıyordu.

Bu titrek kucaklamanın dehşetiyle döndüm ve körlemesine uçağın kuyruğuna yüzdüm. Ciğerlerimdeki hava vahşi sulara karıştı. Artık bir balina değildim, kaçışan yüzlerce balığın arasından yüzeye ulaşmak için fırladım. Uçaktan kopan beyaz bir kumaş parçası suda yukarı doğru yükseliyordu. Onu izleyerek, yüzeye doğru çırpındım. Güneşe ulaşmak için son ve bitkin bir çabayla havayı yakaladım.

Böcek dolu çayırda uyandım, mezarı dolduran ıslak çiçeklerin üzerinde yatıyordum. Birkaç adım ötede, üç özürlü çocuk, gelinciklerin arasından bana bakıyordu. Ceketimi ve pantolonumu sırılsıklam etmiş terimle ıpıslak ve onlarla konuşamayacak kadar yorgundum. Tuhaf bir baş ağrısı benden ayrılıyordu. İlk defa soluk alıyormuş gibi düzensiz soluyordum; gözlerimi

çayırdaki parlak kuşlara ve çiçeklere netlemeye çalıştım. Bereli göğsümü ve ağzımı. yeniden hissediyordum, sanki rüyamda gördüğüm uçağın ölü işgalcisi beni boğmaya kalkışmıştı.

Ama çayırın bütün gerçekliğine karşın, bu ılık otların, bu yusufçukların ve gelinciklerin başka bir rüyaya ait olduğunu biliyordum. Gerçek bir balina olarak yüzdüğümü gördüğüm ateş sanrısı gerçek hayatıma açılan bir başka pencereydi.

Ayağa kalktım ve elbisemdeki taçyaprakları silkeledim. Çocuklar otların arasında geri çekildiler, gördükleri her ne idiyse onları hizaya getirmişti. Boğulmuş sığırcık kuşu, ölü papatyaların arasında yatıyordu. Jamie prangaları üzerinde döndü, gözlerimden kaçınıyordu ama küçük yüzü kaygıyla buruşmuştu, sanki beni hayalimin sıkıntısından kurtarmak istiyordu. Ellerinde ölü bir serçe tutuyordu; mezara saklanacak bir cüzdan daha...

Onlar gittikten sonra tek başıma geç öğleden sonranın içinde yürüdüm; nemli elbisem, çayırla evliliğimi kutlayan bir gökkuşağı katmanı ve taçyaprak konfetileriyle kaplıydı.

İnsanlar nehirden ayrılıp evlerine dönüyordu; tenis oyuncuları ve çocuklu genç ana babalar, yaşlı kadınlar ve kocaları... Yüzleri daha önce hiç görmemiş olduğum bir güçle parlıyordu. Yanımdan geçerlerken, bütün giysilerinin, sanki ani bir sağanağa yakalanmış gibi ıslak olduğunu fark ettim.

Özel bir açlık

16 Şimdi, bu ikinci görüntüden sonradır ki, ben ve Miriam St. AU Cloud, Shepperton'da neler olup bittiğini anlamaya başladık. Parktan ayrılıp Tudor Malikanesi'ne yaklaştığımda Miriam çimenlikte beni bekliyordu. Serpintilerle ıslanmış otlarda ona doğru yürüyüşümü izledi; sağlığını gönüllü olarak tehlikeye atan bu sorumsuz hastaya başını salladı. Artık benden korkmadığını biliyordum, ama hala içten içe, onun bir zamanlar sakin kasabasını sonsuza kadar terk etmemi ümit ediyordu.

"Blake, bu kuşlardan kurtulamaz mısın?" Köpüklü suyun üstünde bağrışarak daireler çizen deniz kuşlarını işaret etti; sanki, benim ardımda darmadağınık bırakmış olduğum bitik bir fantezinin oyuncularıydılar. Bir yelkovankuşu ve karabatak sürüsü fırtınakuşlarına katılmıştı; bir düzine ağır kanatlı yırtıcı kuş, büyük bir açlıkla gagalarıyla suya vuruyor, rüyamda yaratmış olduğum balıkları bir tür kederli ve kaygılı bir çılgınlıkla arıyordu. Ama bu balıklar artık kafamın güneşli gölcüklerinde yüzüyordu.

"Blake, seni istasyona götürmemi ister misin?" Miriam gözlerini kuşlardan koruyarak, güçlü bedeniyle yolumu kesti. "Burada kalmanın bir anlamı var mı?"

Bütün bu saldırgan tutumuna karşın, bana karşı, ancak genç bir eşin olabileceği kadar kızgın ve kaygılıydı. Benim rüyama bir şekilde tanık olmuş olduğundan emindim; belki yalnızca bir an için; Shepperton'ı ve bu geçici dünyanın kalanını örten perdeyi açarak yavaşça ortaya çıkarmakta olduğum gerçek dünyayı görüvermişti. Islak ceketimi çıkarınca, yeni bir yara olup olmadığını anlamak için elleri göğsümde ve sırtımda gezindi.

"Nehirde yüzüyordum," dedim. "Sen de gelmeliydin."

"Su harikaydı herhalde... Yaşadığın için şanslısın, bir kılıçbalığı vardı burada."

"Balinayı gördün mü?"

Başını salladı, neredeyse çaresizlik içinde, haykıran fırtınakuşlarına baktı. "Korkutucu yaratıklar; onları sen getirdin buraya, biliyorsun. Anneme sakinleştirici vermek zorunda kaldım."

Beni eve doğru yönlendirerek, sakin bir tavırla, “Blake, bir şey gördüm. Galiba bir balinaydı... Muhteşem bir yaratık aşağı yukarı yüzüyor, sanki karaya çıkmaya çalışıyordu. Yollarını yitiren balinalar sık sık Thames’e gelir,” dedi.

Kolumu tuttu ve merdivenlere giden holde yürümeme yardımcı oldu, kollarıyla bana sarılmıştı. Yatak odasında soyunurken, hızlı elleriyle giysilerimi katladı, kocasını bir an önce yatakta görmeye hevesli bir eş gibiydi. Shepperton'daki herkesle çiftleşme kararımın farkında mıydı acaba? Önünde çırılçıplak durdum, göğsümdeki ve ağzımdaki çürükler, elektrik ışığında her zaman olduğundan daha belirgindi. Utanmasız bakışına güvenle gülümserken baş döndürücü bir kokuya sahip bedenini seyrediyordum. Kafamda, her türlü cinsel eylemimizi sakat çocuklara, genç ve yaşlı kadınlara, ağaçlara, kuşlara ve balıklara, benim bu nehir kıyısı kasabasını değiştirmeme adamıştım.

“Miriam, benimle birlikte suda başka kimse var mıydı?"

“Birkaç kişi -beş altı- bazı tenis oyuncuları. Ve komik ama yerli kasaplardan biri."

“Başka kimse yok muydu?"

“Blake..." Çıplaklığıma rağmen ona sarılmama izin verdi, ellerini omuzlarıma bastırıyordu. “Hepimiz çok yorulduk; önce geçirdiğin kaza ve kurtuluşunun bütün o kabusu. Sonra dün geceki fırtına, tuhaf kuşlar ve bütün bu balıklar... Tanrı’nın mucizeleri herhalde... Çoğu zaman görüyor muyum, hayal mi ediyorum, bilmiyorum."

“Miriam, ben ölü müyüm?"

“Hayır!" Sağ yanağımı tokatladı ve yüzümü sıkıca ellerinin arasına aldı. “Blake, sen ölü değilsin. Olmadığını *biliyorum.* Zavallı adam, o kaza... Kafandan geçen şeyler beni korkutuyor, bizlerden farklı bir zaman mekan boyutuna geçiyorsun. Burada bir şey oldu, kesinlikle Shepperton'dan kaçıp kurtulmalısın... "

Kollarım onu yatıştırdı. “Hayır, kalmalıyım. Öğrenmek istediğim çok şey var."

“O zaman Peder Wingate’e git. Biliyorum, çok saçma, ama sana yardım edebilecek başka birini düşünemiyorum."

“Peder Wingate, bu sabah kilisesini bana devretti."

“Neden? Senin ne yapacağını sanıyor ki orada?"

“Bir nikah töreni yönetmek, özel bir tören?"

Gülerek, ellerimi göğüslerinden itti, sanki onu bin memeli Artemis’e çevireceğimden korkuyordu. “Bu çok tuhaf. Biliyor musun, Blake? Küçük bir öğrenciyken, uçakta evlenmeyi hayal ederdim, sanırım ailemle birlikte uçak değiştirirken Orly’de gördüğüm bir pilota aşık olmuştum. Nedense, yerden on mil yükseklikte bir nikah töreni düşüncesi beni deli ediyordu."

“Miriam, bir uçak kiralayacağım..."

“Yine mi? Bu arada, Stark bir pilot, bir tür, senin gibi."

“Ama gerçek bir pilot değil..."

“Ya sen, Blake?"

Yüzdükten sonra yine gücümü toplamıştım, onu rahatça havaya kaldırıp yatağa atabilirdim. Ama kendi uçma hayalimi düşünüyordum. Acaba gerçekten havada evlenmeye dair bir çocukluk hayali var mıydı yoksa bunu ben mi kafasına sokmuştum? Solgun siklamen renkli bir güneş, saçlarına, parktaki ağaçlara, çayırdaki otlara, hayatlarımızın gizli fırsatlarıyla yıkanan kanıma dokundu. Miriam St. Cloud'la uçarken çiftleşmek, göğün serin koridorlarında süzülmek, bu ufak nehirde açık denize doğru yüzmek, aşkımızın akıntılarını okyanusun gelgit dalgalarında boğmak istiyordum.

“Blake!"

Soluk almaya çalışarak benimle mücadele ediyordu. Kollarını kurtardı ve güçlü yumruklarıyla yüzüme vurdu. Bir an için, havayı ciğerlerine çekerken, bana gerçek bir korkuyla baktı. Kapıya koşarken bereli ağzıma dokundum; annesine yapmış olduğum gibi, ciğerlerinden yaşamı söküp almaya çalışmış olduğumun farkına vardım.

Daha sonra, pencerenin yanındaki yüksek arkalıklı koltukta çırılçıplak oturup; zarif bedenimle Shakespeare oyuncularının dantel şalları gibi köpüklerle donanmış, bir balina gibi hoplayıp zıplamış olduğum alacakaranlıktaki nehre, artık kızıla. boyanmış sulara baktım. Beni rahatsız eden, Miriam St. Cloud’ı açıkça boğma girişimim değil de artık Shepperton’dan kaçmayı istemiyor oluşumdu. Üstelik, sanki onların rahibiymişim gibi, buradaki insanlara bağlanmıştım. Beni uçaktan kurtarmış olan görünmez güçler, karşılığında bana, bu kadınları ve erkekleri, bu küçük kasabadaki hayatlarından, zihinleri ve bedenleri tarafından ruhlarına konulmuş sınırlardan kurtarma görevini vermişti. Pencereden, karanlık sulardaki batık hayaletini görebildiğim Cessna’dan kurtuluşum, bir bakıma bana, her çiçeğin ve tüyün, her yaprağın ve çocuğun pancurlarının arkasında bekleyen gerçek dünyaya girme olanağı sağlamıştı. Kuşların

arasında bir kuş gibi uçma, balıkların arasında bir balık gibi yüzme rüyalarım, rüya değil; bu evin, bu küçük kasabanın ve sakinlerinin kendilerinin bir rüya olduğu gerçeğiydi.

Gece havası bereli göğsümü rahatlatırken, bedenimden taşan gücün, nehri ve parkı doldurduğunu hissediyordum. Miriam'ı korkutmuş olduğuma üzülüyordum; onun, dönüştüren şehvetimin damarı olmasını ve evliliğimizin bir tecavüz değil de özel bir tören olmasını istemiştim. Cessna'nın etrafında bir ayla oluşturan plankton sürüsünü seyrettim, Thames'e ulaşmak için okyanuslar aşıp gelen ve benim için ışıldayan, ılık derinliklerden çıkmış deniz yaratıkları...

Cessna'nın içindeki cesede gelince, bu hayali vücut artık beni korkutmuyordu. Hatta meydan okumasını, aramızdaki bu nehre ve kasabaya egemen olma düellosunu hoş karşılıyordum.

Bütün gece Shepperton halkı nehir kıyısında dolaşmaya devam etti. Karanlıkta, tropikal bir kentin eteklerindeki bir orman gibi parlayan, parktaki canlı yeşilliği seyrediyorlardı. Peder Wingate, aydınlık kumsal boyunca yürüyor, hasır şapkasıyla yelpazeleniyordu. Kilisedeki karşılaşmamızdan sonra kendine gelmiş, gerçekten dinlenebildiğimden emin olmak istiyormuş gibi kıyıda devriye geziyordu. Bir kez daha, ilk gerçek ailemin varlığını hissettim. Hep birlikte, başarıya ulaşmam için ve sahip olduğum ne kadar güç varsa, tadını çıkarmam için bana cesaret veriyorlardı.

Ama, kahya bana bir tepsi yiyecek getirdiğinde, pişirmiş olduğu rosto ete dokunamadığımı fark ettim. Kırk sekiz saattir bir şey yememiş olmama karşın, yalnızca kendi türümün etine açlık duyuyordum. Ve bu ete, bereli ağzımla değil, bütün bedenimle, açgözlü tenimle sahip olacaktım.

Pagan Tanrı

17 Ertesi sabah, Shepperton'daki üçüncü günümün sabahında, Dr. Miriam'ın kliniğinde çalışmaya başladım. Park boyunca yürürken, bana karşı olan bütün saygılı boyun eğişine ve mesih sabuklamalarıma rağmen, bana verdiği işin aşağılık bir iş olduğunu düşündüm, koridorları ve bekleme odasını temizleyecek, hemşirelerin ayak işlerine koşacaktım. Giyinirken işi geri çevirmeyi ve kendime Shepperton'ı keşfetmek için daha fazla zaman ayırmayı düşünüyordum, ama Bayan St. Cloud'ın kendini bana adamış varlığı, dokunulmamış kahvaltı tepsisinin etrafında koruyucu bir edayla dönenmesi beni hemen rahatsız etmişti. Bana gülümseyen ama kafası dumanlı bir havayla bakmıştı, sanki hala geçen gece kızının vermiş olduğu sakinleştiricinin etkisi altındaydı. Bu orta yaşlı kadının kafasında ölü kocasının yatağında doğurduğu küçük oğlu muydum acaba? Kendimi hala onun çocuğu olarak görmeye çalışıyor, ama sevişmemizden dolayı biraz suçluluk duyuyordum. Pencereden, garaj yolunda, paket dağıtan bir çocukla konuşmasını izledim. Ona olan açık ilgisi beni sarstı ve neredeyse kendimi reddedilmiş hissettim. Bir şeyden dolayı ona iltifat ediyor, elleriyle omuzlarına dokunuyordu. Kesinlikle Bayan St. Cloud'ın banliyö hayatına daha önce varlığı bilinmeyen bir boyut katmıştım.

Ama geceki uykumdan sonra ve şimdi parlak günle kuşatılınca, kendime güvenim geri gelmişti. Ağaçların arasından, sanki ünlü birini izleyen spot ışığı gibi beni takip eden güneş ışığı keyfimi yerine getirmişti. Hem klinik, zihnim kendine çekidüzen verirken saklanıp bekleyebileceğim en mükemmel yerdi -özellikle ani bir bellek yitimine uğramışsam ya da beyin kanaması geçiriyorsam- ve burada etrafımda olup bitenlerin gerçek anlamını keşfedebilecektim. Beynimin derinliklerindeki bir kan pıhtısının bu tuhaf görüntülerden ve zaman mekan sıçramalarından sorumlu olabileceğinden kuşkulanıyordum. Pırıl pırıl otların ve çiçeklerin arasında büyük bir coşku duydum; zihnim sönen bir ampulün şarkı söyleyen teli gibiydi ya da onun kadar ferahtı.

Arkamda yükselen güneş sanki nehirden taşıyor, parkı ve çayın nehrin çıkış noktasına dönüştürüyordu. Binbir çeşit balık nehri doldurmuştu; turna ve çamça balığı sürüleri, rüyamdan taşmış fazlalıklar gibi Cessna'nın etrafında kaynaşıyordu. Ağaçların arasında gezindim, parlak zerrecikleri yakalamak için ellerimi uzatıyordum. Tenis kortlarının yanında, ışığın aşırı parlamaya başlamasının etkisiyle bir koşu tutturdum. Beyaz işaret çizgileri, kilin birkaç santim üzerinde titreşiyordu, sanki kendilerini korttan koparıp, bir pilotun uçağın burnunu yukarı kaldırmasının havada bıraktığı iz gibi göğe yükselmek üzerelerdi. Soluklanmak için bir jakaranda ağacına dayandım, bu sıradan parkın yabancı konuğu... Yaprakları parlak özsuyla dolu, boru biçimli çiçekleri kendi kendilerinin aylasıydı. Geyikler, bir gümüşi huş koroluğunda gezinip capcanlı kabukları kemiriyordu. Onlara seslendiğimde, bütün sürü sanki lens takmış gibi gözlerini kırpıştırdı.

Güneş çıldırmıştı; ölü karaağaçların tepe dallarından sarkan tillandsialarla kendine iştahla bir ziyafet çekiyordu. Asmaların odunumsu bıyıkları, ağırbaşlı kestane ağaçlarına ve çınarlara dolanmıştı. Orman tabanında zambaklar büyümüş, bu ciddi parkı, gece vakti çılgın bir bahçıvan tarafından el konulup, yeniden düzenlenmiş bir botanik parkına çevirmişti.

Dev eğreltiler ve kızılyapraklarla kaplanmış bir kırmızı lale tarhının üzerinden atladım. Ürkmüş bir papağan hemen yanıbaşımda sarsakça havalandı. Parkı aşarken yeşil sarı kanatlarından yanardöner ışıklar saçıyordu. Elli metre önümdeki Miriam St. Cloud, ağaçların arasında kliniğe doğru yürüyordu; etrafında telaşlı muhabbetkuşları ve sarıasmalar uçuşuyordu; aşırı üretken tabiat anaya ev muayenesine giden genç doktor... Onu görünce sevinip, bu bereketli hayatı özellikle onun için hazırlamış olduğumu hissettim.

"Miriam!" Park etmiş arabaların arasından koştum ve tam önünde durdum; bir buket çiçek sunan bir aşık gibi, gururla bu muhteşem bitkileri gösterdim. "Miriam, ne olmuş?"

"Bir tür verimlilik ilacı verilmiş, Blake." Bir kestane ağacına doğru meyveler fırlatıyordu; ağaçta, tüylü kuyruğuyla bir dala dolanmış, kendini bu şık parkta bulmuş olmaktan şaşkın maymunumsu bir yaratık vardı.

Miriam elini başının üstünde salladı, aşırı parlak havayı savuşturmaya çalışıyordu.

“Aralar, muhabbetkuşları, şimdi de bir ipekmaymunu. Bize daha neler getireceksin, Blake?” Bana yaklaştı, elleri beyaz önlüğünün ceplerindeydi. “Bir pagan tanrı gibisin.”

Bütün bu neşeli takılmalarına rağmen bana belli bir sakınmayla bakıyordu, özel yeteneklerimin değişken doğasını ve artık onlarla baş edecek cesareti olmadığını düşünüyordu.

“İpekmaymunu mu?” Yaratığı tanıyınca, havaya sıçrayıp kuyruğundan yakalamaya çalıştım. “Stark’ın hayvanat bahçesinden kaçmış..."

"Bence, senin kafanın içinden..." Miriam başıyla kliniği işaret etti. "Burada çalışmaya geldin, şimdi, tam olarak ne yapabilirsin?” Acaba annesiyle hala seviştiğimden mi kuşkulanıyordu? Park yerinin çimenli kenarları boyunca yürüyor, cilalı kapılardaki yansımasına bakıp güçlü bacaklarını ve kalçalarını bana sergiliyordu. Ne yapabilirdim? Bağırmak istedim: Ben uçabiliyorum, Miriam ve ben düş kurabiliyorum! Beni düşle, Miriam! Yalnızca birkaç adım arkasında, erkekliğimin kabardığını hissettim. Pagan bir tanrı mı? Nedense bu deyimi sevdim, bana yeniden güven kazandırdı.

Birden farkına vardım: Kesinlikle ölü değildim, ama aynı zamanda, yalnızca canlı da değildim. İki misli canlıydım!

Kendimi zor tutarak, Miriam’ın kolunu yakaladım, ona iyi haberi vermeye ve bölge ebesine ait park etmiş minibüsün arka koltuğunda onu kucaklamaya can atıyordum.

“Blake, dur şimdi... ”

Gözlerimden kaçınarak beni itti. Spor arabasının ön camına yapıştım, kendime yönelik bir cinsel şiddetle titremeye başladım. Yere baktığımda gösterişli bir tropikal bitki filizinin betondaki çatlaktan fışkırmakta olduğunu gördüm. Sapkın bir kuzgunkılıcının çiçeklerine benzer kana çiçekleri, benim cinsel uyarılışımın bir sonucu gibi, bacaklarımın arasında açıyordu. Aynı çiçekleri Peder Wingate’in kilisesinin önünde de görmüştüm.

Dört bir yanımdaki, parlak flüt çiçekleri, otlardaki ayak izlerimi takip ederek, uçları kanlı mızraklarını, park etmiş arabaların tekerlekleri arasında gezdirdiler.

“Blake, ne kadar olağanüstü çiçekler... Tanrım, bunlar çok güzel."

“Miriam, sana istediğin her çiçeği vereceğim!" Bedeninin binlerce kokusuyla başım dönerek bağırdım: “Ellerinden orkideler yaratacağım,

göğüslerinden güller. Saçlarındansa manolyalar!"

“Peki ya kalbimden?"

“Rahmine bir sinekkapan koyacağım!"

“Blake, her şey seni bu kadar heyecanlandırır mı?" Bu cinsel fitilleri ateşleyen asıl gücün ne olduğundan habersiz, Miriam arabaların arasına çömeldi ve çiçekleri toplamaya başladı. Artık sakinleşip, bu güzel genç kadının benim cinselliğimi kendi ellerinde kliniğe taşımasını gururla izledim. Yine bütün gün hissetmiş olduğum gücün varlığını algıladım; son rüyam sırasında içime dolmuş olan o güç... Uçma rüyamdan sonra, aynı bu sıkıcı kasabada kapana kısılmışlığıma benzer durumu yaşayan, küçük bir banliyö bahçesinde mahsur kalmış yaralı bir kuş gibi davranmıştım. Ama, gerçek bir balina olarak yüzme hayalimden sonra, değişime uğramış ve uçaktan kurtulmuş olma başarısının bilincine varmıştım. Artık, bu basit nehrin küçük damarına ulaşan büyük okyanusların görünmez gücüyle besleniyordum. Benden milyonlarca yıl önce, amfibi atalarımın genç dünyanın bekleyen bahçelerini arşınlamak için denizi terk ettikleri gibi, ben de karaya yeniden doğmuş olarak çıkmıştım. Onlar gibi, ben de o denizlerin, o, derin zamanın anılarını damarlarımda akan kanda taşıyordum. Yanımda balinaların kralını getirmiştim; bütün deniz memelilerinin en yaşlısı ve en bilgesi...

O sabah klinikte paspasım ve kovamla gurur içinde dolandım; kirli çamaşırları çamaşırhane minibüsüne taşıdım, resepsiyonistlerin ayak işlerine koştum. Keyifle Miriam’ın çiçeklerimi muayenehanelere ve ofislere taşımasını, bir dolaptan çıkardığım vazolara yerleştirmesini izledim. Bekleme odasındaki hastaların, müstakbel annelerin ve kısır kadınların arasına, cinselliğimin parlak çiçeklerini yerleştirdi.

Hastaların iki tanesi, balık hayalimde suya en son atlayan orta yaşlı kadınlardı. Onları hatırladım, kasabanın kuaförü ve bir avukatın karısı, su cemaatimin bir parçası olarak, kalabalık suda ihtişamla süzülmüşlerdi. Şimdi benim çiçeklerimin arasında akılları yalnızca varisli damarlarında ve menopoz sıkıntılarında, oturuyorlardı. Ayaklarının altındaki zemini cilalarken ikisi de gözlerini benden alamıyordu.

Daha sonra, sabah muayenesi bittiğinde, Dr. Miriam, cerrahi çöp kutusunu boşaltmam için beni odasına çağırdı. Aydınlatılmış ekrana tutuşturulmuş olan şeyler, benim kafamın röntgen filmleriydi. Miriam sırtı pencereye dönük duruyordu. Parlak bir ışık, neredeyse elektrikli bir

parıltıyla parkı doldurmuştu; sanki film stüdyolarının çekim birimlerinden birinde bir ark lambası yakılmıştı.

“Burada doğum oranı hızla yükselmek üzere, Blake. Bu sabah neredeyse bütün hastaların gebelik takıntısı olduğunu fark ettin mi? Hatta bir büyükanne yapay döllenme hakkında sorular sordu.”

Önlüğünü çıkardı ve bana ilgili, ama soğuk bir havayla baktı. Penisimi çıkarıp işe koyulmamı mı bekliyordu acaba? Ona güven vermek, benimle ve yaklaşan geleceğimizle yüzleşme cesareti vermek istiyordum.

Çöp kovamla etrafında dolandım. Bedeninin görüntüsü ve kokuları duyularımı coşturmuştu. Röntgen filmlerine bakarken takırdayan parlak dişleri, boyalı tırnağını koklayan sol burun deliği, bir o yana bir bu yana sallanan güçlü kalçaları, bütün bunlar beni deli ediyordu. Aldığı her soluk, kafasından geçen her düşünce üzerinde imtiyaz sahibi olmak, küçük kahkahalarını ve dalgın bakışlarını kaydetmek, terini damıtıp en kıskanç parfümlere dönüştürmek istiyordum.

“Hiç çocuğun olmadı mı Miriam?”

“Elbette olmadı. Gerçi Stark ve ben..." Öfkelenip gitmemi işaret etti, ama ani bir dürtüyle ardımdan kapıya geldi. Sıkıca koluma yapıştı.. “İşin aslı, sen geldiğinden beri başka hiçbir şey düşünemiyorum. Ben de en az bu aptal kadınlar kadar gebeliği kafama taktım... ”

“Miriam, anlamıyor musun?" Ona sarılmaya çalıştım, ama beni olağanüstü bir güçle itti. “O kaza... Sen."

“Blake, Allah aşkına... Dün gece bir tür ölüm provası yapıyordun. Benim için mi, kendin için mi, bilmek istemiyorum."

“Ölüm değil." İlk kez bu sözcük beni korkutmadı. “Yeni bir yaşam tarzı, Miriam."

Spor arabasıyla vizitelerine gitmek üzere çıkınca, ofisinde kaldım ve ekrandaki röntgen filmlerini inceledim; kafamın bu fotoğraflarından sonsuz bir ışık çağlıyordu. Bana öyle geldi ki, dışarıdaki bütün dünya, ağaçlar ve çocukların mezarımı yapmış oldukları çayır, ağırbaşlı evleriyle sakin sokaklar, dünyanın ekranına yansıyan dev, saydam bir imge oluşturmuştu ve daha çok araştıran bir gerçekliğin ışınları, bu ekrandan süzülüp artık sonsuz bir çeşmeyi dolduruyordu.

Mucizeler

18 Öğlen klinik boşalmıştı; yalnız ben ve- gönüllü bir ev kadını olan resepsiyonist kalmıştık. Bekleme odasında dinlenip Miriam St. Cloud'ın ev ziyaretlerinden dönmesi için sabırsızlanırken, on yaşındaki oğluyla bir kadın geldi. Oğlan ağaca tırmanırken kolunu kırmıştı. Anne deliler gibi yakınıyor, geçici bir askı takmaya çalışan resepsiyonisti sinirlendiriyordu.

Çocuğun ağlamalarına üzülerek, yardım edebilirim umuduyla muayenehaneye gittim, zamanında gelmiştim, anne öfke içindeydi:

"Süpermarketin önündeki banyan ağacına tırmanıyordu. Shepperton'ın bütün çocukları orada herhalde. Polisin bir şeyler yapması gerekmez mi? Trafiği tıkıyor."

Oğlan hala ağlıyor, acılı damarlarıyla kızarmış koluna bakmak istemiyordu. Onu avutmak için elini tuttum. Oğlan irkildi ve geri çekilirken serbest kalan yumruğu parmaklarıma çarptı. Anında, kesiklerden biri açıldı ve bir damla kan, çocuğun koluna düştü, çocuk çılgın gibi kanı koluna yaydı.

"Kimsin sen? Ona ne yapıyorsun?" Anne beni itip uzaklaştırmaya çalıştı, ama oğlan ağlamayı kesmişti.

Çocuk bir sevinç çığlığı attı. Gururla ince ve kusursuz kolunu annesine gösterdi; sonra koridora fırlayıp kapı kollarında sallanmaya başladı.

Anne hayretler içindeydi. Gözlerini bana dikip, suçlarcasına, "Onu iyileştirdin," dedi. Dr. Miriam gibi, o da sinirli görünüyordu. Yüzünde Peder Wingate'in cemaatinin yüzünde görmüş olduğum aynı kızgın ifade vardı.

Kadın ve çocuk gittikten sonra, resepsiyonist bana Miriam'ın koltuğunu işaret etti. Gözleri, kanın iyileştirici tentürüyle ıslanmış, kabuklu parmaklarıma sabitlenmişti. Doğal bir havayla sordu: "Bay Blake, diğer hastalarınızı görmeye hazır mısınız?"

Bir saat sonra kliniğin içinde upuzun bir kuyruk oluşmuştu. Çocuklarıyla anneler, tekerlekli iskemlede yaşlı bir adam, yüzünde elektrik yanığıyla

telefon hattı tamircisi, bacağı sargılı genç bir kadın; ben muşamba zemini cilalayıp parlatırken sabırla bekleme odasında oturuyorlardı. Bir şekilde mucizevi tedavimin haberi Shepperton'a yayılmıştı. Zaman zaman işime ara veriyor -kliniğin Dr. Miriam için tertemiz olmasını istiyordum- hastaların geri kalanını muayenehaneye alıyordum: yüzünde akne olan genç bir kız, adet sancıları çeken bir hostes, idrarını tutamayan bir sinema görevlisi...

Hepsine, onları dikkatle muayene ediyormuş numarası çektim; kan lekeli ellerimle onlara dokunurken yüzlerini buruşturmalarına aldırmıyordum. Onların gözünde, belli ki, bir tür eğitimsiz tıp adamıydım; onları buraya ünüm çekmişti, ama burada hijyen bilgimin eksikliğinden dehşete düşmüşlerdi.

Hatta onları iyileştirdiğimde bile bana aynı hoşnutsuzlukla bakıyorlardı; sanki üzerlerindeki gücüme içerliyor ve onları buraya iten nedeni kabullenmeyi reddediyorlardı. Kısa bir süre sonra, hemen hemen bütün rahatsızlıkların ruhsal kökenli olduğunu fark ettim -gökten düşüşüm, besbelli büyük bir ihtiyacı karşılamıştı ve bunu, bu burkulmalar ve döküntülerle ifade ediyorlardı. Çoğu Dr.Miriam'ın ev muayenesi listesindeki hastalardı. Telefon santralının etrafındaki zemini cilalarken, onun sürekli arayıp resepsiyoniste hastalara ne olduğunu sorduğunu duyuyordum.

En sonuncu hasta da gitmişti; boğaz enfeksiyonu geçiren bir oto tamircisi; bana istemeye istemeye teşekkür ederken, öfkeli sesi açılmıştı bile. Ondan sonra, artık basamaklardaki kuyruğun sonu geliyordu. Üç sakat çocuk, gizli çayırlarından çıkagelmiş kapının önünde bekleşiyordu. Paspasıma ve cilama döndüğümde oğlanlar burunlarını cama yapıştırmıştı. Rachel'a bir şeyler fısıldayan David, bilmiş bir edayla bağışıklık, zührevi hastalıklar ve doğum öncesi bakımla ilgili ilanlara bakmaya çalışıyordu.

Paspasımı ve kovamı kaldırdıktan sonra onları iyileştirip iyileştirmemek üzerine kafa yordum. İyileştiricilik yeteneklerimi doğal bir hak olarak kabullenmiştim; bu, kazamı egemenliği altına almış olan görünmez güçlerin bana bırakmış olduğu mirasın bir parçasıydı. Aynı zamanda her şey, sanki nikahını bekleyen bir damatmışım gibi, başımı döndürüyordu; giderek artan bir açlık, şehvet ve güç duygusuyla dolup, kendimi bütün Shepperton ve insanlarıyla evlenmek üzereymişim gibi hissediyordum.

Üç çocuk sabırla beni bekliyordu. Bütün sevgime rağmen onlardan korkuyordum. Bana yapmış oldukları mezardan korkuyordum. Onları

iyileştirememekten korkuyordum; eğer güçlerini geri verirsem, ben hazır olmadan mezarı bitirebilirlerdi.

“Jamie, içeri gel. Hepiniz için birer armağanım var. David, Rachel’ı da getir.”

Rachel gözlerin.

Jamie, bacakların.

David, beynin.

Kapının önünde durup onları yanıma çağırdım. Tuhaftır ki, artık yanıma gelmeye isteksiz görünüyorlardı; armağanlardan korkmuşlardı. Çömelip parmak eklemlerimde üç damla kan hazırlarken, kırmızı spor araba gürültüyle kliniğin girişine girdi. Dr. Miriam, heyecanla, direksiyonun arkasından bana işaret etti.

"Blake, onları rahat bırak!”

Öfkeyle parlak havaya kaşlarını çattı, ağaçlardan ve çiçeklerden parka yayılan ışığı durdurmak istiyordu. Onun için, aşk ile cilalamış olduğum kliniğin yerleri bile, aynı parlak ışığı yansıtıyordu.

Birlikte uçmayı düşlediğim bu güzel genç kadınla kapışmamak için, sakat çocukların yanından koşarak geçtim ve arabaların arasından aydınlık kasabaya doğru yola koyuldum.

"Gör, artık!”

19

Hava, çiçekler ve çocuklarla pırıl pırıldı. Farkına varmaksızın Shepperton bir bayram yerine dönmüştü. Açık hava yüzme havuzunu geçerken, bütün halkın sokaklarda olduğunu görebiliyordum. Binlerce sesten gürültücü bir tatil haletiruhiyesi yükseliyordu. İyi bakımlı bahçelerde, aşırı resmi bir bölgenin kaba ama mutlu istilacıları gibi, ayçiçekleri ve etli meyveli tropik bitkiler bitmişti. Sürüngen bitkiler vitrinlerin üzerindeki neon levhalardan sarkıyor, tembel çiçekler indirim ilanları ve pazarlık sloganlarının arasında sürünüyordu. Göğü olağanüstü kuşlar doldurmuştu. Aralar ve kızıl ibişler kat otoparkının damından aşağı bakıyor, bir flamingo üçlüsü oto galerisinin önündeki arabaları gözlüyor, pırıl pırıl arabaların da bu canlı güne katılmasını bekliyordu.

Her yere, bütün kasabaya, vahşi ormanların naif ressamının coşkulu paletinden saçılmış gibi, parlak bir ışık yayılmıştı. Açık hava havuzu insanlarla tıka basa doluydu, fışkıran pırıl pırıl suların gökkuşakları arasında dalıp çıkıyorlardı. Damların üzerinde uçan bir düzine süslü uçurtma saydım; birinin kanat genişliği iki metreydi ve beyaz kumaşın üstünde bir uçak motifi vardı.

Bu iltifatları üzerime alınarak ve Miriam St. Cloud’ın peşimden gelmeme kararıyla rahatlayarak, kasaba merkezine doğru ilerledim. Kendimi tuhaf bir biçimde önemli hissediyordum; bütün bunları bir yolunu bulup benim gerçekleştirmiş olduğumun farkındaydım. Önceki korkularım geçmişti ve artık burada ne olursa olsun beni şu kadarcık şaşırtamazdı. Bu küçük kasaba üzerinde sahip olduğum egemenlik duygusu ve parlak yazlık elbiseleriyle etrafımda dolanıp konuşan bütün bu kadınlarla er geç çiftleşeceğimi bilmek beni keyiflendiriyordu.

Genç adamlara ve çocuklara, hatta kalabalık kaldırımlarda koşturan köpeklere karşı bile sapıkça aynı arzuyu hissediyordum; ama bu artık beni şaşırtmıyordu. Burada yapacak, değiştirecek çok şeyim olduğunu biliyordum ve daha tam anlamıyla başlamamıştım bile...

Daha şimdiden bir sonraki hayalimi düşünüyordum; artık kesinlikle bir rüya olmayacak, daha büyük ve daha doğru bir amaç uğruna gerçekliğin yeniden düzenlenmesi olacaktı; orada en tuhaf iştahlar ve en bencil arzular bile gerçek anlamlarını bulacaktı. Peder Wingate’in beni rahatlatan yorumunu hatırladım; bu dünyanın ahlaksızlıkları öbür dünyanın erdemlerinin simgeleriydi. Ama bu kelebekler. hangi acayip yaratığın simgesiydi ya da bu çocukların yüzlerindeki gülümsemeler, iyileştirdiğim küçük çocuğun sevinç çığlığı? Belki de kötü bir gerçeği gizliyorlardı...

Anacaddenin ortasında, süpermarketle benzin istasyonunun arasında dev bir banyan ağacı belirmişti. Geniş gövdesi asfaltı çatlatmış, bakım kapağı büyüklüğündeki kırık şose parçaları ortalığa saçılmıştı. Geniş dallara doğru eğilip, kaldırımlarda köklenmişti. Büyük bir insan kalabalığı ağacın etrafına toplanmıştı; anneler, otuz kadar çocuğun papağanlar ve muhabbetkuşlarıyla birlikte oturdukları dallara el sallıyordu. Ağaç, kasaba merkezine doğru olan bütün trafiği tıkamış, park etmiş bir araba köklenen dalların arasında hapis kalmıştı; dallar fil hortumu kalınlığına ulaşmıştı bile... Silahlı yaşlı asker, kafese sokulmuş arabasının yanında duruyor, arka koltukta hapis kalmış yaşlı Anasına talimatlar yağdırıyordu.

Ben, kalabalığı itip kakarak kendime yol açarken, Shepperton'daki herkesin yerel bir tatil ilan etmiş olduğu ortadaydı. Okul bile kapanmıştı. Öğretmenler kapıların önünde duruyor, bağrışarak banyan ağacına koşan son çocuklara el sallıyorlardı. Bu arada dükkancılar bu müşteri selinin tadını çıkarıyordu. Dizi dizi bulaşık makinesi, müzik seti ve televizyonlar, güneşin altında, elektrikli eşya dükkanlarının önünde duruyordu; çocuklar ve kuşlar dolapların arasında oynuyordu. Mobilya mağazasının yöneticisi ve yardımcıları, dolap, kanepe ve yatak odası takımlarından oluşan bir açık hava deposu hazırlıyordu. Bu itiş kakış pazardan bitkin düşmüş ev kadınları, minnettar turistler gibi, kendilerini derin yataklara atmıştı.

Şeker dükkanının girişinde, bir grup çocuk, tezgaha saçılmış çikolata ve şekerleri topluyor, ceplerini bu akla hayale sığmaz hazineyle tıka basa dolduruyordu. Dükkan sahibinin süpürgesini kapıp onları kovalamasını bekledim, ama o keyifle kapının önünde durmuş papağanlara yerfıstığı atıyordu.

Caddenin karşı tarafındaki tren istasyonunda bir banliyö treni hareket etmek üzereydi. Makinist bekliyordu; başını araçtan çıkardı ve hala platformda birbirleriyle konuşan yolculara seslendi. Sekreterler ve

daktilolar; koyu takım elbiseli, çantalı yöneticiler, daha şimdiden günlük Londra yolculuklarına saatlerce geç kalmıştı.

“Blake, sen hiç almamışsın...” Yanaklarına çikolata bulaşmış küçük bir kız bana bir avuç şeker sundu. Elektrikli motorun uğultusunu dinledim, kalabalığı yarıp trene koşmayı arzuladım. Birkaç dakika içinde, Shepperton'dan sonsuza kadar kurtulabilirdim.

Çocuğa teşekkür edip, istasyona yürüdüm. Ama çakıl göllerinin üstünde, Shepperton’ın doğusuna doğru uzayan çelik raylara bakınca, derin bir halsizlik duygusunun beni sardığını hissettim; dış dünyaya olan ilgim tamamen yok olmuştu. Burada kalmak ve kazadan sonra bana emanet edilmiş olan yetenekleri keşfetmek istiyordum. Ve artık güçlerimin bu küçük kasabanın sınırları dışında işlemeyeceğini biliyordum.

Makinist bir öfke çığlığı attı. Şaşkın şaşkın, bu kaçak yolculara başını salladı. Boş tren, istasyondan çekip gitti. Yolcular hala platformda geziniyor, gevşemiş bir halde birbirleriyle konuşuyordu. Yöneticiler, çantalarını çimenli sete fırlatmış, ceketlerini çıkarmış, kravatlarını gevşetmişti. Sekreterlerin sigaralarını yakıyor, yine ılık çimlere uzanıyorlardı; bu bir zamanların disiplinli, evden işe, işten evecileri, bu sabahı reklam ajanslarında ve gazetelerinde geçiriyor olmalıydılar.

Arkalarında, terk edilmiş çantalarının birkaç metre ötesinde, çitin önünde küçük bir iğneyapraklı ağaç korusu bitmişti. İstasyona arkamı döndüğümde gördüğüm ilk birkaç göz, bu haşişlere ve biraz sonraki akşamüstü hülyalarına kaymıştı bile.

Onları hülyalarıyla terk etmekten mutlu, Shepperton turuma devam ettim. Kasaba gözlerimin önünde değişiyordu. Film stüdyolarının orada, insanlar bahçelerine çıkmıştı. Babalar ve oğullar, sanki bir hava festivaline katılacaklarmış gibi, canla başla çalışıp, gösterişli uçurtmalar yapıyordu. Bir zamanların kusursuz çimenlikleri ve çiçek tarhları, tropikal bitkilerin istilasına uğramıştı. Saballar, muz ağaçları ve parlak kauçuklar, pırıl pırıl ışıkta bir yer bulmak için itişip kakışıyordu. Zambaklar ve tuhaf mantarlar, çimenin üstünü, kurutulmuş bir deniz yatağındaki bitkiler gibi kaplamıştı. Hava, bilinmedik kuşların şamatasıyla doluydu. Çığırtkan kuşları, süpermarketin damında borazan çalıyor; beyaz leylekler, benzin istasyonunun tepesinde kasabayı tararken gagalarını takırdatıyordu. Yüzme havuzunun etrafında kasıla kasıla yürüyen imparator penguenlerinin peşindeki bir çocuk, çığlık çığlığa koşuyordu.

Kimse işe gitmemişti. İnsanlar ön kapılarını açık bırakmış, yolların ortasında dolanıyordu; üstü çıplak erkekler şortla; kadınlar en parlak yazlık elbiseleriyle geziniyordu. Evli çiftler en sevimli ve en duyarlı bir biçimde eş değiştiriyor; kocalar komşu karılarının ve kızlarının kollarına giriyordu. Bir caddenin köşesinde, evde kalmış bir grup orta yaşlı kız, geçen genç erkeklere laf atıyordu.

Bu mutlu eşleşmeleri görünce, yaklaşan neşeli, rasgele cinselliği düşündüm. Giderek artan bir cinsel arzu hissediyordum; yalnızca kalabalık sokaklarda bana sürtünen genç kadınlara karşı değil, aynı zamanda, peşimden gelen çocuklara, hatta şeker dolu elleriyle beş yaşındakilere bile... Bu kötücül, sübyancı güdüyle kafam karışık, küçük bir kızın elinden tutmuş olduğumun neden sonra farkına vardım; ciddi suratlı, koyu gözlü, hala bana bedava şeker stokunu vermeye çalışan güzel bir çocuk; şüphesiz, bir deri bir kemik görünüşümden etkilenmişti.

Candan bir şeyler mırıldanarak, onu parka götürmeye karar verdim. Gizli çardağı ve mezarın içindeki yumuşak çiçek yatağını düşündüm. Sakat çocuklar bizi birlikte görse bile -ve ahlaksız bir biçimde kendi iyilikleri için görmelerini istiyordum- onlara kimse inanmazdı.

Kendimden tiksiniyordum, ama çocuğun sımsıkı eli beni çekeliyordu. Onu kalabalığın içinde yönlendirirken, Peder Wingate’in caddeyi geçip bana doğru geldiğini gördüm. Bir elinde hasır şapkasını taşıyor; uçak gemisinin güvertesinde, kötü iniş işareti veren uçuş kontrolörü gibi, şapkayı iki yana sallıyordu. Aklımdan geçenleri çok iyi bildiğini görebiliyordum. Aynı zamanda beni, tam olarak da kınamadığını ve bir şekilde bu sapkın eylemin gizli mantığını kavramış olduğunu hissediyordum.

“Buraya gel..." Peder Wingate’den saklanmaya çalışarak, çocuğu kuaför salonunun kapı aralığına itekledim. Bütün koltuklar doluydu; bir çırak sürüsü, acayip saç modelleri üzerinde sihirbazlar gibi çalışıyordu; tüylerin, ışıldayan perukların ve arkaya taralı saç kanatlarının muhteşem karmaşası, bir kuşhanenin tüy yığınını andırıyordu.

Salonun bitişiğindeki butik müşterilerle dolup taşıyordu; sanki Shepperton'daki her kadın, gardrobunu yenileme sevdasına düşmüştü. Askıya asılmış gelinlikler kaldırımlarda duruyor; dükkanı işleten kadın, vitrinin içine girmiş, plastik bir mankene dantelden muhteşem bir tuvalet giydiriyordu; görünüşe göre, bunun, her kadının ilk tercih olarak seçeceği bir giysi olduğundan emindi. Gerçekten de, müşteriler, bir meydan

kavgasındaymış gibi, gelinliğe bir göz atabilmek için şakayla karışık itişip kakışıyordu. Bu ev kadınları ve sekreterler, garson kızlar ve orta yaşlı yöneticiler, tuvaletleri askılardan çıkarıp birbirlerinin üzerine tutarken, abartılı sevinç nidaları ve alaycı kıkırdamalar duyuluyordu. Etrafımda itişip kakışıyor; tuvaletleri omuzlarına tutuyor ve neşeyle bana bağırıyorlardı. Kendimi gelinlerimle dolu bir festival kasabasında hissediyordum.

Küçük kızın ezik eline sıkıca yapışmış durumda, etrafımda ciyak ciyak ötüşen, şehvetten gözleri dönmüş kuşların beyaz tüylerini anımsadım. Kadınlar önümde sallanıyor, sesleri giderek tizleşiyordu; çılgın bir hayvanat bahçesinin kızışmış, titreyen yaratıkları... Aşırı parlak güneşe karşı elimi gözlerime siper ettim. Çelik mavisi tüylü dev bir papağan, çığlık çığlığa başımın üzerinden geçti. Pençeleri sistemli bir biçimde kana bulanmış tenteyi yırtmaya başladı. Çılgın cüce gözlü, küçük bir oğlan suratıma bir çıngırak salladı.

Dökme camdan vitrinin önünden kurtulmaya çalışarak kızı kucağıma aldım; ağzımda, nemli, korkulu soluğunun tadını hissediyordum. Bir sehpaya takıldım; bir tepsi dolusu aksesuar ve gelin teli yere düştü. Kadınlar üstüme geldiler; alışveriş merkezine doluşan kalabalık da onları izliyordu; bir aziz gününde, kutsal adamı, bir kez olsun görebilmek için akın eden coşkulu ziyaretçiler...

Kafamı toplamaya çalışarak yolu tıkayan banyan ağacına baktım. Düzinelerce çocuk dallarda sallanıyordu, parlak yeşillik, sanki canlı bir vitray pencerenin içindelermiş gibi, siluetlerini aydınlatıyordu. Sarıasmalar ve muhabbetkuşları çocukların arasında kanat çırpıyor, renkli tüyleri gürültülü havada uçuşuyordu.

Kadınların sıcak bedenleri tenime sürtünüyor, kokuları göğsümdeki çürükleri yakıyordu. Huzursuz edici bir cinsel zindelikle dolduğumu hissettim; tuhaf bir açlığın sarhoşluğu... Sıcakta, gelinlikler etrafımı sarıyor, kadınların yüzlerinin önüne tuttukları askılarla birlikte sallanıyordu.

Kalabalığın arasındaki bir boşluktan Miriam St. Cloud’ın spor arabasından indiğini ve adeta büyülenmişçesine, yağmalanan gelinliklere baktığını gördüm. Kadınların arasında sendeleyerek ilerliyordum; bu kadın matadorlar gelinliklerinin pelerinleriyle bir boğayı oynatıyorlardı. Miriam kafası karışmış ve kararsız görünüyordu; törene geç kalan sonuncu gelinim... Hastalarını onlarla evlenebilmek için iyileştirdiğimin farkında mıydı acaba? Yakında, Miriam St. Cloud'la ve buradaki herkesle; genç

erkekler ve genç kadınlarla, çocuklarla ve bebek arabalarındaki ufaklıklarla çiftleşeceğimi biliyordum. Bir daha hiç yemek yemeyebilirdim, ama onların bedenleri, tenleri ve kokuları beni besleyecekti.

Artık korkan küçük kız, elimden kurtuldu ve koşarak kalabalığa karıştı, çamaşır makineleri ve televizyonların arasındaki arkadaşlarının peşine takıldı. Neredeyse bayılmak üzere, çocuğunu yüzüme haykırması için kaldıran coşkulu bir anneye yumruklarımı salladım. Bir gelinliğin dantel kuyruğuna takıldım ve yere, kadının ayaklarının dibine düştüm. Gürültüden bitkin, orada mutlu bir delilik içinde yattım; yakında gelinlerimin beni tekmeleyerek öldüreceklerinin farkındaydım.

Güçlü eller, belimden kavradı ve beni kaldırıp sehpaya oturttu. Peder Wingate, beni kollarının arasında tutuyor, pencereye dayayarak dengelemeye çalışıyordu. Bir ayağıyla aksesuarları itti ve sonra da kadınları uzaklaştırdı. Çiçekli gömleğinin altında, koltuk altlarının atımsı ter kokusunu duyabiliyordum. Bana hem kızgın, hem sevecen bir ifadeyle bakıyordu; oğlunun ağzının ortasına bir tane çarpmak üzere olan bir baba... Yalnızca onun, belirlenmiş yazgımın; adımımı atmak üzere olduğum yakın geleceğin farkında olduğunu biliyordum.

“Blake... ” Sesi göklerden geliyor gibiydi.

Onu ittim. “Dr. Miriam’ı çağır. Bana gerekli olan... "

“Hayır, şimdi değil.” Başımı göğsüne bastırdı; terini koklamaya zorladı, yanına yaklaşmakta olduğumu gördüğü hayal her neyse, ondan kaçmamı önlemeye kararlıydı.

“Blake, işte dünyan,” sertçe fısıldadı. “Bak ona, burada, etrafında.” Ellerini çürük kaburgalarımın üstüne koydu, beni daha önce canlandırmış olan el izlerinin üstüne sert parmaklarını bastırdı.

“Ayağa kalk, Blake. Artık, gör!”

Ağzını çürük dudaklarımda hissettim; dişlerini ve tükürüğündeki bayat tütünü tattım.

Acımasız çoban

20 Her şeyi tuhaf bir sır kapladı. Kalabalık geri çekilmiş, kadınlar çocuklarıyla tozlu ışığın içinde süzülmüştü. Miriam St. Cloud, hala caddenin karşısından bana bakıyordu, ama benden uzaklaşır gibiydi, derin bir müziğin içinde kaybolmuştu. Peder Wingate'in sol tarafımda bir yerlerde olduğunun farkındaydım. Kararlı gözlerle bana bakıyor, eliyle beni cesaretlendiriyordu. Artık sessizliğe bürünmüş alışveriş merkezindeki diğer insanlar gibi, rüya eşiğini geçmek üzere olan uyurgezerlere benziyordu.

Onlardan ayrılıp, süpermarket ve kütüphaneye doğru ilerlemeye başladım. Kaldırımlardaki insanlar azalmıştı, hala parlayan ışıkta, hayaletimsi mankenler, teker teker, ışıklar saçan bahçelerine süzülüyordu. Banyan ağacının dev organik çeşmesi, her şeye egemendi, yalnızca o, belirgin çizgilerini koruyordu. Etrafında, bütün Shepperton solmaya başlamıştı. Ağaçlar ve park, arkamdaki evler, artık kendi kendilerinin bulanık imgeleriydi; belli belirsiz gerçekliklerinin son izleri de ılık güneşte buharlaşıyordu.

Birdenbire ışık netleşti. Parkın ortasında duruyordum. Her şey görülmemiş bir berraklığa kavuştu; her çiçek ve taçyaprak, kestane ağaçlarının her bir yaprağı, gözlerimin odağına uymak için tek tek biçimlenmişti. Yüzlerce metre ötedeki, evlerin kiremitleri, duvarların harçları, her pencere camı, mutlak bir berraklık kazanmıştı.

Hiçbir şey kımıldamıyordu. Rüzgar durmuş, kuşlar yok olmuştu. Boş bir dünyada tek başımaydım, benim için yaratılmış ve benim emrime verilmiş bir evren. Bunun ilk, gerçek dünya olduğunun bilincindeydim; ilk kez benim gireceğim ve arkamda bırakmış olduğum gölge Shepperton'ın sakinlerini peşim sıra getirebileceğim, boş ve hala nüfuslandırılmamış bir evrenin banliyösündeki sessiz bir park.

Sonunda korkularımdan arınmıştım. Huzur içinde parkta do. landım, arkamda bıraktığım ayak izlerine baktım; parlak çimlere izini bırakan ilk insan...

Hiçbir şey kralıydım. Giysilerimi çıkardım ve çiçeklerin arasına fırlattım.

Arkamda toynaklar pıtırdadı. Bir alageyik, gümüşi huşların arasından bana bakıyordu. İlk yoldaşımı görmekten mutlu, ona doğru ilerlerken, başka geyikler de gördüm; karaca ve alageyikler, genciyle yaşlısıyla ormanda yürüyorlardı. Bu narin yaratıklar sürüsü, park boyunca beni takip etmişti. Bana yaklaşmalarını izlerken, onların, yaşayan varlıklar teslisinin -hep birlikte toprağı, havayı ve suyu yöneten memelilerin, kuşların ve balıkların- üçüncü ailesi olduklarını biliyordum.

Artık geriye yalnızca ateşin yaratıklarıyla tanışmak kalmıştı...

Başımda boynuzlar bitti; kafatasımın birleşim çizgilerinden havayı kavradılar. Genç dişileri seyrederek otların yumuşak postundan besleniyordum. Sürüm etrafıma toplandı, sessizce birlikte otluyorduk. Ama ilk kez, asabi bir hava, yaprakları ve çiçekleri titretti. Sessiz parka neredeyse elektrikli bir huzursuzluk çöktü, ılık güneş ışığını tedirgin etti. Sürümü terk edilmiş kasabanın güvenliliğine doğru götürürken küçük bir dişiye dokundum ve ardından istekli , bir kasılmayla üstüne çıktım. Benekli ışıkta çiftleştik, ayrıldık ve birlikte yola koyulduk; koşarken böğürlerimizdeki ter ve meni birbirine karışıyordu.

Beni izleyen sürü, yolu geçti ve boş caddelere girdi, terk edilmiş arabaların arasında toynaklar pıtırdıyordu. Önlerinde durdum, bu sessiz pencerelerden ve süslü bahçelerden beni gözetleyebilecek, gırtlağıma yapışıp beni yere devirmeye bazır, görünmez yırtıcıların izleri beni heyecanlandırmıştı. Başka bir dişi seçtim ve savaş anıtının yanında üstüne çıktım; tohumlarım uzun zaman önce ölmüş memurların ve işçilerin kazınmış adlarına fışkırıyordu. Araba dizilerinin arasında huzursuzca ilerledim. Teker teker bütün dişilerle çiftleştim; birine tırmanıyor, sonra başka birini almak için onu bırakıyordum. Görüntülerimiz, teneke kutu ve alet edevat pjramitlerinin, bir tablo gibi düzenlenmiş bulaşık makinelerinin ve televizyonların -ailemi tehdit eden kötü araç gereçler- önündeki vitrin camlarına yansıyordu. Menim, süpermarketin vitrinine sıçradı, satış sloganları ve fiyat indirim levhaları boyunca aktı. Dişileri yatıştırarak sessiz yan sokaklardan geçirdim, her biriyle çiftleştim ve onları, boş bahçelerde mutluluk içinde otlamaya bıraktım.

Ama onları yerlerine götürür, bu banliyö kasabasını asabi menimle yeniden nüfuslandırırken, onların aynı zamanda kasabı olduğumu hissettim; bu sakin bahçeler dev bir mezbahanın ağıllarıydı ve zamanı gelince ben onların gırtlağını kesecektim. Birden kendimi onların koruyucusu değil,

acımasız bir çoban olarak gördüm; hayvanlarını mezbaha ağıllarına götürürken onlarla çiftleşen bir çoban...

Terk edilmiş kasabayı kaplayan bu ölüm ve meni kokusu, artık yeni bir tür sevginin başlangıcını oluşturuyordu. Kendimi doygun ve coşkulu hissediyordum; ağaçlara ve rüzgara egemen olan güçlerimden haberdardım. Etrafımdaki canlı yeşillik, tropikal çiçekler ve bereketli meyveleri, hepsi, sonsuz verimli bedenimden taşmıştı.

Henüz üstüne tırmanmamış olduğum bir dişiyi düşünerek sessiz caddelerden parka doğru ilerledim. Miriam St. Cloud'ın kendinden geçmiş bir vaziyette gelinliğine bakışı aklıma geldi. Meniyle lekelenmiş vitrinin arkasındaki çıplak mankenin yanından geçerken, Miriam'ın tatlı izinin kokusunu aldım; nehre ve ölü karaağaçların arkasındaki malikaneye gidiyordu. Ona kendimi, kokan postum ve dev boynuzlarımla hayvan bedenimi sergilemek istedim. Annesinin penceresi altındaki çimenlikte onun üstüne çıkacaktım ve batık uçağın görüntüsünün önünde çiftleşecektik.

Artık öğleden sonra güneşi solmaya başlamış, parkı huzursuz edici ışıklar ve gölgeler mekanına çevirmişti. Ama Miriam'ın evin yanındaki eğimli çimenlikte durduğunu görebiliyordum; ben, her zamankinden güçlü sıçrayışlarla hızla ağaçların arasında koşarken beni seyrediyordu. Gururumun ve ihtişamımın onu uğratmış olduğu şaşkınlığı görebiliyordum.

Derken, ölü karaağaçlara yaklaşırken, koyu çalılıkların arasından bir şekil fırladı ve yolumu kesti. Bir an için, lime lime olmuş uçuş giysisi içinde, kafatasına benzer suratı çılgın bir feneri andıran ölü pilotu gördüm. Beni bulmak için karaya- çıkmış, bu iskelet ağaçlardan daha öteye gidememişti. Derin çalılıklarda sarsakça ilerledi; eldivenli eli, onu batık uçakta kimin bıraktığını sorarcasına havadaydı.

Dehşet içinde, gizli çayırın güvenliğine doğru kaçtım. Mezara varınca uzandım ve boynuzlarımı ölü çiçeklerin arasına sakladım.

21 Uyandığımda, çayırı kasvetli bir ışık doldurmuştu. Akşam karanlığı parka ulaşmış, Shepperton'ın sokak lambaları ağaçların arasında parlıyordu. Boynuzlarım gitmişti, meniyle lekelenmiş toynaklarım ve güçlü belim de öyle... Tekrar kendime dönüşerek, loş mezarda oturdum. Sakat çocukların çevremi saran gizli çardağı, unutulmuş bir cangıl katedralinin aydınlatılmış ek şapeli gibi parlıyordu. Giysimdeki teri sıktım. Sanki öğleden sonrayı bir vahşi hayvan sürüsüyle geçirmişim gibi elbisem kan ve dışkıya bulanmıştı.

Çiçek mezarına, çocukların toplamış olduğu yüzlerce ölü lale ve papatyaya baktım. Cessna'nın başka parçalarını da eklemişlerdi -sancak kanat ucunun bir bölümü, gövdeden kopup kıyıya sürüklenmiş kumaş parçaları... Yapı neredeyse, gerçek bir uçağa benziyor, kendini etrafımda yeniden biçimlendiriyordu.

Uzun otların arasında üç çocuğun yüzü dalgın ay parçaları gibi parlıyordu. David'in kaygılı gözleri, dev alnından aşağı bakıyor, hala, beyninin eksik parçalarının gelip onlara yetişmesini bekliyordu. Rachel'ın ufak yüzü, koyu gelinciklerin arasında titreşiyordu; unutulmuş bir alev... Jamie ha bire havaya uluyor, gökyüzüne ve ağaçlara hala yaşadığını hatırlatıyordu. Yeni dünyamın dışında bırakılmış olmaktan dolayı üzgündüler. Acaba, bir pagan tanrı gibi, biçimimi değiştirip istediğim yaratığa dönüşebileceğimin farkına varmışlar mıydı? Geyiklerin kralı olarak sürümün önünde kasılarak yürüdüğümü ve koşarken onlarla çiftleştiğimi görmüşler miydi?

Ayağa kalkıp, elimle gitmelerini işaret ettim. "David, Rachel'ı eve götür. Jamie, uyku vaktin geldi."

Kendi iyilikleri için yanıma fazla yaklaşmamaları gerektiğini düşünüyordum.

Onları mezarın yanındaki koyu otların orada bırakıp çayırdan nehre doğru yürüdüm. Gece suyu balıklarla kaynıyordu -gümüş sırllı yılanbalıkları, turnalar ve altın sazanlar, orfozlar ve küçük köpekbalıkları...

Fosforlu hayvancıklar, yoğun sürüler halinde kaynaşıyordu. Kuma indim ve kalabalık suyun, tenis ayakkabılarımın etrafında dönüp, kanı ve hayvan pisliklerini temizlemesine izin verdim. Dev bir balık, sığlıkta süzülerek ayaklarımın dibine geldi. Gözleri dikkatle, beni keserek, parçaları bir çırpıda mideye indirdi, ardından sessizce derinlere çekildi.

Beyaz pelikanlar limonluğun damında oturuyordu. Akşam havası, binlerce kuşun tüyü ve ölü karaağaçlara sarınmış tropikal çiçeklerin renkli taçyaprakları tarafından aşağıdan yukarı doğru aydınlanmış, uçaktan çıktığımda bir an için görmüş olduğum aynı sonsuz ışıltı oluşmuştu.'

“Ben ateşim...” Ve toprak, hava ve su... Gerçek dünyanın bu dört krallığının üçüne girmiştim bile. Kuşların, balıkların ve memelilerin aracılığıyla üç kapıdan içeri adım atmıştım. Artık bir tek ateşe girmek kalmıştı. Ama, hangi tuhaf yaratığa bürünüp ateş olabilirdim?

Bir gemici feneri, eğlence iskelesinin parmaklıkları boyunca parlıyor, nehirdeki binlerce balığı aydınlatıyordu. Stark elinde lambayla, köprüden, iskeleye bağlamış olduğu salapuryanın dubasına atladı. Unutulmuş bir dereden sürükleyip getirdiği eski püskü tekne, dip tarama takımları, vinç ve maçunayla donatılmıştı. Stark, bileklerinin etrafında suda zıplayan kaba sırtlı balıkları, tonbalıklarını ve köpekbalıklarını görmezden gelip, metal vinç kolunu ve paslı çekme tellerini inceledi.

Demek ki, hala Cessna’yı çıkarmayı ve salaş sirkine bir ganimet olarak yerleştirip sergilemeyi amaçlıyordu. Lambasını bana çevirdi ve sanki batık uçağı korumasız bırakmış olduğum için beni kibarca azarlamış gibi, lambasının ışığını yüzüme vurdu. Yüzündeki açıkgöz ifadeyi ve özel bir düelloya mahkûm olduğumuzu anladığını görebiliyordum.

Ondan ayrılıp eve doğru yürüdüm. Sürgülü pencereler, ılık akşama doğru açılmıştı ve oturma odasının ışıkları, kanepeleri ve masaları örten çarşafların üzerinde parlıyordu. Limonluktaki kamış mobilyalar, uzun yemek masası, iskemleler ve büfeler özenle örtülmüş, lambalar ve telefonlar fişten çekilmişti.

Acaba, Miriam ve annesi gitmeye karar vermiş, Shepperton’a yapmış olduğum büyüden ve kendimi hayvanlara dönüştürmemden dehşete düşüp evlerini kapatarak, ben çayırda uyurken kaçmışlar mıydı? Miriam’ı ve büyük tasarımımdaki önemli yerini düşünerek karanlık merdivenlere atıldım. Benim odama dokunulmamıştı, ama Miriam’ın odasını çılgın bir hırsız talan etmişti. Birisi, doktor önlüğünü tuvalet masası aynasının üstüne

fırlatmış, doktor çantasını yatağın üstüne boşaltmış, içindekileri yerlere saçmıştı. Şişecikler ve şırıngalar, bir steteskop ve reçete defteri ayağımın dibindeki cam parçalarının arasında yatıyordu.

Garaj yolundan çıkarken, papağanlar karanlığın içinde kabaca kanat çırpıyordu. Yüzme havuzunun yanındaki ağaçların ötesinde, kilisenin pencerelerinde titreşen solgun bir ışık gördüm. Doğu penceresinin vitray panoları çıkarılmış, çatının mum ışığıyla aydınlanmış tonozları gözler önüne serilmişti.

Giyinme odasının kapısı açıktı, sergileme kutulan ve içlerindeki fosil kalıntıları, ay ışığı tarafından aydınlanmıştı. Peder Wingate, kilisesini bana bırakmış olmasına rağmen, bugün bayağı çalışmış, eski kemiklerini kumsalda bulmuş olduğu, ilkel uçan yaratığın parçalarını bir araya getirmişti. İki yana açık kolları, ince bacakları ve narin ayaklarıyla, zamanla değerlenmiş kemikleriyle, her zamankinden daha fazla küçük bir kanatlı adama benziyordu -belki de bendim o- milyonlarca yıl Thames’in fosil yatağında yatmış, düşen uçak tarafından özgürlüğüne kavuşturulma zamanı gelinceye kadar orada uyumuştu. Belki Cessna, başka bir pilot ya da ölü karaağaçların arasında yitişini görmüş olduğum o hortlaksı şekil tarafından çalınmıştı. Acaba, nehir yatağındaki dinlenme yerimden kalkıp, onun kimliğine bürünerek kumsala mı çıkmıştım?

Daha geçen gün Peder Wingate'le sıraları duvarlara dayamış olduğumuz nefin zemininde gümüş bir şamdan yanıyordu. Kumaşla kaplı sunağın arkasından bir merdiven doğu penceresine uzanıyordu; pencerenin vitrayları çıkarılmış ve aşağı, yere atılmıştı.

Bayan St. Cloud, sabahlığıyla sunağın yanında duruyor, titreyen ışıkta kararsız kımıldanıyordu. Miriam, sükunet içinde, aşınmış zeminde oturuyor, bir eli kırık cam parçalarının arasında geziniyordu. Hemşire pelerininin altında, benden gizlemeye çalıştığı gelinliğin işlemeli eteğini görebiliyordum; rahibe bir gelinin giysisi. Miriam vitray parçalarını rasgele topluyordu; yakut rengi ayla ve havari giysileri, haç ve çarmıh izleri; bir araya getirmeye başladığı dev bir resim-bulmacanın parçaları.

“Blake, bana yardım edebilir misin?" Bayan St. Cloud, kolumu tuttu, sanki gözbebeklerini yakacakmışım gibi gözlerini gözlerimden kaçırıyordu. “Peder Wingate çıldırdı. Miriam bu camları birleştirmeye çalışıyor. Saatlerdir burada oturuyor." Ümitsizlik içinde talan edilmiş kiliseye baktı,

sonra kızına döndü. “Miriam, lütfen eve gel, hayatım. İnsanlar üşütük bir rahibe falan olduğunu sanacaklar."

“Soğuk değil, anne. Ben çok mutluyum." Miriam rahatlamış bir gülümsemeyle bulmacasından başını kaldırdı. Sakin görünüyordu, ama özellikle, çevresindeki her şeyden kendini soyutluyor, başlarına sarabileceğim herhangi bir belaya karşı kendini hazırlıyordu. Ancak, hayranlıkla korkunç giysime bakarken, aslında bana saldırma arzusunu gemlemeye çalıştığını görebiliyordum.

“Miriam, yarın kliniğe gitmen gerek... bakılacak hastaların var.” Bayan St. Cloud, beni kırık cam çemberine doğru iteledi. “Blake, Miriam kliniği bırakmaya karar verdi.”

“Anne, bence Blake, hastalara bakma konusunda benden daha yetenekli. Onda gerçek bir iyileştiricinin elleri var...”

Neredeyse cam parçalarının üstünden atlayıp onu kollarıma almak ve onu yalnızca, benimle birlikte, kapılarını açmış olduğum gerçek dünyaya götürmek istediğime ikna etmeye kalkışmak üzereydim. Ama derken farkına vardım ki, orada öyle oturmasının nedeni yalnızca kırık camları birleştirmek değildi; kendini benden korumak için bu gizemli çemberin içinde oturuyordu; sanki ben, bu ilkel işaretler ve simgelerle kendinden uzak tuttuğu vampirimsi bir güçtüm.

Bayan St. Cloud’a sordum: “Evi kapatmışsınız, Shepperton'dan ayrılıyor musunuz?”

Şaşırarak, ellerini sabahlığına sakladı. “Blake, bilmiyorum. Nedense, yakında hepimizin gideceğinden eminim. Bunu hissediyor musun, Blake? Kuşları gördün mü? Ve tuhaf balıkları? Sanki doğa... Blake?”

Bir şeyler söylememi bekledi, ama ben kızına bakıyordum; Miriam’ın benden korkmasından ve cesaretinden; üzerinde kullanabileceğim her türlü güçle yüzleşme kararından etkilenmiştim. Ancak, Shepperton’dan ayrılırlarsa; Miriam ve annesi, Peder Wingate, Stark ve üç çocuk; bunu ancak benimle birlikte yapabileceklerini biliyordum.

Daha sonra, nehre bakan yatak odamda dinlenirken, bu öğleden sonraki üçüncü hayalimi; geyiklerin lordu oluşumu düşündüm. Üç gündür bir şey yememiş olmama rağmen, kendimi dolu ve gebe hissediyordum; karnımdaki yapay rahim değil, etimin her hücresi, beynimdeki her beze ve sinir, her kemik ve kas, gerçek bir gebelikle, yeni bir hayatla dolup taşıyordu. Karanlık sularda binlerce balık kaynaşıyor; park, kuşların fener

gibi tüyleriyle tıka basa dolu görünüyordu; sanki hepimiz görünmez bir üreme partisine katılmıştık. Sanki cinsel organlarımızı fırlatıp atmış, hücre hücre, gecenin gövdesinde birbirimize karışmıştık.

Artık öğleden sonraki hayalimin bir rüya değil de görünmez koruyucularımın beni yönlendirmiş olduğu dünyaya açılan başka bir kapı olduğundan emindim. Önce bir kuş olmuştum, sonra bir balık ve memeli; her biri benim var olan özümden doğacak, daha yüce bir varlığın ortaklarıydı.:. Ne kadar vahşi görünürsem görüneyim; meni ve kan lekeli hırpani giysileriyle bu banliyö kentini yöneten önemsiz bir pagan tanrı olarak, güçlü bir disiplin ve görev duygusu hissediyordum. Güçlerimi asla kötüye kullanmamam, henüz kendilerini bana ifşa etmemiş o hedefler için saklamam gerektiğini biliyordum.

Şimdiden, basit bir çağlayan ya da kapı girişinin yerel ruhu gibi, kendimi bir yaratıktan ötekine dönüştürebiliyordum. Bir ev tanrısına dönüştüğümü biliyordum; bütün evrene yayılmış, sonsuz güce sahip kozmik bir varlık değil, çapı bir milden fazla olmayan, egemenliği bu kasaba sakinlerinin ötesine ulaşamayan ve ahlaksal otoritesini hala belirlemem ve kazanmam gereken bir varlıktım. Çatıların üzerinde titreşen yıkıcı parıltıyı ve bir gün bütün bu insanları katledeceğime dair olan inancımı düşündüm. Onlara zarar vermek istemediğimden emindim; yalnızca, onları Shepperton'ın üstünde bir yerlerdeki yüksek bölgelerin güvencesine götürmek istiyordum. Küçük çocuklar ve yaşlı adamlarla çiftleşmeyi isteyen korkutucu tutkum gibi paradokslar, bir dizi sınav gibi önüme konmuştu.

Ne olursa olsun, takıntılarıma sadık kalacaktım.

Hiç uyuma ihtiyacı hissetmeyerek, pencerenin yanında oturdum. Acaba, uyku, beşiğindeki bebeğin, yuvasındaki kuşun, gençlerin ve yaşlıların, benim bu öğleden sonra geyiklerle birlikte koşmuş olduğum o ötelerdeki kıyıya ulaşma çabası olabilir miydi?

Aşağıda, nehir Londra'ya ve denize doğru akıyordu. Cessna'nın batık gövdesi, suya üşüşen, nehri benim kanımla doldurulmuş dev bir deniz akvaryumuna çeviren beyaz yunuslarla aydınlanmıştı. Gece yarısı ormanının her yaprağında ışık zerrecikleri titreşiyordu, parçalanmış takımyıldızlarımın ufak fenerleri... Uyuyan kasabaya bakıp, sakinlerini aynı mutlu sona ulaştırmaya -Miriam St. Cloud'ın vitrayın parçalarını bir araya getirmesi gibi- onları tek bir gerçek varlık mozaiğinde birleştirmeye,

bedenimden her kuşa ve çiçeğe atılan bir gökuşağına dönüştürmeye ant içtim.

Shepperton'ın yeniden yapımı

22 Ertesi gün Shepperton'ı kendi hayalime göre yeniden yaratmaya başladım.

Şafaktan hemen sonra, çimenlikte uykulu pelikanların arasında çırılçıplak duruyordum. Derin ve deliksiz bir uykudan uyanmış, hatta sakin yatak odasının hala etrafımda oluşuna şaşırmıştım. Pencerenin yanındaki yüksek arkalıklı iskemle, Bayan St. Cloud'ın yazı masası ve tuvalet masası, duvara dayalı, kapakları aynalı dolaplar; uzun bir yolculuktan sonra bana katılmışlar gibi loş ışıkta belli belirsiz duruyordu. Yataktan halı kaplı zemine indim; yumuşak tüylere ve beni rahatsız etmemek için elinden geleni yapan havaya şükran duyuyordum. Kendimi tatil otelinde bir çocuk gibi hissettim; bütün duyularım, tavan boyasındaki en ufak bir lekeye, şöminenin üstündeki tuhaf bir vazoya, başlayan günün bütün heyecan verici fırsatlarına karşı tetikteydi... Derim, duyarlılığı yüksek bir film gibi diken diken, Londra'nın üstündeki kurşuni göğe dokunan her ışık izini kaydediyordu. Sessizce Shepperton'a yaklaşan erken şafak, Walton Köprüsü'nün yanındaki marinaya bağlı bir yatın direğini, çakıl göllerinin oradaki bir kum taşıyıcısının eğimli rampasını, film stüdyotarının galvaniz çatılarındaki yıldırımsavarları yokladı.

Her bir imge derimde iz bırakıyordu; çevremdeki dünyanın, yüzümün ve ellerimin parlak fresklerini biçimleyen parçaları... Bu uzak mesajlardan, günün hoş rahatlatmalarından tazelenmiş olarak, artık giyinmemeye karar verdim. Daha kimse uyanmamıştı, yatak odasından çıktım ve salona doğru yürüdüm. Her yerde, örtülmüş mobilyalar, kendilerini yeniden oluşturmak için sıralarını bekliyormuş gibiydi.

Ön kapıdan dışarı çıktım ve ıslak otların üzerinde gri sulara doğru yürüdüm. Nehir bana doğru akıyor, koyu giysisinden kurtulmak istermiş gibi kumsala sürtünüyordu. Dev kuş sürüleri, sessizce ağaçlarda oturuyor, onları hayata döndürecek işaretimi bekliyordu.

İlk ışıklar, su kenarındaki çimenlikte oynaşmaya başladı. Kumsala indim ve kollarımı güneşe doğru kaldırdım. Orada çırılçıplak dururken, güneşi onun eşiti olarak selamladığımı biliyordum; bölgeme girmesine izin

verdiğim, saygıdeğer, tam yetkili bir elçi. Yükselen yuvarlağına arkamı dönüp, soğuk sığlıklarda yürüdüm; ayaklarımın dibinde kaynaşan yüzlerce sazan hayranlık uyandırıcıydı.

Güneş peşimde, malikane arazisinden çıktım ve boş parka girdim; bir at bakıcısı, iri ve sakin bir yük atını işe götürüyordu. Ağaçların arasında çırılçıplak koşturdum; güneşi ölü karaağaçların tepe dallarında terk etmiş gibi yaptım, ama o, ağaçların arasında hala düzenli hızıyla sabırla ilerliyordu. Geldiğimden beri ilk kez, kendimi güvenli ve özgür, günü göğüslemeye hazır hissediyordum.

Kilisenin önünde durup soluklandım. Miriam St. Cloud'ın vitray parçalarının arasında dizlerinin üstünde oturmuş, sakince bulmacasıyla oynayışını hatırladım. Güneşi kilise kulesine bağlı bırakıp, giyinme odasına girdim; kanatlı adamın eski kemikleri sabah güneşiyle heyecanlanmış görünüyordu.

Çıplak, sunağın altında durdum; havadaki hafif kokuyu hissettim. Etrafımda Miriam'ın bedeninin kokusunu alabiliyordum, dudaklarının ve göğüslerinin, beni itmeye hazır asabi ellerinin de... Yine onu kucaklayıp yatıştırmak istiyordum. Cam dairenin içinde durup penisimi elime aldım. Kazadan sonra ıslak çimlerde uyandığımda bana yapmış olduğu masajı hissedebiliyordum.

Menim avucuma fışkırdı. Parlak sıvıya baktım ve avucumda ışığa tutmuş olduğum nehir suyunu anımsadım; sıvı tozdan, yoğunlaşmış bir evren...

Kiliseden çıkıp menimi giyinme odasının kapısının önündeki parke taşlı yola savurdum. Orada durup, yüzme havuzunun üzerinden, film stüdyolarının bahçesindeki uçak modeline bakarken, ayaklarımın altındaki taşların arasından aynı kana çiçekleriyle yeşil flüt bitkileri fışkırdı. Aralarından yürüdüm ve şişmiş penisim elimde kasabaya doğru ilerledim. Ağaçların arasında koşarken Miriam'ı düşünüyordum. Tenis kortlarının yanında yine boşaldım ve menimi çiçek tarhlarına savurdum.

Anında, ağırbaşlı lalelerin arasından, nemli toprağı parçalayarak gösterişli tropik bitkiler bitti. Genç bambunun solgun yaprakları, metal ağın önünde titreşiyordu. Narin bir tillandsia gobleni, kendini ölü bir karaağacın dallarından çözdü, kendi taç giyme töreni için giyinmiş bir ceset... Boğucu asmalar, gümüşi huşların ince gövdelerini hevesli talipliler gibi sardı. ,

Kendi cinselliğimin heyecanıyla, kendimi sersemlemiş ve cömert hissediyordum. Bütün açlığım geçmişti. Sakin kasabayı cinselliğimle

şaşırtmaya karar verdim; hala odalarında uyuyan bu banliyö halkıyla çiftleşmeyecektim... Kasabanın kendisinin üstüne çıkacak, Shepperton'ı, hayatlarına egemen olan bütün o televizyon gezi belgesellerinden daha egzotik, aniden belirivermiş bir cennete dönüştürecektim.

Güneşi parkta kendi yolunu bulmaya bırakıp, yüzme havuzunun iskelesine gelip tramplene tırmandım. Altımda durgun su; sevimli balıklar ve tritonlarla süslü fayanslar vardı; batık uçaklar yoktu. Hava bereli göğsümle oynuyordu, kiliseden Miriam'ın kokusunu getirmişti.

Hafif bir dokunuşla menim elime saçıldı. O inci kolyeyi suya attım. Mücevher bezeli madalyonlar yüzeyde parladı; elektrikli bir kimyasal tepkime, görünmez bir yüzücü gibi suyu dalgalandırdı. Birkaç saniye içinde şekiller birleşip, her birinin ortasında beyaz bir çiçek olan yeşil daireler dizisine dönüştü. Merdivenden aşağı indiğimde havuzun bütün yüzeyi sayısız zambakla kaplanmıştı; bir su meleğinin oyun bahçesi...

Yüzme havuzundan ayrılıp, Shepperton’ın merkezine doğru ilerledim. Banyan ağacının koca kolları, bütün Shepperton’ı gökyüzüne çekmek istiyormuş gibi, postanenin ve benzin istasyonunun önündeki kaldırımı sarmıştı. Boş caddeyi arşınladım ve ilk sokak lambasına dokunup, menimi sürerek kutsadım. Bir ateş asması, eskimiş betona sarındı ve başımın üstündeki lambaya tırmanıp orada boru biçimli çiçekler açtı.

Pek keyiflenip, yol kenarını orkideler ve ayçiçekleriyle donattım... Süpermarketin önünde, süslü vazolar içinde bir dizi mango yarattım; mangoların o keyifli meyveleri, sigara paketi ve hazır yemek kartonu yığınlarının arasından fışkırıyordu. Benzin istasyonunda, benzin pompalarının arasına ve galerinin önünde duran arabaların boyalarına boşaldım. Hızh büyüyen cinsten asma radyatörlerin üzerinde, yoğun bir sis içinde salındı, ciğerlerini sabah havasıyla doldurdu ve cam pencerelere tırmandı, neon ilanlarına ve çatı oluklarına yapıştı. Benzin pompalarının yanında zambaklar açtı; sarmaşık kaktüsler hortumların arasında süründü; ilk müşteriler için süsleniyorlardı.

Shepperton’ı bir karnaval havası sarmıştı artık; bir zafer konvoyuna hazırlanan tören alayı.... Hızla çalışıyordum, uyuyan sakinler uyanıp güne başlamadan önce kasabayı değiştirme hevesindeydim. Bankanın ve elişi eşya dükkanının önüne zakkum ağaçları diktim; tepedeki telefon tellerine çiçekli asmalar doladım; sabahın mesajlarının hoş bir nakışı... Sarmal biçimli çiçekleri süs ışıklarından bir zincir oluşturmuştu. Kat otoparkının

damında durdum, menimi aşağıdaki katlara damlattım. Bir sarmaşık çağlayanı ve yaban çilekleri beton çıkıntılardan dökülüp, bu gri labirenti şen bir asma bahçesine çevirdi.

Gittiğim her yerde, bu kasabayı sarmalayan şafağa menimi saçıp, ardımda göğe tırmanan yeni bir hayat bırakıyordum. Sonunda bana yetişen, yükselen güneşin verdiği coşkuyla boş caddelerde aşağı yukarı dolandım; havayı ve ışığı, yeniden düzenlediği cennetine koymak için maiyetine alan pagan bahçıvan... Her yerde, yoğun bir tropikal bitki örtüsü, lekesiz çitleri ve bastırılmış çimenlikleri istila etmiş; hurma ağaçları ve demirhindiler, Shepperton’ı bir cangıl banliyösüne çevirmişti.

Bu değişim, artık çevre bölgelerdeki insanlar ve karayolundaki sürücüler tarafından görülebilir hale gelmişti. Saat altıyı biraz geçe otoparka geri döndüğümde, kenti, Amazon parıltılı, rengarenk bir ekvator paletiyle boyamış olduğumu görebiliyordum.

Yüzlerce hindistancevizi ağacı bahçelerde yükseliyor; saçak saçak, güneş şemsiyesi kılıklı yaprakları, bacaların tepesinde sallanıyordu. Her köşe başında, çatlak kaldırım taşlarından bambu öbekleri fışkırıyordu. Shepperton’ın dört bir yanında, film stüdyolarının, süpermarketin ve benzin istasyonlarının damlarındaki tropikal yeşillikler havayı ışıtıyordu. Güneş, uyuyan kasabanın üzerine doğuyordu; hantal ama emin yöntemiyle bana yardımcı olan yavaş bir dev... Yoğun bitki örtüsünden fışkıran binlerce kuş koro halinde cıvıldıyordu; papağanlar ve muhabbetkuşları, rengarenk balyiyenler ve cennetkuşları...

Park yerinin girişinde durdum, gururla bu şafak curcunasını dinliyor, Miriam’ın pencereye gelip onun için günü nasıl donattığımı görünce ne kadar etkileneceğini düşünüyordum. İlk izleyiciler gelip marifetlerime hayran kalmıştı bile... İki gazete dağıtıcısı çocuk, banyan ağacının altında bisikletlerinde oturmuş, ağızları bir karış açık, muhteşem yeşilliklere ve süpermarketin damından onları seyreden turnalara ve kızıl ibislere bakıyordu. Beni görünce, bisikletlerinden indiler, kımıldamaya korkuyorlardı. Çıplak bedenimden ve dik penisimden ürktüklerini sandım, ama fark ettim ki, çıplaklığımın bilincinde değillerdi, yalnızca göğsümdeki dev çürüklerden korkmuşlardı.

“Siz ikiniz, ilerleyin; orada durursanız kapana kısılacaksınız!” Yanlarına geldim ve bisikletlerini banyan ağacının köklerinin arasından aldım. Pedal basıp gittiler, onları yakalayamayacağım mesafeye ulaşınca beni

yuhaladılar. Bisikletlerinin gidonlarından çiçekler fışkırdı, orkideler tekerlek parmaklarına dolandı; bir taçyaprak yağmuruyla boş caddelerde kayıp gittiler.

Bankanın önünde, bir postacı, ışıl ışıl havaya kollarını sallıyor, çantasındaki parlak pullara pike yapan sarıasmaları savuşturmaya çalışıyordu. Yanına geldiğimde bana çarptı.

“Erken kalkmışsın, bu çiçekler mi seni uyandırdı?” O kadar şaşkındı ki, çıplak bedenimin farkına bile varmadı, mektup yığınlarını yerden toplayışımı dalgın dalgın seyretti. Kendi kendine söylenerek, sessiz bir yan sokağa doğru gitti. Elindeki zarflarda güller bitmişti. Hayretler içinde, asma yapraklarına sarılmış kartpostalları posta kutularına attı; vergi ilamları, benekli zambaklarla süslenmiş; paketler, uykulu ev kadınları için çiçek buketlerine dönüşmüştü.

Son olarak, bu banliyö kentinin değişimini tamamlamak için; Shepperton’ın sınırlarına giden anayollarda yürüdüm. Güneyde menimi Walton Köprüsü'nün ayaklarına saçtım... Londra’ya giden otoyolun ortasında, sürücülerin klaksonlarına aldırmadan durdum. Bir kez daha hiçbirinin çıplak olduğumu fark etmediğinden emin oldum; kendini tekerleklerin altına atmaya çalışan, üşütük bir köylü gördüklerini sanıyorlardı. Onlara arkamı döndüğümde, soluk yeşil bambu filizleri, çatlak asfaltı delip iki metre yükseldi; gövdeleri, köprü setinin karşısında bir çit, sürücülerin yakında, arkasında mahsur kalacakları bir orman duvarı oluşturdu.

Yine, havaalanı yolunda, Shepperton’ın, daha üç gün önce kapana kısılmış olduğum kuzey sınırında, dış dünyayı kapatma sırası artık bana gelmişti. İki orta yaşlı ofis temizlikçisi bisikletleriyle yanımdan geçti. Yolda durarak; güneş omzumda sabırla beklerken, mastürbasyon yapmama bakıp neşeyle güldüler. Arkalarına baktıklarında yolda, ayaklarımın dibinde testere yapraklı saballar büyümüştü.

Nehre geri döndüğümde Shepperton canlanmaya başlamıştı; perdeler, muhteşem güne, garaj yollarını ve garaj çatılarını kaplamış olan cangıl bahçelerine açılmıştı. Pijamalı çocuklar, pencerelerden sarkmış, tropikal kuşların gökkuşağı bulutlarına bağırıp çağırıyorlardı. Bir sütçü, süt şişesi dolu minibüsünü film stüdyolarının dışına park etmiş, ses stüdyolarını boydan boya kaplayan dev eğreltileri ve tırmanıcı palmiyeleri işaret ediyordu. Üç film oyuncusu, taksiden inmiş, sanki çılgın yapımcılarının bir

gecede yaratmış olduğu bir Amazon filminin yeni sahnesine provasız yakalanmışlar gibi, bu değişime bakıyordu. Yanlarından yürüyüp geçtiğimde, çıplak bedenime ve meniye bulanmış kalçalarıma dikkatle baktılar; muhtemelen, bunun cangıl destanları için çok uygun bir kostüm olduğunu düşünüyorlardı.

Günün hazırlıkları, beni her ne kadar keyiflendirdiyse de bütün bunların daha başlangıç olduğunu biliyordum. Tarihöncesi ormanı geri getirmiştim, ama bu tropikal asmaların içinde, kuşların renkli tüylerinin arkasında, daha vahşi bir dünya sırasını bekliyordu. Gecelikli ev kadınlarının, postacı geçerken, posta kutularından orkide buketlerini alıp, bu bilinmeyen aşığın mesajlarına gülümseyişlerini izledim. Bütün kasaba, onların gece mahmuru bedenleri için yaratmış olduğum bir çelenge dönüşmüştü.

Ama bu, Shepperton’ın tanrısal varlığı, Miram St. Cloud’ın deyişiyle, banliyölerin pagan tanrısı olarak daha ilk günümdü. Büyük kuşların gaklamalarını dinledim, kliniğin çatısında sarsakça ilerleyen bir dev akbaba gördüm. Pençeleri, kiremitleri avının boynunu tutar gibi kavramıştı. Bana bıkkın bir bakış attı; bütün bu şamatadan sıkılmış, gerçek zamanın gelmesini bekliyordu.

Gebe geyiğe el sallayıp, hala serin olan ormana girdim. Islak çimlerin, ışıl ışıl ağaçların arasında diz çöktüm; bir zamanların ölü karaağaçları artık bir yaşam ışığıyla belli belirsiz kıpırdanıyor, can çekişen kabuklarından ilk taze sürgünler çıkıyordu. Güneşin, çıplak bedenimi yıkamasını hissederek kendime tapındım.

Uçuş okulu tasarıları

23 “Blake, bize ne kadar da harikulade bir gün hazırlamışsın!” Bayan St. Cloud, her zamanki yerinde, yatak odası penceresinin yanında duruyordu. Shepperton kıyısı boyundaki ağaçlardan fışkıran ışığı işaret etti; elektrikli bir kıyı... “Muhteşem, Shepperton’ı bir film setine çevirdin... "

Bir saattir ılık sabah havasında uzanıyordum; bedenimi güneşin ellerine bırakmıştım. Bayan St. Cloud’ı, büyük bir eğlencenin ortasındaki bir izci öğretmen gibi coşkulu görmek beni mutlu etmişti. Yatağın ayak ucunda bekliyor, beni çevreleyen o halenin içine girmesine izin verilip verilmeyeceğini düşünüyordu. Hem keyifli hem de şaşkındı; yetenekleri bir düzine beklenmedik yöne sapabilen erken gelişmiş bir çocuğun annesi... Ona hava atmak, onun için el çabukluğuyla bir sürü olağanüstü hazineyi ortaya dökmek istiyordum. Hala güçlerimin gerçek boyutu hakkında pek az fikrim vardı; Bayan St. Cloud’ın onları doğal kabul ettiğini görebiliyordum. Bana olan bu güveni, en çok gereksindiğim şeydi. Ve etki alanımı genişletmeyi, hatta bana bu güçleri bağışlamış olan görünmez güçlere meydan okumayı düşünüyordum.

“Bu sabah Miriam’ı gördünüz mü?” Onun Shepperton'dan Londra’nın güvenliliğine kaçmış -bu küçük nehir kıyısı kasabasında tuhaf olaylar olur, pagan tanrısı çamaşır makineleri ve kullanılmış arabalar arasında oynaşırken- bir meslektaşının odasında saklanıyor olmasından korkuyordum.

“Klinikte... Blake, merak etme, dün gece sinirleri bozuktu." Bayan St. Cloud, kızı hakkında, sanki bir hata yapıp aptalca bir dinsel hummaya düşmüş bir kadınmış gibi konuşuyordu. “Yakında seni anlayacak. Ben artık anlıyorum; Peder Wingate de öyle..."

“Biliyorum, bu çok önemli.” Walton kıyısında duran, nehir boyundaki çayırın karşısına gelip Shepperton’ın değişimini gözleriyle görmek isteyen insanlara el salladım. “Bütün bunları onun için yaptım. Ve sizin için...” .

“Elbette, Blake.” Bayan St. Cloud, omuzlarından tutuyor, beni rahatlatmaya çalışıyordu. Tenimdeki bu güçlü parmaklar hoşuma gitti. Bu yatakta, ikinci doğumum sırasında beraber yattığımızı unutmaya başlamıştım bile. Herkes gibi, onun da çıplaklığımı fark etmemiş oluşundan memnundum.

Bir kılıçbalığı suda sıçradı, beni selamlarken kılıcı havayı deliyordu. Nehir balıklarla dolup taşıyordu; tıka basa dolu bir deniz akvaryumu... Yunuslara ve domuzbalıklarına, dev sazan ve alabalık sürülerine aldırış etmeyen Peder Wingate, fosil avı takımlarının arasında, bir branda iskemlede oturuyordu. İşiyle meşgul, ıslak kumları eliyordu; meraklı bir penguen alayı etrafını sarmıştı. Üç sakat çocuk, kumsalda onunla birlikteydi; Cessna’nın, gece sığlığa vurmuş olan bir kanat parçasını kıyıya sürüklüyorlardı.

Fazla zamanları kalmamış gibi hepsi harıl harıl çalışıyordu. Ne zaman uyansam, “Aile” üyelerimi, sanki gerçeği canlandırma eylemlerinde başka bir sahneye hazırlanan birçok oyuncu gibi, her zamanki yerlerinde bulduğumu fark ettim. Stark bile, yalnızca mayosuyla, harap eğlence iskelesinde çalışıyordu. Tarama teknesinin palamarlarını gevşetmiş, paslı dubayı batık Cessna’nın üstüne götürmeye hazırdı. Hantal vinç koluna, dönme dolabı da kaplamış olan kalın sarmaşıklar dolanmıştı. Elinde pala, öfkeyle sarmaşıkları kesiyor, bıçağın ağır ağzını onu seyreden fırtınakuşlarına sallıyordu.

Bu eylemden huzursuz olup Bayan St. Cloud’ın kolunu tuttum. Beni rahatlatmak için göğsüne bastırdı.

“Blake, söyle bana. bugün bizim için neler düşleyeceksin?”

“Ben rüya görmüyorum...”

“Biliyorum... ” Bu gafına gülümsedi, bana olan şefkati hoşuna gidiyordu. “Rüya gören biziz, Blake, bunu biliyorum. Sen bize nasıl uyanacağımızı gösteriyorsun.” Kızıl bir papağan pencerenin önünden geçerken, büyük bir ciddiyetle şöyle dedi: “Blake, neden bir uçuş okulu açmıyorsun? Shepperton'daki herkese uçmayı öğretebilirsin. Eğer istersen, bankayla konuşurum."

Bu tuhaf ama ciddi öneriyi düşünerek, çimenliğe gidip Peder Wingate ve üç çocuğun harıl harıl çalışmasını izledim. Bu dininden dönmüş rahip, ayağının altında gömülü olan tarihöncesi kanatlı yaratığın kalıntılarını bulmaya neden bu kadar hevesliydi? Çocukların yüzlerindeki suçlu ifadeye

gülümsedim, günün ruhuna uymayan gizli bir etkinliğin içindeydiler. Cessna’nın kanat parçasını çalılıklara sürüklüyorlardı, o kadar meşgullerdi ki, çıplak bedenimi onlar da fark etmedi.

Herkese uçmayı öğretmek mi? Bu sakat çocuklara kimse uçmayı öğretemezdi; ama ya Miriam St. Cloud'a?... İkimizi, Shepperton göklerinde birlikte uçup bu alçakgönüllü cennetten bir daha dönmemecesine kaçarken düşledim. Evin arazisinden çıktım ve kendimi parkın kapılarından içeri attım. Koşarak tenis kortlarını geçerken, ılık hava, beni havalandırma hevesiyle çıplak tenime hücum ediyordu. Yapmış olduğum şeyler Miriam’ı umutsuzluğa düşürmeden önce onu bulmam gerekiyordu.

Dört bir yanımda insan kalabalığı, ağaçların arasında yürüyor, çocuklar çiçek tarhlarının arasında koşturup rengarenk kuşları yakalamaya çalışıyordu. Her bir damda bitmiş olağanüstü bitkiler ve yüzlerce palmiye ağacının banliyö bahçelerinde sallanan cangıl şemsiyeleri tarafından cezbedilen ilk ziyaretçiler, Walton Köprüsü’nün önünde yaratmış olduğum bambu çiti zorluyordu. Havaalanı yolunda arabalarından inip beton kaldırıma kolayca kök salmış kaktüslerin ve firavunincirlerinin fotoğraflarını çekiyorlardı.

Kliniğin önünde uzun bir hasta kuyruğu beni bekliyordu. Geriatri bölümünden ipekmaymunu tarafından ısırılmış yaşlı adamlar; bahçesinde eline bir bambu sırığı saplanmış bir kadın; onları gebe bırakanın ben olduğundan emin, asabiyetle bana kıkırdayan iki genç kız; postanenin damına yuva yapmış olan bir balıkkartalının saldırısına uğramış genç bir elektrikçi... Hiçbir yorumda bulunmaksızın çıplak vücuduma çakıyorlardı. Giyinik olduğumu sanıyorlardı. Bekleme odası gebelik testi sonuçları üzerinde hararetle tartışan bir orta yaşlı kadın müfrezesiyle doluydu. Kendilerini bana adamış şakşakçılarımın gözleri, kalçalarımı kaplayan meni lekelerine takılmıştı. Acaba hayalimde hepsinin üstüne çıkmış mıydım? Tombul yanaklarına ve pembe ağızlarına bakınca, bütün test sonuçlarının olumlu çıkacağından emin oldum.

“Bay Blake! Lütfen... ” Resepsiyonist, koridordaki insan kalabalığını yararak geliyordu. Bitkin bir durumda koluma yapıştı. “Dr. Miriam bizi terk etti! Bu sabah muayenehanesini kapattı. Garip görünüyordu, düşündüm de belki siz...”

Anahtarları alıp Miriam’ın ofisine girdim. Kapıyı dışarıdaki gürültünün üstüne kapadım ve çırılçıplak loş odada durdum. Miriam’ın bedeninin

binbir kokusu, en ufak devinimleri, solgun ışıkta beni kucaklar gibiydi; bana sunulmuş, açılmayı bekleyen bir armağan...

Masası toplanmış, çekmeceleri boşaltılmış, dolaplar kilitlenmişti. Kafamın röntgen filmleri duvarda asılı duruyordu; biçimsiz mücevherler, hala, ilk kez Shepperton göklerinde görmüş olduğum felaket ışığı gibi hayaletimsi bir ışık yansıtıyordu. Onların arasında bir doktor arkadaştan gelmiş tatil kartpostalı vardı; Leonardo'nun, St. Anne’in kucağında oturan “Bakire” tablosunun bir baskısı. Bu yılanvari şekillere ve anlaşılmaz pozlara baktım. Acaba Miriam, bu anne kızın drapesinden çıkar gibi -tıpkı benim, Miriam ve Bayan St. Cloud'dan çıktığım gibi- görünen o kuş benzeri yaratıkta benim kanatlı halimi, düşsel uçuşumun simgesini mi görmüştü?

“Bay Blake... Artık hastalarınıza bakacak mısınız?

Sinir içinde, resepsiyonisti başımdan savdım. “Benim işim var; onlara, eğer denerlerse kendi kendilerini iyileştirebileceklerini söyleyin.”

Uçmam gerekiyordu.

Koridordaki kadın kalabalığını ittirerek klinikten çıktım. İnsanlar, beni itip kakıyor, yaralarını ve sargılarını sallıyor, beni arabalara yapıştırıyordu. Yaşlı bir kadın, yere ayağımın dibine çömelip ayak parmaklarımın boğumlarımdan kan çıkarmaya çalışıyordu.

“Bırakın beni!” Hepsinden bıkıp usanmış, yalnızca Miriam St. Cloud’ı düşünerek spor arabasının ön camına yapıştım, kaputun üstünden atladım ve kiliseye doğru koşmaya başladım. Bu kasabanın değişimindeki bir diğer aşamayı düşünmeye çalıştım. Bütün otoriteme rağmen, hala kendimi kanıtlama, yeteneklerimi sonuna kadar keşfetme, hatta kendi kendimi kışkırtma ihtiyacını hissediyordum. Bu insanları istismar etmek için mi buradaydım, yoksa onları kurtarmak ya da cezalandırmak için mi ya da onları cinsel bir ütopyaya sürüklemek için mi?

Kasabanın damlarını dolduran canlı, tropikal bitkilere, bacaların üstünde sallanan yüzlerce dev hurma ağacına, banyan ağacının yeşil şelalesine baktım. Güne devam etmeyi istiyordum. Kliniğin önündeki insanların heyecanlı seslerini, arabaların arasında çocuklar gibi tartışmalarını dinledim. Gerçek güçlerini keşfetmelerini istiyordum, eğer bu güçler, benim içimde varsa, onların içinde de olmalıydı. Hepsinin, ayaklarının altındaki topraktan küçük bir cennet yaratacak gücü vardı.

Bütün çekince ve gelenek sınırlarını ezip geçerek, onları gerçek dünyalarıma götürmek istiyordum. Aynı zamanda, Shepperton halkını,

yalnızca kasabadan kaçma ve bir kez kurtulmuş olduğum ölümü en sonunda inkar etme tasarım için değil; bu güçleri bana vermiş olan görünmez güçlere karşı meydan okuyabilmek için de kullanmayı düşünüyordum. Şimdiden bu küçük kasabanın valiliğini ellerinden almıştım bile. Yalnızca ölümden kaçan ilk insan olmakla kalmayacak, yanı sıra, ölümlülüğü ve yalnızca insan olma durumunu aşmış ve bir tanrının hak edilmiş mirasını talep eden ilk kişi olacaktım.

Kilise boştu; cinselliğimin kana çiçekleri, verandayı ve giyinme odasının girişini boğuyordu; vahşi çiçekler, düş kırıklığına uğramış cemaat üyelerinden bile daha uzundu. Hala Miriam'ın peşinde, yüzme havuzunu geçip Stark'ın eğlence iskelesinin girişine koştum.

Kulübe yeni boyanmış, tezgaha bir bilet kesme aracı yerleştirilmişti. İkinci gelişimde, Stark'ı bilet gişesinde bekler bulacaktım. Paslı dubanın üstündeki tarama teknesi, iskeleden yedi metre açıkta yüzüyordu; vinç, dönme dolap ve atlıkarıncayı saran asmalardan temizlenmişti.

Shepperton'ın çoğu Londra Havaalanı'nda ya da film stüdyolarında çalışan halkı, Cessna'nın kırık dökük enkazıyla neden ilgilenirdi ki? Belki de dünya, sahip olduğum olağanüstü güçlerden, ölümden dönüşümden bir kere haberdar olduğunda, uçağın ben burdan gitsem bile sürecek olan büyülü bir havaya bürüneceğini düşünüyordu Stark. Televizyon kameraları tarafından izlenen insanlar, su dolu kanatlara, genç tanrının içinden çıkmış olduğu, rengi atmış pilot kabinine bakmak için neler vermezlerdi ki...

Göğsümdeki çürüklere dokundum, artık neredeyse beni canlandıranın Stark olduğuna inanıyordum. Yalnız o, ölmüş olduğuma, dirilişimin dar aralığından başka bir dünyanın bu dünyaya aktığına inanıyordu.

Kafeslerin altındaki kanatlar, karanlıkta, tozların içinde ürperdi. Kafesin kapısı havada sallanırken, akbabalardan birinin perişan bir halde çakıllı zemini gagaladığını gördüm. Eşi, eski bir paket yığınına dayanmış pejmürde tüylerini güneşten saklıyordu.

Demek Stark kırık dökük hayvanat bahçesinin kafeslerini açmış, sakinlerini kapı dışarı etmişti. İpekmaymunu kafesinin dış demirlerinden sarkıyordu, kendi yuvasının dışında kalmıştı; şempanzeyse dönme dolabın bir gondolunda keyifsiz oturuyor, daha mutlu bir yerlere uçmak istiyormuş gibi, narin elleriyle kumandaları yokluyordu.

Aç ve bakımsız görünüyorlardı; etraflarında püsküren tropikal bitkilerden ürkmüşlerdi. Yeniden doğan Shepperton'ımın bir parçası olmadıklarını

biliyordum, ama onları böyle ihmal edilmiş bir durumda görmek beni üzüyordu; eğildim, kalçalarımdaki meni lekelerine dokundum ve ellerimi yere bastırdım. Ayağa kalktığımda benimle birlikte bir ekmekağacı yükseldi, meyvesi kafama yetişiyordu. İpekmaymununu besledim, sonra dönme dolaba gidip şempanzenin yaranda küçük bir muz ağacı yarattım. Gondolda oturup, başı utangaç bir edayla önünde, kibarca taze meyveyi soydu.

Akbabalarla ilgilenmeye vakit bulamadan Stark'ın cenaze arabasının yaklaştığını duydum; boğuk motoru bir hayvan gibi soluyordu. Stark ağır aracı ön avluda kaydırdı, bacaklarıma sıcak tozlar savruldu. Kendini beğenmiş bir edayla sarı saçlarını düzeltti, direksiyonun arkasından bana baktı; artık çıplak olduğumun farkında değildi. Kafasında, ilk televizyon röportajlarını tasarlıyordu.

Küstah gözlerine bakarken, tepemin attığını hissettim. Canım, kolumdan bir şahin uçurmak istedi; hayatının ilk saniyesinde Stark'ın gırtlağına yapışacak genç bir katil. Ya da penisimden, zehrini ağzına püskürtecek bir kobra... Ama ona doğru yürüdüğümde cenaze arabasının arkasında tüyleri uçuşan, darmadağınık bir yaratık gördüm. Çelik tabut raflarının üstünde, yakalamış olduğu bir düzine kuş vardı. Aralar, sarıasmalar ve muhabbetkuşları, Stark'ın hayvanat bahçesinin yeni sakinleri, çaresiz, cenaze arabasının tabanına yayılmıştı.

"Senden ürktüler Blake..." Stark hava atarak cenaze arabasının arka kapısını kaldırdı. "Bu partiyi son yarım saat içinde yakaladım. Shepperton çılgın bir kuşhaneye dönmüş..."

Davranışları hala ihtiyatlı ve dalkavukçaydı, bu küçük kasaba üzerinde artan egemenliğim, sınırsız bereketim, sanki onu sonuna kadar bana meydan okumaya kışkırtıyordu. Kalın ağın içinde tuzağa düşmüş bu perişan yaratıkların, benim parçalarım olduğunu sandığından emindim.

Bana dokunmamaya özen göstererek -acaba onu keskin gagalı ama zayıf bacaklı bir yırtıcı kuşa dönüştürür müydüm?- arka kapağı kaldırdı, ağı kavradı ve kuşları ayağımın altındaki tozlara fırlattı. Ağın içinde yayılmış kuşlara, örselenmiş¡ tüylere baktı; besbelli, kuşları oracıkta çıplak elleriyle boğmaya can atıyordu.

"Yapacağım şey hoşuna gidecek, Blake. Burada sürekli bir sergi olacak; her türden birer tane, senin için bir tür anıt. Hoşuna gitmedi mi, Blake?

Hatta bir de akvaryum düşünüyorum, bir balinayı alacak kadar büyük. Ama bütün kuşlar burada olacak. Ve Cessna'nın yanındaki büyük kafeste en büyükleri duracak; kral- kuş!"

Hülyalı gözleri, neredeyse erotik bir ateşle bedenimde gezindi. "Ne dersin, Blake? Bir dev akbaba, senin için... "

Armağan dağıtımı

24 Savaş anıtının üstünde otururken, bu resmi tatilin tadını çıkarmaya karar verdim. Bütün Shepperton halkı, epeydir, sokaklarda bir bayramı kutluyordu. Yazlık cicilerini giymiş dev bir kalabalık, kasaba merkezine akıyor, bu basit anacaddeyi bir tropikal kentin çiçeklerle bezeli gezinti caddesine çeviriyordu. İnsanlar kol kola geziniyor; birbirlerine, telefon tellerinden sarkan asmaları ve mücevher bezeli tillandsiaları, yüzlerce hindistancevizi ve hurma ağacını gösteriyorlardı. Çocuklar banyan ağacının dallarında sallanıyor; yeniyetmeler, terk edilmiş arabalardan yaratılmış orkide ve sukabağı çardaklarına tırmanıyorlardı. Tapyokalar bahçelerde dallanıp budaklanmış, gülleri ve yıldızçiçeklerini kaplamıştı.

Ve kuşlar her yerdeydi. Hava, göğe savrulmuş göz alıcı renklerin boya çanağıydı. Her pencere denizliğinde muhabbetkuşları cıvıldaşıyor; sutavukları, kat otoparkının cangıla dönmüş katlarından çığlıklar atıyor; çığırtkankuşları, benzin istasyonu pompalarının arasında boru çalıyordu.

Onlara bakınca, yine uçma ihtiyacı hissettim.

On yaşında bir oğlan, savaş anıtının merdivenlerini tırmanıp yanıma geldi ve kutsayacağım umuduyla ellerime bir model uçak tutuşturmaya çalıştı. Ona aldırmadan, iki dünya savaşında ölenlerin adlarını okudum; zanaatkarlar ve banka kasiyerleri, otomobil satıcıları ve dublaj miksajcıları .. Onları mezarlarından kaldırıp karnavala davet etmeyi, unutulmuş kumsallardaki ve savaş alanlarındaki dinlenme yerlerinden buraya çağırmayı istedim. Şu an yakında, kilisenin arkasındaki mezarlıkta yatanları da...

Anıttan aşağı atladım ve kalabalığa karıştım; onları böyle keyifli görmek beni mutlu ediyordu. Tren istasyonunun önünde, geriye kalan son ofis çalışanları da yine gönülsüzce Londra’ya gitme girişiminde bulunuyordu. Ama ben, yanlarına yaklaşınca işi bir anda unutuverdiler. Kravatlar gevşetilmiş, ceketler omuzlara atılmış bir vaziyette tatil kalabalığına katıldılar; satış görüşmeleri, kurul toplantıları unutuldu.

Bankanın yanında telaşlı bir etkinlik vardı. Kalabalık, geri çekilmiş, sessizce, iki utangaç kasiyerin girişe büyük bir masa yerleştirmelerini izliyordu. Kızların daha genç olanı, müdire, metal kasayla ortaya çıktığında neredeyse isterik bir biçimde omuzlarını silkti. Uzun, zarif, okumuş alınlı kadın kutuyu açtı, binlerce kağıt para gözler önüne serildi; franklar, dolarlar, poundlar, sterlinler, marklar ve liretler, desteler halinde duruyordu. Girişe toplanmış personel gözlerine inanamayarak bakarken, kadın, duyarlı parmaklarını kağıt para yığınına sokup desteleri masanın üstüne dizmeye başladı.

Bir şey bana çarptı; bir erkeğin heyecanlı vücudu, mayosu olmasa neredeyse benim kadar çıplaktı. Stark, insanları iki yana itekleyerek yanımdan geçti. Bir elinde unutulmuş kuş ağı, kağıt paralara bakıyor, büyülenmiş bir aşık gibi ayaklarının üstünde sallanıyordu.

Paralara ne dokunabiliyor, ne de gözlerini onlardan ayırabiliyordu. Mırıldanarak, “Blake, aman yarabbi; onlara her istediğini yaptırıyorsun!” dedi.

Dostça el sallayıp, izleyicileri, dizdiği paralara doğru çağıran müdire, ofisine geri döndü. Kimse kımıldamadı; bu, armağanların en gizemlisini kabul edemiyorlardı. Stark öne atıldı, bir gladyatör gibi ağını sallıyordu. Dönüp, vahşi, işbirlikçi bakışlarla bana baktı; besbelli, bütün bunlara olağanüstü bir el çabukluğuyla benim yol açtığımı sanıyordu. Çabucak, bir düzine demeti ağına koydu ve hiçbir şey olmamış gibi kalabalığa karıştı.

Hala kararsız insanlar, masaya dayanmıştı. Televizyon kiralama ofisinin sahibi, bir demet dolar aldı ve sanki bir çocuğa şeker atar gibi, genç bir kızın eline tutuşturdu. Havalı bir biçimde cüzdanını çıkardı ve içindekileri masaya boşalttı.

Etrafımdaki bütün insanlar, birden birbirlerine para vermeye, bozuk paraları ve çek defterlerini, kredi kartlarını ve piyango biletlerini yeşil çuhaya fırlatmaya başladılar; mutlu kumarbazlar, yeni hayatlarının gerçekleri üzerine bahis tutuşuyordu. Yanımda, kucağında pis bir çocukla genç bir çingene, cüzdanını açtı ve bir pound çıkardı. Utangaçça elime sıkıştırdı; bilinmeyen bir sevgilinin eline verilen gizli bir mesaj. Kadının cazibesine kapılıp, ona karşılığında bir şey verme arzusuyla parayı menimden yapış yapış parmaklarımla ovaladım ve oğlana verdim; oğlan düşünceli bir tavırla parayı açtı; içinden ufak bir sinekkuşu çıktı, çocuğun burnunun birkaç santim ötesinde kızıl bir şekil titreşti.

“Blake... burada bir milyon liret var!”

“Hepsini al, Blake, bin dolardan fazla var. Uçuş okulunu açmaya yeter...”

Herkes bana para ve kredi kartları veriyor; karşılığında onlara kuşlar ve çiçekler, serçeler ve ardıçkuşları, güller ve hanımelleri verdiğimde neşeyle el çırpıyordu. Onları eğlendirmenin keyfiyle, masanın önünde kollarımı açtım, cüzdanlara ve çek defterlerine dokundum ve havalı bir edayla geri çekildim. Saçılmış bozuk paraların arasında, bir tavus belirdi ve ihtişamla kuyruğunu açtı.

Alışveriş merkezinde yöneticiler ve yardımcıları, mallarını ortaya çıkarıyor ve gelen geçene veriyordu. Tekrar tekrar, Stark’ı gördüm, heyecanla kendinden geçmiş, elindeki dolu süpermarket arabasını iterek dükkandan dükkana girip çıkıyordu. Cenaze arabasını postanenin yanındaki yan sokağa park etmişti. Çocuklara yardım etmeleri için seslenerek iki televizyon setini ve bir derin dondurucuyu aracın arkasına ite kaka sokuyordu; ağzına kadar dolu kuş ağından deste deste kağıt paralar saçılıyordu.

İşine karışmadım, bu tatminkar hali hoşuma gitmişti. En azından bir kişi, bu maddi nesnelerin biraz olsun değerini bilmeliydi. Benimle aynı kanıda olan neşeli bir kalabalık, Stark’ın peşinden gitti; cenaze arabasına videoları ve müzik setlerini yüklerken ona tezahürat yapıyorlardı. İnsanlar, iyi niyetli bir alaysılık içinde, ona para veriyordu; bir adam altın kol saatini çıkardı ve Stark’ın eline tutuşturdu, bir kadın inci kolyesini boynuna taktı.

Bütün Shepperton’da bir armağan değiş tokuşudur gidiyordu. Artık tropikal bir orman tarafından işgal edilmiş, bir zamanların sakin banliyö caddelerine, insanlar, köy kermeslerindeki gibi, masalar ve mutfak sandalyeleri yerleştiriyor, bulaşık makineleri ve Scotch viskileri, gümüş çay takımları ve film kameralarını sergiliyorlardı. Birçok aile, bütün ev eşyalarını sokağa taşımıştı. Yatak odası takımlarının, duvardan duvara halı rulolarının, mutfak eşyası yığınlarının yanında duruyorlardı; bu küçük kasabadan ayrılıp, davetsiz misafiri andıran vahşi ormanın basit yaşamına dönmek üzere olan mutlu göçmenler gibiydiler... Gülüşen ev kadınları, kilerlerinde kalan son yiyecekleri, basık ekmek somunlarını, salça kavanozlarını, taze biftekleri ve domuz butlarını, geçen arabaların ve otobüslerin pencerelerinden içeri veriyorlardı.

Shepperton’ın bu cömertlikten hayrete düşmüş, son ziyaretçileri de Walton Köprüsü ve havaalanı yolunun önündeki bambu çitlerin daralan

boşluklarından geçip gidiyordu. Ganimetlerini yüklenmiş ayrılırken, kendi kendini yağmalatan bir kasabayı terk eden akıncılar gibi, dönüp, arkalarına, Shepperton'a bakıyorlardı . Hatta anacaddede dolanan iki polis arabasının şaşkın sürücüleri bile, elleri kolları dolu ayrıldı; taçyapraklarla kaplı araçlarının arka koltukları, gümüş eşyalar ve çatal bıçak takımları, mücevher kutuları ve para kasalarından oluşan bir hırsız hazinesiyle doluydu; bu gizemli armağan dağıtma festivalinin serpintileri...

Onları gururla izlerken, sonsuza kadar bu insanlarla kalmayı istediğimi biliyordum artık....

25

Yeniden uçmaya hazırdım!

Artık öğlen olmuştu. Hava durgundu, ama tuhaf bir rüzgar yüzüme esiyordu. Gizli bir hava tenimde geziniyor, sanki bedenimdeki bütün hücreler, küçücük bir pistin sonunda bekliyordu. Bu alçakgönüllü banliyö kasabasını istila eden tropikal bitkilerden gözleri kamaşan güneş çıplak bedenimin arkasına saklanmıştı. Durup mola veren insanlar, bir yerlere yerleşmeye başladı. Anneler ve bebekleri, alışveriş merkezindeki alet edevatın üstünde oturuyor; çocuklar, banyan ağacının dallarına tünüyor; yaşlı çiftler terk edilmiş arabaların arka koltuklarında dinleniyordu. Mola veriliyormuş gibi bir hava vardı. Peşimde bir grup çocukla, caddede kat otoparkına doğru yürürken, hala hareket halinde olan tek yetişkin bendim.

Ve hiçbiri çıplak olduğumun farkında değildi.

Hepsi de -bundan emindim- gösterimin sonraki bölümünü bekliyordu. Kendi deyişleriyle, yine onları “düşlememi” bekliyorlardı. Benden önce, bahçelerinde çıplak filmlerinin çekilmesinden daha büyük bir macera düşünemeyen, bu İstirahat halindeki ailelerin arasında gezindim. Hayatlarında sahip oldukları her türlü imkanı, bana emanet etmeye hazır oluşlarından gurur duyuyordum. Kilerlerindeki her şeyi dağıtmışlardı ve yakında acıkacaklardı; etraflarındaki yeşilliklerden sarkan mangolar ve ekmekağacı meyveleriyle doyurulamayacak bir açlıktı bu. Bir şekilde, zamanı gelince benim etimden besleneceklerinden emindim; tıpkı, karşılığında benim onların etinden besleneceğim gibi.

Etrafımda çocuklar, kat otoparkının damına çıktım ve beton çıkıntıya doğru yürüdüm. Uzaklarda, parkın ötesinde, kılıçbalığı nehirde sıçradı, dikkatimi çekmeye uğraşıyordu; rüya zamanını başlatmam gerektiğinin işaretiydi bu... Burada, yanımda güneşle dururken, yardımsever bir doğanın bütün güçleri benim üzerimde yoğunlaşmış gibiydi. Walton Köprüsü’nün ayağı, havaalanı ve Londra’ya giden yollar boyunca uzanan bambu ormanı, artık daha da sıklaşmıştı; ağır bir çit, gelen trafiği durmaya zorluyordu. Yolcular arabalarından iniyor, kaktüslere ve frenkincirlerine yaklaşmamaya

dikkat ediyorlardı. Az zamanım kaldığını biliyordum. Birkaç saat içinde, Stark, televizyon şirketlerini arayacak, çekim ekipleri Shepperton'a inecek, onları, bir bitkibilimci, toplumbilimci ve ruh sağlığı uzmanları ordusu izleyecekti.

Elime bir şeyin sıkıştırıldığını hissettim. Beni savaş anıtından buraya kadar takip etmiş olan çocuk, dirseğimin dibinde duruyor, cesaret verici bir gülümseyişle, kısık gözlerle bana bakıyordu.

"Onu senin için uçurayım mı?" Hevesle başını sallayınca, plastik model uçağı kaldırdım ve havaya fırlattım. İnsanlar başlarını eğerken, uçak telefon tellerinin arasından geçti, yere doğru alçaldı ve ok gibi uçan bir kırlangıca dönüşüp postanenin damına pike yaptı.

Arkamda, damda oturan çocuklardan bir sevinç çığlığı yükseldi. Çığlık çığlığa sahipleri tarafından hemen elime yarım düzine model uçak tutuşturuldu. Sokağa doğru savurduğum, Dünya Savaşı avcı ve bombardıman uçağı taklitleri, parmaklanından fırladılar, sağa sola ok gibi hamleler yapan tepeli kırlangıçlar, sığırcıklar ve kuyruk sallayanlara dönüştüler.

Çocuklar bağıra çağıra damda koştururken, yalnızca küçük Jamie yanımda kaldı, demir bacaklarının üzerinde utangaç duruyor, avuçlarında el yapımı bir uçağı saklıyordu. David, onu yanına çağırmaya uğraşıyordu, heybetli alnının altındaki gözleri kaygılı, bu amatör çabanın bir kuşa dönüşmeyi asla hak etmediğini düşünüyordu.

Yalnızca bu sakat çocuklar mı çıplak olduğumun farkındaydı?

"Jamie, ver onu bana. Ben her şeyi uçurabilirim, bana inanmıyor musun?"

Bana ölü bir kuş daha mı getirmişti? Ama ellerini açınca, elinde Cessna'nın kanadından küçük bir parça, o sabah kumsala taşımış oldukları bölümden perçinli bir levha tuttuğunu gördüm.

"Jamie!" Kafasına bir tane vurmaya kalkıştım, benimle bu korkunç oyunu oynayan sakat çocuğa kızmıştım, ama o, demir bacağıyla ok gibi fırlayıp kaçtı.

Aşağıda caddeden, uyaran bir haykırış duyuldu, ardından banyan ağacındaki çocuklardan bir kıkırdama yükseldi.

"Burada, aşağıda, Blake," diye birisi seslendi. "İlk öğrencin!"

Miriam St. Cloud, çiçeklerle kaplı anacaddeden yürüyerek geliyordu; garip ama görkemli bir gelinlik giymişti. Yüzlerce metre beyaz tülden

dikilmişti; l930’ların bir Hollywood gösterisinden fırlamış bir kostümü andırıyordu. Dev bir kuyruk arkasında uzanıyor, etek uçları bir kuşun kuyruk tüylerini andırıyordu. Kuyruğu taşıyan Rachel’ın kör gözleri, rüyasında uçuyormuş gibi yumuluydu. Miriam’ın omuzlarından aşağı dökülen giysinin ek parçaları havalanmayı bekleyen, bir çift dev yumuşak kanadı andırıyordu.

Miriam, aşağımdaki caddede durdu; göğünü arayan büyük beyaz kuş... Önce onun bir tür dinsel kendinden geçmişlik içinde olduğunu düşündüm; onu asla içinden çıkaramayacağım derin bir esrime hali... Süpermarketi ve elektronik eşya dükkanını kaplayan çiçeklere ve asmalara, benzin istasyonunun portikosundaki kuşlara, çiçeklere dolanmış benzin pompalarının yanından, onu seyreden ürkek alageyiğe baktı; sanki bunların hangisinin damat olacağını merak ediyordu.

“Dr. Miriam, damda o...”

“Tam yukarınızda, doktor!”

İnsanlar, park etmiş arabalarından ona sesleniyor, otoparkın damında göğe karşı öylece duran beni işaret ediyorlardı. Ama Miriam, yukarı, bana bakınca onun tamamen kendinde olduğunu gördüm; son derece aklı başında bir biçimde bütün bu ihtişamdan, bu orkide ve bougainvilia asma bahçesinden etkilenmemeye çalışıyordu. Hala benim, doğal evrenin gerçek düzenine çomak sokan biri olduğumdan kuşkulanmasına rağmen, hava ve kuşlar üzerindeki gücüme, ormana olan egemenliğime hayranlık duyması hoşuma gidiyordu.

Sonunda, içinde taşıdığı gizli tutkuyu, o havada evlenme düşünü gerçekleştirmek üzere olduğunu biliyordum. Bir eliyle gelinliğin eteğini tutarak, onu izleyen kalabalalığın arasında sakince yürüdü, hastalarının önünde bu hoş kaprise teslim olmuş olmaktan utanmıyordu.

O anda bile, kararlılıkla otoparkın girişine doğru yürürken, bana kendi sakin tarzıyla meydan okuduğundan emindim; hala güçlerimin sınırlı olduğuna, onun kendi egemen tanrısının güçlerinin çok altında olduğuna inanıyordu. Burada beni sınıyor, ona uçmayı öğretip öğretemeyeceğimi mi görmek istiyordu acaba?

Miriam merdivenleri çıkarken, herkes sessizdi. Çevre sokaklardaki son kasaba sakinleri de evlerinden çıkmış, vahşi orman örtülerinin altından ilerleyerek bize doğru geliyorlardı. Kasabayı neşe içinde yağmalayan Stark bile işine ara vermişti. Postanenin önünde, cenaze arabasının tepesinde

oturuyordu; etrafı, yağmalanmış eşyalar ve sonbahar yaprakları gibi dökülmüş renkli paralarla çevriliydi. Bana inançlı bir gülümsemeyle el salladı, gelecek sefer ne yaparsam yapayım herkesi şaşkına çevireceğimden emindi. Onun bu katıksız saflığından hoşlanıyordum.

Anacaddenin sonunda, savaş anıtının orada, Peder Wingate hasır şapkasıyla yüzünü yelpazeliyordu. O ve Bayan St. Cloud, sürücü ve kahya ile birlikte parkı aşıp gelmişlerdi; geriatri bölümünden üç hastanın tekerlekli sandalyelerini ittiriyorlardı. Yan yana duruyorlardı; rahip, Bayan St. Cloud'ı başımın belada olmadığına ikna etmeye çalışıyordu; oğullarının olağanüstü başarılarının gölgesinde kalmış, ama yine de onunla gurur duyan taşralı ana baba...

Arkamda bir itiş kakış oldu. David diğer çocuklardan ayrılıp bana koştu. Şiş alnının altındaki gözleri kaygılıydı. Güne hakim olan mutluluğun sırrına, bir tek kendisinin dahil edilmediğini biliyordu. Ellerinde yırtık pırtık, beyaz bir paçavra tutuyordu; Jamie'nin kalpsiz eşek şakasına karşı bir barış önerisi...

"Blake, bu senin için..."

"David, bu bir hazine!"

Tuttuğu şeyin uçuş giysimin bir parçası olduğunu fark ettim, sol omuz ve bel bölgesinden yırtık pırtık bir parça. Başımdan geçirip kalçalarıma indirdim. Üstümde geçmişimin bu parçasıyla, yüzümü, Miriam St. Cloud'a döndüm. Merdivenlerin sonuna ulaşmış ve artık gelinliğiyle bana doğru geliyordu; göklerle evlenmeye hazırdı.

Otoparkın damında esen rüzgar, Miriam'ın giysisinin kuyruğunu ve kanatlarını havalandırıyor, onu göğe yükseltmeye can atıyordu.

"Blake, beni tutar mısın?"

Kendini dengeleyerek ellerime uzandı. Bir jimnastik dehasının, olan biteni fark etmeden her şeyin yoluna gireceğine inanan utangaç karısı gibiydi... Bedeninin ılık kokusunu duyabiliyor, gelinliğinin koltuk altların terle lekelendiğini görebiliyordum.

"Blake, uçuş giysini giymişsin... Paramparça olmuş!"

"Geriye kalan bana yeter, Miriam. Şimdi, ellerimi tut."

Tek istediğim onu özgürlüğüne kavuşturmak, bu kapana kısılmış olduğumuz kasabadan birlikte uçup gitmekti. Bütün güçlerimi ona aktarmayı istiyordum.

Bileklerini yakaladım ve onu damın ucuna götürdüm. Beş kat aşağıdaki zemini görünce, Miriam sendeledi ve gelinliğin kuyruğunu bıraktı. Elleri omuzlarımı bulana kadar havada çırpındı.

Kalabalık sessizdi, insanlar ağaçların altında oturuyordu. Kasabanın polisi bile bisikletiyle durmuştu. Binlerce kuş çaresizce gökten düşüyordu; onları artık taşıyamayan hava, kanatlarını şaşırtmıştı. Damların üstüne kondukça, güçsüzce birbirlerine işaret veriyorlardı. Aralar ve muhabbet kuşları süpermarketin çatı oluklarına yayılmıştı. Flamingolar, bacakları iki yana açık, benzin istasyonunun avlusunda duruyordu. Serçeler ve kızılgerdanlar, hareketsiz havadan taş gibi düşüyorlardı.

Artık kasabayı yeni bir tür gökyüzü kaplamıştı.

Daha önce hayallerim esnasında olduğu gibi, tenimin altında elektrikli bir ateşin dolaştığını hissettim ve yine, kendi bedenimdeki bir kapıdan farklı bir zaman ve mekanın egemen olduğu bir dünyaya doğru ilerlediğimi biliyordum.

“Blake, yapabilir miyiz?”

“Evet, Miriam, uçabiliriz.”

Birlikte korkuluk duvarının kenarında durduk, ayaklarımız betonun ucundaydı. Miriam ellerimi tuttu ve aşağıya, caddeye baktı, park etmiş arabaların arasında parçalanıp öleceğimizden korkuyordu. Ama son anda, tam bir inançla bana döndü; daha önce de meydan okumuş olduğum ölüme karşı yeniden zafer kazandığımı görmek istiyordu.

“Blake, uç!..”

Elimi beline doladım ve onunla birlikte boşluğa atladım.

İlk uçuş

26

Birlikte düşüyorduk.

Miriam'ın elleri göğsüme yapışmış, tırnakları derimi yırtıyordu. Yukarımızda bir korku çığlığı yükseldi; Rachel'ın kör çığlığı...

Düşen bedenlerimizi yakaladım ve ikimizi rüzgara karşı dengeledim. Aşağıda, caddede insanlar dört bir yana koşturuyor, anneler çocuklarına takılıp tökezliyordu. Miriam ve ben, birbirimize kenetlenmiş, otoparkın dördüncü katından bir kol boyu uzaktaydık. Beton korkuluktan sarkan bougainvilia'ların arasından, eğimli katta gölgeler içinde duran arabaları görebiliyordum. Miriam'ın beyaz kuyruğu, dikey olarak tepesinde uçuşuyor ve havada altı metre yükselip dev bir duvak oluşturuyordu.

Sakinleşip tekrar soluk almaya başladım. Serin bir hava, binanın cephesi boyunca esip, kalçalarımın arkasını, göğsümü ve omuzlarımı sarmaladı. Miriam hala bana bakıyordu; gözleri, her türlü ifadeden arınmış, ellerime yoğunlaşmıştı.

Soluk almasını bekledim. Derisinin titreştiğini hissediyordum, aşırı gerilmiş bir davul gibiydi. Bedenindeki her hücre, yürekten bir çabayla eşikten atlayarak, kendi gerçek egemenlik alanına giriyor, orada parça parça yeniden birleşiyordu. En sonunda sakinleşti. Havaya hükmedebileceğine inanmıştı. Ellerimin içinde kıpırdanan, sinirlerimin ve kan dolaşımımın nabzına dokunan elleri, amatör bir pilotun kumandalara sımsıkı yapıştıktan sonra gevşeyen elleri gibiydi. Bana şefkatle gülümsedi, genç kocasıyla bu uçuşa katılan eş değil, sanki onunla ilk kez sevgi yüklü bir cinsel ilişkiye giren bir eşti.

Son kuşlar da havada yanımızdan geçip düştüler.

Miriam'ı nazikçe kaldırıp kendimizi göğe yükselttim. Otoparkın üzerinde durduk, kuyruğunun düzelmesini bekledik. Güneş ışığı, gelinliğinin ek parçalarını aydınlatıyor; bu ışıl ışıl kanatlar bizi havada taşıyordu. Üç sakat çocuk, damdan gözleriyle bizi izliyordu. Küçük ellerini sıkıp gevşetiyor, ayaklarımızla yer arasındaki mesafeyi kapatmaya çalışıyorlardı. Aşağıdaki

caddede yüzlerce insan bizi geri çağırıyor, uçarak güneşe çok yaklaşmamızdan korkuyordu.

Aşağıya, onlara baktım, bir zamanlar bana aşina olan kasaba halkı, şimdi, sanki camdan bir gölün dibinde duruyormuş gibi belirsizleşmişti. Benim gerçek dünyam, parlak hava, kendimizi her fotonla paylaştığımız bu zaman ve mekan ülkesiydi. Miriam'ı arkamdan sürükleyerek havada daha da yükseldim ve onu, kendi bölgemde bir gezintiye çıkardım.

Kol kola, görünmez bir hava gemisinin gondolunda, ben uçuş giysimin paçavraları, Miriam'ı ise göz kamaştırıcı gelinliğiyle, bu cangıl kasabasının damları üzerinde uçtuk. Gözleri açıktı, ama sanki uyur gibiydi; bana, rüyasında ilk sevgilisini gören mutlu bir çocuğun heyecanıyla bakıyordu. Soğuk ellerini tutunca, artık onun ölmüş olduğunu, bedeninin uzaklarda, aşağılardaki caddede yattığını ve onun ruhuyla uçtuğumu hissettim.

Çift kanatlı antika uçakların çim pistlerde durduğu film stüdyolarına ulaştık. Orada döndük ve uçağımın Shepperton'a yaklaştığı anlarda izlemiş olduğu rotayı izledik. Uzaklarda, dünyanın geri kalanı, Thames Vadisi'nin küçük kasabaları, dönemeçli nehir ve dolu yollar, yoğun ışık tarafından gizleniyor gibiydi. Alışveriş merkezini, süpermarketi ve postaneyi geçtik; karaağaçların üstünden parkı aşıp,. ikinci hayatıma uyandığım kumsalın yanında, suyun altında yatan Cessna'nın olduğu yöne uçtuk. .

Suyun üzerinde süzülüyorduk, Miriam'ın gelinliği bu batık uçağın ruhu gibiydi. Bana bakması için Miriam'a döndüm, ona sarılma ihtiyacıyla dopdoluydum. Ellerini morarmış kaburgalarıma koydu, uykusunda bile acımı hafifletmeye çalışıyordu. Onu göğsüme çekerken, bizi saran havada bir ışık ayiası titreşti. Bedenini kucaklarken titreyen tenini hissettim. Yüzü benimkine değdi, dudakları bereli ağzımı zorluyordu.

Acı duymaksızın, gülümsemelerimiz birbirine karıştı. Serin teni, benim tenimin içine geçti; sinirlerinin dokuma tezgahı civasını benimkine akıttı; atardamarlarının gelgiti, sıcaklığını ve sevgisini bedenimin en ırak köşelerine aktardı. Kollarımda benimle birleşti, göğüs kafesi benimkinin içine karıştı, kolları kollarımla bir oldu, bacakları ve karnı benimkilerin içinde yok oldu. Vajinası penisimi kavradı. Dilini ağzımın içinde hissettim, dişleri dişlerimi ısırdı. Gözlerimiz birleşti, retinalarımız birbirinin içinde eridi. Görüşümüz bulanıklaştı; oluşturduğumuz bu hayalet varlığın kesme gözleri, çok çeşitli imgeler görmeye başladı.

Derken, çevremdeki her şeyi iki kat daha net görmeye başladım; kendiminkilerin yanı sıra Miriam'ın gözleriyle de görüyordum. Onun asabi baş dönmesini, bana karşı güvenini ve sevgisini hissettim. Parktaki her çiçek ve her yaprak, daha da yoğun bir ışıltıyla parlıyordu, usta bir mücevhercinin elinden çıkma ışıl ışıl bir cam ormanı.

Havada arandım, ama Miriam gitmişti; bedenimin yüzlerce kapısından sessizce kaçmıştı. Artık gelinliği ben giyiyordum. Dev kuyruğunun ve Cessna'nın kanatlarına benzer ek parçalarının ağırlığını hissettim. Nehre arkamı dönüp parkın üzerinden Shepperton'ın merkezine doğru uçtum. Otoparkın damına geldiğimde, gelinlik, güneşli havayı dolduruyor, aşağıdaki sessiz insanlara, Miriam'ın ve benim hayaletimsi birleşmemizi sergiliyordu.

Beton dama konduğumda, David ve Jamie, koşarak geldiler. Elbisenin titreşen kuyruğunu tutup, beni, bu Shepperton'ın hava sahasına girmiş acayip uçağı dama bağladılar. Çıkıntının üzerinde durup kanatlarımı kapattım ve kalabalığı yatıştırmak için aşağıya el salladım. Yüzlerinde aptal bir ifade vardı, sanki gördüklerini kavrayamıyormuş gibiydiler. Hasır şapkasıyla yelpazelenen Peder Wingate bile olup bitenlerden hayrete düşmüş görünüyor, inanmakla inanmamak arasında bocalıyordu. Bayan St. Cloud, caddede dolanıyor, başının üstündeki havayı tarıyordu. Gökyüzü, her nasılsa kızını yok etmişti.

Artık kendimi hepsinden güçlü hissediyordum, yalnızca yaşıyor olmanın ötesinde bir şeylere sahip olduğumdan emindim. Miriam'ın ruhu ve bedeni benimkileri yenilemişti. Onu içimde tutmak istiyordum; ruhumun vahşi kalesinde kilitli bir prenses...

Onu şimdiden özlemeye başlamıştım bile. İçime alabileceğim ve ruhlarından beslenebileceğim başkalarının da olduğu bilinciyle damın ortasına doğru yürüdüm. Kollarımı açıp, Miriam'ı güneşli havaya serbest bıraktım.

Gelinliğini alıp geriye çekildi. Yüzü, derin bir kendinden geçmişiikle bembeyazdı; bedenimin derin uykusu... Önlerinde onun maddeleştiğini gören Jamie ve David, koşup onu selamlamaya geldiler; Rachel kör gülümsemesiyle arkalarından seğirtti. Hep birlikte ellerini tutuyorlardı. Aşağıdaki caddede, emekli asker tezahürat yapıyor, bastonunu sallıyordu.

Sesi sanki herkesi uyandırmıştı. Kendilerine gelen insanlar arabaların damlarından inip birbirleriyle konuşmaya başladılar, uçuş gösterisinin sona

erdiğinin farkındaydılar.

Miriam merdivenlerde döndü ve bana baktı; uçuşumuzdan beri beni ilk kez görüyordu. Gülümseyince, hava üzerindeki egemenliğimi, artık kabullenmiş olduğunu anladım. Yüzü hala beyazdı, sanki bu küçük kasabayı terk ederken vücudunun birazı ölmüştü.

Onun ve Shepperton halkının yükselen ruhları aracılığıyla, en sonunda kaçmayı başaracağımdan emindim artık...

Gökyüzü çocuklarla dolu

27

“Blake, biz de uçabilir miyiz?”

“Bize uçmayı öğret, Blake... ”

Otoparktan ayrılırken düzinelerce çocuk etrafımı sarmıştı. Sevimli hareketlerle onları kendimden uzaklaştırdım ve biraz gururlanarak dükkanların ve süpermarketlerin çiçek bezeli cephelerinde gözlerimi gezdirdim. Birçok yorucu günden sonra artık değiştiğimi, güvenimi yeniden kazandığımı hissediyordum. Yalnızca tekrar uçmakla kalmamış, bir de Miriam’ın bedenini kendiminkinin içine almıştım. Büyük bir kuş gibi, uçarken çiftleşmiş ve beslenmiştim. Bu kasabanın insanlarıyla beslenip, onların gözlerini ve dillerini, akıllarını ve cinselliklerini kullanıp, beni uzaklara götürecek bir uçan araç yapabilir miydim acaba? Artık neredeyse güçlerimin sınırsız olduğuna, düşlemeyi istediğim her şeye muktedir olduğuma inanıyordum.

Ben alışveriş merkezinde, televizyonlar ve yatak odası takımlarının arasında dururken çocuklar, birbirleriyle itişip tartışıyorlardı. Bir grup serçe ayaklarımın dibinde uçuştu, bir ekmekağacı meyvesinin peşindeydiler. Dört bir yanda kuşlar, yeniden göğe yükseliyordu.

“David! Jamie!” Dikkatlerini başka yöne çekmeye karar verdim. “Hepiniz bana bakın!”

Serçeler, kağıt paraların arasında oynaşırken, ellerimle onları yakaladım ve bir sihirbaz gibi avucuma koydum. Hemen etime karışıp kayboldular; küçük yüreklerinin bileklerimin içinde çırpındığını hissediyordum; heyecanlı nabızların çıkardığı anlamsız sesler... Çocuklar ağızları bir karış açık bakıyordu; parmaklarımı şaklatıp şaşkın bir erkek serçeyi serbest bıraktım. Serçe, ezilmiş tüylerini düzeltirken yakındaki bir arabaya tünemiş genç bir şahin, ona doğru bir hamle yaptı. Ellerimi çırptım ve ağır kuşu içime çektim, mücadele eden pençelerini dirseklerimde, güçlü kanatlarını sırtımın içinde hissediyordum.

Bu el çabukluğu gösterisinden şaşkına dönen çocuklar, keyifli ve mahcup çığlıklar atıyordu. Jamie gökyüzüne doğru baykuş sesiyle haykırıyor, onu

her şeyi yapabileceğime dair uyarıyordu. Bir tek David, bana pek inanmıyor gibiydi. Süpermarketin girişinde Rachel'a bir şeyler mırıldanıyordu; bütün bunların sonunun ne olacağını bilemiyordu. Bir saat boyunca, bir sihirbaz gibi etrafta dolandım, izleyen-kalabalık beni alkışlıyordu. Vücuduma düzinelerce kuş çektim, onları havada kaptım ve ellerimdeki tuzak girişlerinden içeri postaladım.

Vücudum, cırıl cırıl bir öfkeli kuşlar tımarhanesine dönmüştü. Süpermarketin önünde durdum. David, savunmaya geçercesine gerilemiş, homurdanarak Rachel'ı uyarıyordu. Çocuklar etrafımda bağrışırken, bir düzine baştankarayı, bir tukanı ve omuzlarımdan bir tiksinti çığlığıyla fırlayıp giden darmadağınık bir şahini salıverdim. Öne eğilip uzun bacaklarını endişeli bir sakat gibi uzatarak sırtımdan çıkmaya çalışan çirkin bir flamingoyu serbest bıraktım. Omuzlarıma tırmanıp benzin istasyonuna doğru havalanırken, çocuklar haykırıyordu. Yüzümü sakladım ve ağzımdan bir sinekkuşu uçurdum. Gösterişli bir finalle, vücudumdan son kuşları da tahliye ettim, alışveriş bölgesini bir kanat ve tüy fırtınasıyla doldurdum.

Çocukları ve annelerini eğlendirmekten pek keyif almıştım. Londra parklarında, nasıl "Fareli Köyün Kavalcısı"nı oynamaya çalıştığımı anımsadım. Acaba, bir gün bu güçlere sahip olacağım, bir şekilde içime mi doğmuştu? Bu çocuklara uçmayı ve vücutlarıyla kuşları yakalamayı öğretmek istiyordum. Kocaların karılarıyla, genç adamların sevgilileriyle, çocukların ana babalarıyla birleşip, göklerin görünmez cennetine son uçuşlarını yapmak için hazır olmalarını istiyordum.

Uçma ateşi, bütün Shepperton'a yayılıyordu. Çocuklar, model uçaklarıyla alışveriş merkezinin etrafında koşturuyor, bir hava gezisi yapmak için ana babalarının başlarının etini yiyorlardı. Nehre doğru giderken savaş anıtının oraya ulaştığımda, peşimde yüzlerce kişilik bir ordu vardı.

Anıtın ilerisinde, yol parka doğru eğimleniyordu. Yokuş aşağı akın eden, düş kırıklığına uğramış çocuklar ve ana babalar, peşimden koşturuyor, uçuş giysimin parçalarını çekiştiriyordu.

"Blake..."

"Burada kal, Blake!"

Bu itiş kakıştan kurtulmaya çalışarak, güçlükle çocukların başlarına tırmanıp havalandım. Yerden bir metre yukarıda, kalabalığın önünde ilerliyordum.

"Bizi de yanına al, Blake!.."

En sonunda soluk alabilip, onlara döndüm. Üstlerinde yavaşça süzülürken, bu cangıl kasabasında terk edilmekten korkan mülteciler gibi' bana sesleniyorlardı.

“Haydi! Hepiniz! Uçun!”

Motosiklet ceketi giymiş iki genç adam, yolda aşağı yukarı zıplıyor, havalanmaya uğraşıyordu. Orta yaşlı bir kadın, yüzüne vuran güneş ışığıyla savaşıyor, korsesini düşürmek istiyormuş gibi kalçalarını kıvırıyordu. Altımda herkes, rahat vermeyen sevimli böceklerin akınına uğramış gibi hoplayıp zıplıyordu. Yalnızca çocuklar ciddi bakışlarla beni izliyordu. Bir düzine kadarı etrafıma kümelenmiş ayaklanma dokunmaya çalışıyordu.

“Blake, lütfen... " On yaşlarında, sarışın atkuyruklu bir kız bana rüşvet olarak bir şeker uzattı. Eğildim, omuzlarından tutup havaya kaldırdım. Eteğini tutarken neşeyle bağırıyor, gürültülü havada özgürce süzülüyordu, eğilip ufak kardeşinin kollarıma gelmesine yardım etti.

Birdenbire gökyüzü çocuklarla doldu. Çırpınan ayaklarına bakıp keyif çığlıkları atıyorlardı, ana babalarının başlarından daha yükseğe çıkmışlardı bile.

“Sarah, dikkatli ol! .. ” Havaya kaldırdığı elleriyle kızını takip eden, endişeli bir anne yerden ayrıldı. Ayaklarıyla şiddetle pedal çevirerek havaya yükseldi ve kızını kucakladı, parka doğru süzülürlerken mutlulukla gülümsüyorlardı.

Peşime takılan kafileyle birlikte yoldan aşağı ilerledim; ağır kuyruğunu peşi sıra sürükleyen dev bir uçurtmanın başı... Aşağıda kalanlar tepişip sıçrıyor, havaya tırmanmak için her şeyi yapıyorlardı. Genç bir adam, yerden kopmayı başardı ve kız arkadaşına yardım edip, onu da yanına aldı. Bastonlu yaşlı asker dimdik, havaya yükseldi. Havada süzülürken, sanki, uçmak hakkında şimdiden söyleyecek birkaç şey öğrenmiş gibi, bana bastonunu sallıyordu.

Parka doğru ilerlerken bütün aileler, bize katılmak için yan sokaklardan koşup geliyordu. Bir zamanların yöneticileri, üçüncü gündür işlerini asıp, çantalarını bir kenara atarak kafilenin kuyruğuna katıldılar; gülerek kollarını kavuşturuyor, havayı tekmeleyerek önlerindeki insanların taklidini yapıyorlardı; kendilerini havada bulunca pek şaştılar.

Parka ulaştığımızda binden fazla insan peşimden geliyordu. Son kalanlar da bize katıldı; stüdyolardan, antika tozluklar ve gözlükler takmış film teknisyenleri ve oyuncular; son etlerini de mutlu bir kedi köpek çemberine

dağıtmış olan beyaz önlüklü bir kasap; benzin istasyonunda çalışan, yağlı tulumlu iki tamirci...

Bir telefon kulübesinin kapısından, köyün polisi çok kuşkulu bakışlarla bizi izliyordu; besbelli ki, karışık ve rasgele uçuşu yasaklayan ortaçağdan kalma bir yasanın yönetmelik maddesini ciddi biçimde ihlal ettikleri konusunda bütün kasabayı uyarıp uyarmamayı kafasında tartıyordu. Derken, Shepperton'da tek başına kaldığının farkına varıp, bağırdığını duydum. Bisikletini bir tarafa fırlatıp peşimizden koştu. Miğferi elinde havaya tırmandı; sanki dev bir hava treninin bekçisi gibi, sakin sakin kafilenin en sonunda süzülüyordu.

En son olarak, üç sakat çocuk geldi, bomboş anacaddede koşturuyorlardı. Jamie sıçradı ve demir prangasının üstünde döndü; sanki, baştan beri, prangası, onu havaya fırlatacak gizli bir mancınıktı. David, hantal hantal arkasından geliyordu, soluk soluğaydı ve herkesin nereye gittiğini Rachel'a açıklayamayacak kadar şaşkınlık içindeydi. Kör kız başını eğdi ve ellerini kulaklarına bastırdı; başının üstündeki yüzlerce tanıdık ses, kalabalık gökten dökülen diğer çocukların çığlıkları kafasını karıştırmıştı.

Bize katılmaları için bekledim ve parka ulaştığımızda kafileyi durdurdum. Polis memuru ve bir film oyuncusu, çocukların ellerini tutmak için eğildiler. David, son bir çabayla havaya tırmandı, koca kafasının aniden hafiflemesinden ötürü gözleri faltaşı gibi açıldı. Arkasından Jamie geldi, sakat bacakları uzun ve zarif devinimlerle pedal çeviriyordu. Ama Rachel, çığlıklardan sersemleyip, korku içinde kaldırımda yönünü şaşırdı; bulaşık makineleri ve televizyonların arasında yolunu yitirdi. Yardım etmeme kalmadan. David ve Jamie bana el sallayıp, Rachel'ı rahatlatmak için yere atladılar...

Onları arkada bırakmış olmaktan üzgündüm, ama artık göğü ve bekleyen güneşi inceliyordum. Kafile, havalanmakta olan bir uçak gibi arkamdan göğe yükseliyordu; ağaçların arasında otlayan geyikler merakla bakıyordu. Shepperton ardımızda kalıp da nehrin uzun kıvrımı ortaya çıkınca hayret nidaları duyuldu. Kılıçbalıkları ve domuzbalıkları, yunuslar ve uçan balıklar gümüşi sudan fırlayıp yola devam etmemiz için cesaret veriyordu.

Sessizce, damların yüz metre üstünde geniş bir daire çizerek uçuyorduk. Serin hava herkesi sakinleştirmişti. Yanımda çocuklar, yüzleri güneşe dönük, saçları arkalarında uçuşarak süzülüyorlardı. Beni taklit ederek kollarını dümdüz yana açmışlardı; onlar ve ana babaları, gençler ve yaşlılar

yüzlerinde aynı kendinden geçmiş ifadeyi taşıyordu; uzun rüyalarından uyanan uyuyanlar...

Artık Shepperton’ın, bambu ormanı çitiyle sarılmış cangıl kasabasının, Thames’in sakin vadisine yerleşmiş bu Amazon bölgesinin bir buçuk kilometre üstündeydik. Caddeler boştu, geriatri bölümündeki yaşlılar ve ailemin üyelerinin dışında herkes benimleydi. Peder Wingate, kumsalda arkeolojik örnekleri arasında durmuş, hasır şapkasını sallayarak bana cesaret veriyordu. Bayan St. Cloud yatak odası penceresinden bakıyordu; hala gözlerine inanamıyor, ama aynı zamanda benim adıma seviniyordu. Stark, bize katılma niyetindeymiş gibi, cenaze arabasından çıkmış, bir planör paraşütü açıyordu. Miriam bile, benim gökgelinim, hala gelinliği üzerinde, çimenlikte, arzulu pelikanların arasında durmuş, havadan aşağı inip onu bu taliplilerinden kurtarmamı bekliyordu.

Kilisenin tam üstünde orduya mola verdirdim ve herkesin vaziyet almasını bekledim. Shepperton, iki yana açık kollarıyla ardımdan uçmuştu; göksel varlığımın katedralinde tapınacak bir cemaat... Yüzleri ifadesizdi, artık büyülü bir uyanıklığa gömülmüşlerdi. Serin hava, kızların eteklerini kabartıyor, oğlanların saçlarını dalgalandırıyordu. Ana babalar, sanki kendilerini ilk kez benim içimde görüyorlarmış gibi parlayan bedenime bakıyordu.

En yakınımda duran, havada bana katılmış olan on yaşındaki kızdı; sağ elinde hala bir şeker tutuyordu. Bileklerinden tuttum ve onu kendime çektim, kibarca kollarımın arasına aldım.

“Sarah, yavrum... uyan artık.”

Soluk vermesini bekledim; aniden kayıp, boş caddelere düşüp parçalanarak ölme korkusuyla soluğunu tutuyordu.

Derken, ani bir güven dalgasıyla ellerime yapıştı ve hevesle bana sarıldı. Onu çıplak bedenime bastırdım. Serin hava sertçe aramızdan geçti, aşağıda gerçekleşecek ölümlerimize yüzlerce delik açtı. Ama güneş derilerimizi birbirine kaynaştırdı ve onu etimin içme çektim. Kalbinin, kalbimin içinde hızla attığını hissettim; küçük ciğerleri, ciğerlerimin büyük kubbelerinde soluyordu. İnce kollarını hissettim, parlak gökyüzünde erkek kardeşine uzanırken beni yönlendiriyorlardı.

“Stephen... buraya gel.” Benim gırtlağımdan konuşan sesini duydum.

Oğlan duraksadı; yuvarlak yüzü, güneşi bir ayna gibi yansıtıyordu. Ilık bir havuza atlar gibi kendini göğsüme fırlattı. Kafası göğüs kemiğime

dayandı, elleri kalçalarımı ve midemi bulmaya çalıştı; vücuduma bir giriş kapısı arıyordu. Onu yatıştırıp içime aldım; ağzını, serin dudaklarını ve tatlı dilini yuttum, sıcak nefesini soludum, etimden içeri girip bana karışmasını sağladım.

Artık daha güçlü, bu küçük ruhlarla tazelenmiş olarak, ordunun arasında ilerledim; yüzlerce erkek ve kadın, akıp giden havada açık kollarıyla beni işaret ediyordu.

“Emily... Amanda... Bobby... ” Çabucak, beni bütün gün izlemiş olan çocukların kalanını da kucakladım, dar kalçalarını benimkilerden içeri soktum. Ana babaları, endişeyle bakınca çocukları bedenimden salıverdim; ağzının içine yerleşmiş küçük balıkları dışarı üfleyen, kibar bir deniz canavarı gibi kendimi parçalara ayırdım. Gökte yanı başımda salındılar, teker teker onları içime çekerken el sallayıp gülüşüyorlardı.

İlerledim ve oğlunu almış olduğum genç bir annenin omzuna dokundum. Güçlü bedeni, neredeyse vahşi bir kucaklamayla benimkine yapıştı. Uzun butlarını ve sert kalçalarını, çenemin içinde ağzının keskin ısırışını hissettim. İliklerimin derinliklerinde kemikleri bir kez daha oğlununkileri tuttu.

Uyuyan izleyicilerin arasında gezinen bir büyücü gibi, geri kalanları kucakladım; yaşlı adam ve kadınlar, kocalar ve karılar, polis ve emekli asker, iri ve ince, hantal ve zarif bedenler... Ellerimi tutarlarken, gözlerinde, bana karşı duydukları güveni ve benimle övündüklerini gördüm. En sonuncuları da içime aldım; antika uçuş takımlarıyla film stüdyolarından genç bir oyuncu. Beni mutlulukla kucakladı, bir sevgili gibi bedenime girdi.

Artık gökyüzünde tek başıma, havada dev adımlarla ilerliyordum. Sonsuz güce sahip, en azından kaçışımı gerçekleştirebilecek kadar güçlü, başmelekvari bir varlığa dönüşmüştüm. Altımda binlerce mahsur kalmış kuş, havasız caddelerde sinmiş duruyor, dağılmış kağıt paraların arasında çaresiz kanat çırpıyorlardı.

Karayolunun üzerinde yavaşladım, yakındaki tarlalara inip, yolcularımı terk etmeye, bütün bir kasabanın sakinlerini bel yüksekliğindeki mısırların arasına, korkmuş çiftlik işçilerinin önüne bırakmaya hazırdım.

Ama gökte, kuzeye doğru hızlandığımda tuhaf bir eğim yolumu kesti. Rüzgar koca sırtını bana dayadı. İçimdeki insanlar sevgileriyle kalbimi ele geçirmeye çalışırken, vücudumdaki her doku, her sinir ve her kan hücresi

bana yapışıyordu. Binlerce gereksinim ve bağlılık; hızla uçtuğumuz görünmez çemberin etrafında uçsuz bucaksız bir set oluşturdu.

Shepperton'ın merkezine doğru sürüklendiğimde, kendimi yine terk edilmiş caddelerin üstünde buldum. Bitkin bir durumda, iki kibar bulutun yumuşak yastıklarının arasında hareketsiz asılı kaldım. Altımdaki toprak uzaklaşıyordu. Serin havada yükselirken gökyüzü parlıyordu. Kasaba halkının içimde sükûnet içinde yattığını hissediyordum; derin bir gökyüzü rüyasının harekete geçirmiş olduğu bu yükselen gondolun uyuyan yolcuları... Beni güneşe doğru götürüyor, o ışığın muhabbetinde kendilerini kaybetmeye can atıyorlardı.

Yanarak ölmeden önce onlardan kurtulmaya kararlı bir biçimde, kendimi toparladım ve Walton Köprüsü'ne doğru, çıldırmış bir deneme pilotu gibi dalışa geçtim. Ama bir kez daha yolcularım tarafından yönüm değiştirildi ve yukarı doğru kıvrıldım. Öfkeyle, katılaşmış havada bir dönüş yaptım. Güneşe doğru yükseliyormuş gibi yapıp, boş alışveriş merkezine doğru dalışa geçtim; kendimizi süslü karyolara çarpıp parçalamaya, benim ve bu kasaba halkının cesetlerini, cihazların ve mobilya takımlarının üstüne saçmaya hazırdım.

Akıp giden havada, toprak bana doğru yaklaşıyordu. Son anda, yine içimdeki insanların değişmez sevgisini, beni güven içinde otoparkın damına yönlendiren ılık eli hissettim. Onları arkamdaki göğe salıverirken, her türlü kaçma girişiminden vazgeçtim ve dev kuyruğu, süpermarketin önünde nefes nefese durdurdum.

Herkes neşeyle havadan inerken, ben aciz bir halde park etmiş bir arabaya dayandım; kendimi gizlice yolcularına ölüm dalışı yaptırmayı tasarlarken dost bir çocuk tarafından yatıştırılmış çılgın bir lunapark treni sürücüsü gibi hissediyordum. Shepperton'ın bütün soluk soluğa nüfusu, bağrışan çocukların öncülüğünde etrafıma iniyordu. Yaşlı asker dengesiz ayaklarının üstünde sallanıyor, bastonunun yanlış ucunu, göğü azarlarcasına sallıyordu. Başı dönmüş ev kadınları eteklerini indiriyor, genç adamlar saçlarını düzeltiyordu. Soluğu kesilmiş, pembe yanaklı köy polisi mobilya mağazasının dışındaki bir koltukta oturuyordu. Herkes havayı işaret ediyordu; arkamızda bırakmış olduğumuz buhar izleri göğün yüksek kubbelerini çaprazlamasına kesiyordu; karmaşık ilmekler, göğü bir baş-melek balesi koreografisiyle dikiyordu. Nafile kaçma girişimlerimi gösteren

dönüş izlerini açıkça görebiliyordum; Walton Köprüsü'nün ve film stüdyolarının üzerindeki kıpır kıpır havada eriyorlardı.

Öfkeme karşın, hem halkın bana olan ihtiyacı, gerçek dünyalarının kapılarını açmış olduğumun giderek farkına varmaları, hem de özümün sınırlı evreni yüzünden bu kasabaya bağlanmış olduğumun bilincindeydim. Ancak, tenleri şarkı söyleyen bu mutlu insanlara, gökyüzündeyken yapmış oldukları gibi, bana el sallamalarına ve gülümsemelerine bakarken, eğer özgürlüğümü kazanmak istiyorsam, önce onlardan, şefkat ve sevgilerinden kaçmam gerektiğini anlıyordum.

Sakin caddelerde kol kola yürüyor, ayaklarının dibindeki ürkmüş kuşlara yeniden uçmaları için cesaret veriyorlardı. Yanımdan geçerken, bedenimin en mahrem köşelerini bilen sevgililerin tatlılığıyla, sıkılganlıkla gülümsüyorlardı. Üşümüş tenleri, nemli öğleden sonrada, serin hava koridorları oluşturuyordu.

Ama artık, uçuştan önce var olanların hepsi burada değildi. Rüzgar sersemi iki anne, artık boşalmış alışveriş merkezinde aranıyor, sanki çocukları hala orada süzülüyormuş gibi başlarının üstündeki göğü tarıyorlardı.

“Sarah, aşağı gel yavrum... ”

“Bobby, artık kuşların uçma sırası!”

Uçuş giysimin paçavraları içinde çıplak, yanlarından geçip gittim. İçimde on yaşındaki Sarah’ın, küçük erkek kardeşinin ve bir yeniyetme oğlanın bedenlerini hissediyordum. Özgürlüklerini kıskanıp, yere indiğimizde onları bırakmamıştım. Bana güç vermeleri için onların genç bedenlerine ve ruhlarına ihtiyacım vardı. Sonsuza kadar içimde oynayacak, yüreğimin karanlık çayırlarında koşacaklardı. Hala bir şey yememiştim, üstelik geleli dört gün olmuştu; ama bu çocukların etini tatmıştım ve onların benim gıdam olduklarını biliyordum.

Adanın konsülü

28 Güneş gökyüzünü ateşe vermişti. Otoparkın en üst katına çıktım ve Shepperton'ın damlarına baktım. Aşağıdaki, binlerce kuşla dolu canlı orman, bu can sıkıcı kasabayı tropikal bir cennete çevirmişti ve bütün bunları benim zihnim yaratmıştı. Ama başımın üstünde, bunak bir gökyazarının titrek imzası, nafile kaçma girişimimi noktalıyordu. Beni burada her kim mahsur bıraktıysa, bu adanın konsülü yapmış, bana uçma ve kendimi her istediğim yaratığa dönüştürme, parmaklarımdan çiçekler ve kuşlar yaratma gücünü vermişti. Ama artık bu güçlerin ne denli yetersiz olduğunu biliyordum; sanki tesadüfen uzak bir Karadeniz limanına sürülmüştüm ve bana kumsaldaki taşlara şarkı söyletme hakkı verilmişti.

Benden yalnızca kendimi eğlendirmem mi bekleniyordu? Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde, ortalıkta dolanan mutsuz anneleri seyrettim. Bir tanesi, bankanın portikosunda oturan tavuslarla konuşmak için durdu; onlara oğluyla kızını bulutlar arasında oynarken görüp görmediklerini sordu. Ama ben çocukların cılız seslerini kemiklerimin içinde duyuyordum.

Kasabanın son sakinleri de cangıl caddelerinden evlerine yürüyordu. Kimse çıplak olduğumu fark etmiyordu, banliyölerinin pagan tanrısı olarak itirazsız kabul edilmiştim, televizyonların ve mutfak gereçlerinin egemen tanrısal varlığı, elbette kendi deri kostümünden başka bir şey giyemezdi.

Ayaklarımın dibinde meni lekeli giysi duruyordu; ölü papazdan kalma bu artığı, ben herkesi hava gezmesine çıkarmışken, üç çocuk getirmiş olmalıydı. Giysiye bakıp, onu bir daha asla giymeyeceğimi düşündüm. Pantolonu ve ceketi tekmeleyip çıkıntının üstünden aşağı caddeye attım; bu andan itibaren çıplak kalmaya, bu insanlar en sonunda fark edene kadar çıplak vücudumu onlara sergilemeye karar verdim.

Bütün güçlerimin kaynağı bu deriydi. Onu havaya ve gökyüzüne ne kadar çok gösterirsem, güçlerimi kendi tarafıma çekme umudum o kadar artıyordu. Bu küçük kasabada kapana kısılmış olmaktan rahatsız oluyordum. Er veya geç, beni Shepperton'a sürgün etmiş görünmez güçlere

meydan okumak zorunda kalacak, sapkın hayal gücümün olanaklarını onlarınkine karşı kullanacaktım.

Şimdiden, sınırlı otoritemi Shepperton'ın ötesindeki dünyaya, Thames Vadisi'nin diğer kasabalarına, hatta Londra'ya kadar yaymayı hayal ediyordum. Neredeyse televizyon kameraları ve gazete muhabirlerinin gelecek olmasına seviniyordum. Cangıl alacakaranlığı, tenimi yeşil altın ışıklarla yıkıyordu, sanki bedenim tuhaf arzularla yağlanmıştı. Caddeler, damlarda oturan kızıl ibislerin tüyleriyle ışıldıyor; sanki bir sürü egzotik fener yolumu aydınlatıyordu. Mücadele arzumun etkisiyle, morarmış kaburgalarımı okşadım. Güçlerimi sonuna kadar ve gerekirse en acımasız ve sapkın biçimlerde kullanmaya karar verdim; belki beni buradan kurtaracak keşfedilmemiş yeteneklere rast gelirdim .

Alacakaranlıkta, otoparkın damında, göğe fırlamış olduğum bu beton rampada uzun adımlarla dolandım. St. Cloud'ların malikanesine dönmemeye, burayı, bu eğimli katlar labirentini yuva edinmeye karar verdim.

Ama, bütün başarı tutkuma rağmen, zamanımın azalıyor olabileceğinin farkındaydım. Beni uyaran, büyük felaket hayalimi anımsadım. Bütün kızgınlığıma karşın, en başta Miriam St. Cloud olmak üzere, beni kurtarmış olan bu insanları kurtarmayı hala istiyordum. Miriam'ın burada benimle olmamasına üzülüyordum. Gülüşünü ve kokusunu, yıpranmış topuklarını ve kırık tırnaklarını düşündüm; sınırsız bir heyecanlar ve imkanlar listesi. Bir şekilde, kaçışımın anahtarı, Shepperton halkının ortak hayatlarının içinde saklıydı. Onların hayatını yeniden düzenlemiş, evlilik ve ebeveynlik anlayışlarını, tutumluluk ve iyi yapılan işlerle övünme duygularını bozmuştum. Ama daha da ileri gitmeliydim; karı kocalar, babalar ve oğullar arasındaki güveni sarsmalıydım. Onların, çocukları ve ana babaları, türleri ve biyolojik alemi, canlıyı ve cansızı ayıran çizgileri aşmalarını istiyordum. Anne ve oğulu, baba ve kızı birbirinden ayıran çekinceleri yok etmek istiyordum.'

Bayan St. Cloud'ı tuhaf bir biçimde boğma girişimimi; küçük kör kıza değişik bir tarzla tecavüz etmeye çalışmamı; Londra Havaalanı'nın yakınındaki dairesinde neredeyse öldürüyor olduğum, hiçbir şeyin farkında olmayan genç kadını anımsadım. Bu suçlar ve arzular, bana Shepperton'da kendini gösteren iyicil güçlerin ilk heyecanlarıydı. Öğrenciyken toprakla çiftleşmem; kadavrayı canlandırma çabalarım; yakınlardaki bir çocuk

cennetti ve “Fareli Köyün Kavalcısı” takıntım; hepsi bu güçlerin uyarı işaretleriydi. Onları, sırayla bu sakin kasabanın insanlarıyla paylaşacaktım.

Bayan St. Cloud’ı, yatağımı paylaşmış olan analığımı düşünerek, bereli dudaklarıma dokundum. Birden Shepperton’da herkesin birleşmesini istedim; annelerin oğullarıyla çiftleşmesini, babaların da kızlarıyla. Hepsinin, tıpkı mutlu uçuşlarındaki gibi, bedenimin içindeki genelevde buluşmasını istedim.

Her şeyden çok, beni övmelerini istiyordum; bu övgülerden, kasabadan kaçacak gücü toplayabilirdim. Soluğumu ve terimi, hafifçe bile olsa tenime dokunmuş olan havayı, menimi ve idrarımı, ayaklarımın topraktaki izini, ağzımdaki ve göğsümdeki morlukları övmelerini istiyordum. Sırayla bedenime ellerini koymalarını istiyordum, böylece beni kimin canlandırdığını öğrenebilirdim. Çocuklarını bu labirente getirmelerini, kanlarını ve annelerini bana vermelerini istiyordum.

Peder Wingate’in sözlerini anımsadım, artık bu dünyadaki ahlaksızlıkların öbür dünyadaki erdemlerin simgeleri olduğundan emindim. Ve yalnızca, bu simgelerin en aşırısı aracılığıyla kaçışımı gerçekleştirebilecektim.

Hayat motoru

29 Gün yerini vahşi bir akşama bırakıyordu.

Otoparkın damından kasabanın üzerine kapanan orman kubbesini seyrettim. Banliyö bahçelerinde yüzlerce palmiye ağacı yükseliyor, sarı yaprakları birbirini örtüyor ve damları parlak bir tropikal yangına boğuyordu. Her yerde bitki örtüsü olağanüstü bir ışıltıyla parlıyordu; sanki güneş, bir merceğe dönüşmüş ve evrenden düşen her ışık, Shepperton'ın üzerine odaklanmıştı.

Kalabalık havaya gülümsedim, geçmiş hayatımın tüm başarısızlıklarını düşündüm -polis tacizleri ve üçüncü sınıf işler, hazırlıksız yakalanılan rüyalar. Şimdi bana yanıt olarak, her yerde aceleci bir doğa yükseliyordu. Yusufçuklar ve el çırpar gibi kanatları olan dev kelebeklerden oluşan bulutlar, etrafımda dolanıyordu. Her yaprak ve çiçek, aşağıda benzin istasyonunun damında oturan kızıl iblisin vücudundaki her tüy vahşi bir ışıkla doluydu.

Shepperton bir hayat motoruna dönüşmüştü.

Kasabanın varoşlarındaki yoğun bambu ve firavuninciri korulukları, Londra'ya ve havaalanına giden yolları mühürlemişti. İstasyondan sekiz yüz metre uzaklıkta, kasabaya gelen bir tren, demiryolunda mahsur kalmıştı, rayların arasından fışkırmış saballarin ve kaktüslerin arasından geçemiyordu. Bir dizi polis arabası, Walton Köprüsü'nün ayağında bekliyordu; polis memurları, kesilir kesilmez yeniden fışkıran bambu çitinden zorla geçmeye çalışıyordu. Bir itfaiyeci, ağır baltasıyla dayanıklı bambuların arasında bir patika açmaya başladı. On iki adımdan sonra, etrafı taze bambu sürgünleri ve bilek kalınlığındaki asmalarla sarıldı; bitkiler onu bir cangıl. kafesinin parmaklıkları na hapsetti ve bu durumdan yalnızca bitkin polislerin vinçleri sayesinde kurtulabildi.

Akşamüstünün son anlarında, güneşin yuvarlağı, film stüdyolarının üzerindeki orman kubbesine dokundu ve cangıl ışığı, Shepperton damlarında bir kan gelgitiyle kabardı. İki helikopter kasabanın çevresinde dönüyordu, bir polis Sikorski'si ve bir televizyon şirketi tarafından

kiralanmış daha küçük bir araç... Kameralar bana döndü ve yoğun yeşilliklerde, megafondan gelen sesler. yankılandı. Sikorski, anacadde boyunca pat pat ötüyordu. başımın on beş metre üzerindeydi ama berrak havada yükselip alçalan kuş bulutları, aracı yükselmeye zorladı; bahçelerden neşeyle el sallayan yüzlerce insan, mürettebatı şaşırtmıştı. Paçavra halindeki uçuş giysilerimin içinde çıplak olarak, onları otoparkın damından, Shepperton'a egemen olduğum bu labirentten ve asma bahçesinden ihtişamla selamladım.

Alacakaranlıkta, binlerce kızıl ve eflatun, ışık, orman kubbesinde ve tuhaf kuşların titreşen tüylerinde gezinmeye başladığında, Shepperton sokaklarında ilk çıplak insanlar belirmeye başladı. Banliyö sokaklarında kol kola yürürlerken, utanç duymaksızın birbirlerine gülümsüyorlardı; çıplak olduklarından emindim, aniden bedenlerini sergileme arzusu hissettiklerinden değil, yalnızca giyimli olduklarının farkına varmış oldukları için çıplaktılar... Çocuklu aileler vardı, karılarıyla dolaşan erkekler, yaşlı çiftler ve yeniyetme grupları... Kaldırımları doldurmuş sarıasma sürülerinin arasında aylak aylak dolanıyor ve mobilya mağazasının önündeki kanepelere oturup loş ışıkta dinleniyorlardı.

Otoparkın damında, tepelerinde durduğumu fark eden bir grup orta yaşlı kadın, alışveriş merkezinde benim için küçük tapınaklardan oluşan bir daire yapmaya koyuldu. Süpermarketin dışında, deterjan kutularından bir piramit inşa edip, çamaşır makineleri ve televizyonlardan küçük bir tapınak yaptılar. Bu şükran gösterisinden göğsüm kabardı ve uçuş giysimin yanık kumaşından ufak parçalar yırtıp bu çıplak kadınlara attım. Sevinçle, yağ lekeli kumaş parçalarını tapınakların içine koydular; çiçekler ve tüylerle süslediler. Alacakaranlık koyulurken, bu hoş kadınların Shepperton merkezinde dolanmalarını, benzin istasyonunun avlusuna teneke kutulardan küçük tapınaklar, elektrikli eşya dükkanlarının önüne transistörlü radyo piramitleri, eczane girişlerine deodorant piramitleri kurmalarını izledim. Onlara egemen olmaktan, araba yıkama, çamaşırhane ve televizyon kiralama ofislerinin yerel tanrısal varlığı olmaktan gurur duydum. Basit hayatlarını olanaksız düşlerle onurlandırmıştım.

Bütün Shepperton'da, cangıl caddelerine gece çökerken, insanlar giysilerini çıkarıyordu. Ilık havada, orkideler ve manolyalarla renklenmiş sokak lambalarının altlarında geziniyor, asmalardan çiçekler koparıp birbirlerinin bedenlerini çiçek kolyeleriyle süslüyorlardı. Mobilya

mağazasının önünde, bastonlu yaşlı asker, tüvit ceketini ve pantolonunu çıkarıp attı. Antika taklidi bir yazı masasının arkasına küçük bir çardak kurmuş, orada genç kızların bedenlerini donatıyor, küçük göğüslerini çiçeklerle süslüyordu. Banka müdiresi, alacakaranlığın çıplak Hera'sı, bankasının önünde, renkli ışıklar yansıtan bozuk paraların arasında duruyor, geçen genç adamlara çiçekler veriyordu.

Son helikopterler de depoların ve gelincik tarlalarının üzerinden geçerken, seslerini de birlikte götürüp karanlıkta kaybolmuştu. Uzaklardaki trafiğin farları, Shepperton'ı kuşatan bambu çitleri aydınlatıyordu. Derken, Bayan St. Cloud, banyan ağacının gölgeleri arasından çırılçıplak belirdiğinde, en sonunda değişken hayal gücümü bu kasabaya kabul ettirmiş olduğumu anladım. Onu otoparktan izlediğimden habersiz, ergenlik çağındaki bir grup oğlanın peşinden kaldırımda yürüyordu; beyaz vücudu hala sevişmemizin mor izlerini taşıyordu. Ağır göğüsleri ve sarkık poposuna rağmen, görkemli ve yabani bir güzelliği vardı.

Shepperton'ın merkezi, akşam gezintisi yapan bir kalabalık gibi, aşağı yukarı dolanan yüzlerce çıplak insanla doluydu. Peder Wingate'i gördüm; çıplak ama hasır şapkası başında, benzin istasyonunun avlusunda, hayretle kuşları ve çiçekleri seyrediyordu. Bayan St. Cloud yaklaştığında, onu hoş bir selamlamayla karşıladı, boynuna mersin çiçeklerinden bir kolye astı. Beni görünce beraber el salladılar, istemeye istemeye tuhaf bir oyunun içine düşmüş hülyalı konuklar gibi gülümsediler.

Ama yalnızca ben çıplak olduklarını biliyordum.

Bütün akşam, gerçek amacını asla açığa vurmayan, güçlü ve açık bir cinsellik, mutlu caddelerde gizlice gezindi. Bu saf insanlara bakarken, hiçbirinin, olağandışı ve hatta ahlaksız bir cümbüşteki rollerine hazırlandıklarının farkında olmadığını biliyordum. Hala beni bu inayet mertebesine terfi ettirmiş olan görünmez güçleri kışkırtmak istiyordum.

Kocalar ve karıları, teklifsizce ayrılıyor ve başka eşierle kol kola geziyordu; evlerinin önündeki yapraklı çardaklarda babalar kızlarıyla oynaşıyor, alışveriş bölgesinde gezinen anneler -oğullarına sarılıyordu. Bir grup genç kız, mobilya mağazasının önündeki divanlara hoş, kibar fahişeler gibi uzanmış, geçen erkeklere el sallıyordu. İnsanlar birbirlerinin evlerine girip çıkıyor; canlarının istediklerini alıyor, kadınlar komşularının mücevherlerini takıyordu.

İki kişi, bu neşeli oyunların dışında kalmıştı. Akşam karanlığından sonra, Cessna’yı kurtarma çalışmalarını sürdürmek için çok karanlık olduğunda, Stark tarama teknesini bağladı ve Shepperton’a geri döndü. Öğleden sonranın son saatlerinden beri ırgat ve vinçle çalışmış, batık uçağın üstünde dubaya manevralar yaptırmıştı. Bugünlük işi bırakıp cenaze arabasının direksiyonuna geçti, kasabanın arka sokaklarında gidip geliyor, sahipleri tarafından terk edilmiş evleri yağmalıyordu. Cenaze arabasına rulo halıları, televizyonları ve mutfak aletlerini yüklemesini seyrettim; bu cangıl tehditi altındaki Amazon kasabasını tek başına boşaltan takıntılı bir nakliyatçı... Anacaddede akşam kalabalığının arasında ilerlerken, beni içten ve art niyetsiz selamladı. Artık hayvanat bahçesi, yağmalanmış araç gereçle dolu bir depo haline gelmişti ve kuşhanenin kafeslerinin arasında pırıl pırıl bir bulaşık makinesi ve derin dondurucu piramidi yükseliyordu.

Stark’ı ve cihaz tutkusunu takdir ediyordum, ama artık Miriam St. Cloud’ı düşünüyor ve benim için gelinliğini giymesini bekliyordum. Onun da bu akşam caddelerinde çırılçıplak belirivermesinden korkuyordum. Onu bedenimin içine almış, benimkine çarpan kemiklerinin boğumlarını hissetmiş olmama, vajinasının penisimi kavramış olmasına karşın, ona duyduğum cinsel arzu gitmiş, birlikte yaptığımız uçuşla yok olmuştu. Onu, yalnızca bu kasabanın bütün yaşayan varlıklarıyla birleşme arzuma benzer bir tutkuyla kucaklamak istiyordum.

“Blake, bize uçmayı öğretecek misin?”

“Gece uçuşu, Blake... Bize gece uçmasını öğret!"

Mobilya mağazasının önündeki divana uzanmış olan genç kızlar, caddenin karşısına geçmişti, çiçeklerle süslü bedenleri renkli ışıkların altında parlıyordu. Ama bütün kıkırdamalarına ve cilvelerine karşın, çıplaklıklarının bilincinde değillerdi. Bir grup oğlan tarafından gezinen kalabalığın arasına itilirken bana el salladılar.

“Buraya gelin.” Onlara seslendim: “Teker teker, size uçmayı öğreteceğim.”

Birbirleriyle tartışıp ilk uçuşu kimin yapacağına karar veremezken, bir kadın sesi kalabalığın gürültüsünü bastırıp çınladı.

“Emily, artık eve git! Vanessa ve siz kızlar, Blake’ten uzak durun!"

Miriam St. Cloud, süpermarketin oradan anacaddenin karşısına geçmiş, kızları kovalıyordu. Beyaz doktor önlüğünü giymiş, bluzunun üstünde sıkıca düğmelerini iliklemişti. Çıplak seyircilere sertçe gülümsedi; sanki bir

gece yarısı, zührevi hastalık muayenesi için toplanmış gibi duran bu çıplak hastalara hiç de şaşırmamıştı.

Kızlara otoparkın cangıl katlarından, asma ve bougainvilia labirentlerinden uzaklaşmalarını işaret etti ve ölçülü bir bakışla bana baktı. Güçlü çenesinin duruşundan, yaşadığı bütün karmaşaların üstesinden gelip bana karşı son bir mücadele vermeye karar vermiş olduğunu anladım. Benimle daha önce uçmuş olduğunu ve kısa bir süre için vücudumun kapısından gerçek dünyaya geçtiğini anımsıyor muydu acaba?

Gözden kaybolmakta olan güneşin son ışıkları da otoparkın damını yaladı. Miriam'ı genç kadınlarla tartışmaya bırakıp, aşağı kata indim ve park etmiş arabaların arasında bekledim.

“Blake, bana uçmayı öğretecek misin?”

Birkaç adım ötemde, gümüşi karanlıkta genç bir adam çırılçıplak duruyordu. Krom çamurluklardan yansıyan sokak ışıklarında, solgun teninin, merdivenleri ve katları kaplamış olan böğürtlen çalıları tarafından kesilmiş olduğunu gördüm. Bütün çabalarına rağmen, hala uçuş güçlerime inanmıyormuş gibi kuşkuyla bakıyordu. Karanlıkta, ince kalçalarının ve butlarının hatlarını inceleyerek, bana yaklaşmasını bekledim.

“Bayan St. Cloud sana gelmemi söyledi. Uçuş okulun burası mı?”

Kromsu karanlıkta önüme düşmesini işaret ettim. Şehvetle gençliğini arzuluyordum. Korkusunun kokusu beni heyecanlandırmıştı; karanlıkta terini tadabiliyor, kuşkucu ağzındaki dişlerinin beyazını, bana vurmaya hazır, soluk avuç içlerini görebiliyordum. Onu şehvetle arzuluyordum, ama bedenini, cinselliğini değil...

“Tamam, sana uçmayı öğreteceğim.”

Beyaz teni, renkli sokak lambalarının ışığıyla, bir şarlatanın kostümü gibi, benek benek olmuştu. Etrafımdaki arabaların camlarındaki yansımamı, uçuş giysimin lime lime postunu, penisimde biriken meni damlasını, alnımdaki kızıl boynuzlara benzeyen uçuş gözlüklerini görebiliyordum.

Elini tutup onu, arabaların arasından, zemin katın arka tarafındaki koyu gölgelere doğru götürdüm. Çiçeklerle donanmış bir limuzinin arka koltuğunda ona kibarca sarıldım, huzursuz tenini okşadım, soğuk ellerini vücudumun kapılarına bastırdım.

Son anda, onu göğsümden içeri yerleştirirken bir korku ve rahatlama çığlığı attı. Uzun bacaklarını benimkilerin içinde hissettim, kemiklerinin gövdesi uyluk kemiklerimin etrafına dolanıyor, kaba etleri ellerimin içine

karışıyordu. Cinselliği penisimde eridi ve yok oldu, kafatası kemikleri doğumundan beri ilk kez açıldı. Kafatasının mozaiği, kafamın birleşim çizgilerinden içeri battı. Korkulu ve coşkulu yüz buruşturması, içimde suratımı kavrayan bir pençe gibi ilerledi. Son bir iç çekişle etimin içinde eridi; babasının rahminde yeniden doğan bir oğul... Kuvvetli kemiklerinin benimkilere yapıştığını, kanının parlak gelgitiyle damarlarıma dolduğunu, testislerindeki meninin benimkine çarparken köpürdüğünü hissettim.

Benim içimde yatar, kimliği sonsuza kadar yok olurken, onu asla salıvermeyeceğimi biliyordum; asıl uçuşu artık, limuzinin arka koltuğunda, vücudumun göklerinde gerçekleşiyordu. Benliğinin son zerreleri de kanımın karanlık kemerlerinde aktı, belkemiğimin kasvetli köprülerine ulaştı, öğleden sonra içime almış olduğum üç çocuğun zayıf çığlıklarının peşine takıldı.

Son gecesinde onun bedenine binerken, o da benim içimde son uçuşlarını yapıyordu, Bu esnada ben, çok cinsiyetli bir androjene dönüşmüştüm; bu genç adamın bedeninden yükselen meleksi bir varlık... Kendime sarılırken içimdeki ona da sarılıyordum.

Gece

30

Neden güneş benim için gökyüzünde kalmamıştı?

Bütün o akşam ve ilerleyen gece boyunca, kat otoparkından Shepperton'ı gözetim altında tuttum. Etraftaki karanlık caddelerde masum ve apaçık bir çiftleşme hüküm sürüyordu. Alışveriş merkezinde çamaşır makinelerinin ve televizyonların arasından fışkırmış yapraklı çardaklarda, mobilya mağazasındaki kanepe ve divanlarda, banliyö bahçelerinin tropikal cennetlerinde, bütün kasaba sevişiyordu. Birbirlerine uçmayı öğretmeye çalışan her yaşta yüzlerce çift kucaklaşıyordu; birbirlerine olan şefkatleri aracılığıyla göklere yeniden egemen olacaklarından emindiler.

Kimse cinselliğinin farkında değildi; cangıl çardaklarında birbirlerine bütün bunları yaparken, çocuk melekler kadar masumdular. Bayan St. Cloud'ı çiçekli caddelerde mutlu mutlu gezinirken gördüm; karnına meni bulaşmış, oğlanların elleri memelerini morartmıştı. Banka müdiresini gördüm; kollarının arasında bir tavus kuşuyla duruyor, gelene geçene para veriyordu. Hiç kimse çıplak olduğunun bilincinde değildi.

Bu arada ben, limuzinin karanlık arka koltuğunda dinleniyordum. Genç adamın vücudu beni tazelemişti. Gözlerim daha keskinleşmiş; duyularım, her kuş ve çiçekten fışkıran binlerce duyulmaz sinyali algılayacak şekilde ayarlanmıştı. Shepperton'a geldiğimden beri hiçbir şey yememiştim ve artık gerçek besinimin bu genç erkeklerin ve kadınların vücutları olduğunu biliyordum. Ne kadar fazlasını içime alırsam, güçlerim o kadar artacaktı. Shepperton'da tutsaktım. Beni tutsak edenler, yalnızca geçirdiğim kazaya tanıklık etmiş olan yedi kişi değil kasabanın bütün halkıydı ve eğer hepsini içime alacak olursam, en sonunda kaçmam için gerekli gücü toplayabilecektim.

Çiçeklerle bezeli limuzinde uzanırken, son yıllarımı doldurmuş olan korkutucu güdüleri düşündüm. Suçlar ve cinayetler düşlemiş; hayvanlarla, kuşlarla, ağaçlarla ve toprakla birleşmek gibi utanmaz eylemler hayal etmiştim. Küçük çocuklara cinsel tacizde bulunuşum aklıma geldi. Ama artık biliyordum ki, bütün bu sapkın arzular, Shepperton'da olacakların, bu

insanları ele geçirip bedenlerini benimkiyle birleştirme eyleminin önsezisinden kaynaklanan karmaşık çabalardan başka bir şey değildi. Artık kötülük diye bir şeyin olmadığına inanıyordum; hatta en apaçık kötücül arzular bile yalnızca hepimizin içinde var olan daha yüce bir dünyanın taleplerini üstünkörü karşılama çabalarıydı. Bu sapkınlıkları ve saplantıları kabullenerek, gerçek dünyanın kapılarını açıyordum; orada hep birlikte uçuyor, kendi irademizle balıklara ve kuşlara, çiçeklere ve tozlara dönüşüyor, doğanın büyük krallığında bir kez daha birleşiyorduk.

Şafaktan az sonra, limuzinin arka koltuğunda otururken, pencereden beni gözetleyen on iki yaşlarında bir kız gördüm. Her nasılsa otoparkın labirentinde yolunu bulmuş, böğürtlen ve bougainvilia'larla kaplı eğimli katları aşmıştı.

Erkek kardeşinin model uçağını, heyecanla titreyen elinden alıp koltuğa koydum. Kızı sakinleştirerek arabanın içine girip yanıma oturmasına yardımcı oldum ve bedeniyle küçük, tatlı bir kahvaltı yaptım.

Konvoy

30 Caddelerde tuhaf bir sessizlik hüküm sürüyordu. Otoparkın damında durmuş, güneşi tenimde hissediyordum. Mimoza ve hanımeli kokularıyla başı dönmüş hafif bir rüzgar, uçuş giysimin parçalarını dalgalandırıyordu.

Çevremdeki her şey hareketsizdi. Binlerce kuş, terk edilmiş arabaların tepesine oturmuş, süpermarket ve postanenin dam oluklarına ve benzin istasyonunun portikosuna tünemişti. Sanki hep birlikte bir şeyler olmasını bekliyorlardı. Acaba yine onlar için uçacağımı mı umuyorlardı?

Sessizliğe sinirlenip, alışveriş merkezindeki çeşmenin etrafında duran flamingo sürüsüne bir beton parçası fırlattım. Sendeleyerek birbirlerine sokuldular, çirkin, pembe bir parıltıyla kanat çırptılar. Derken iki yanı evlerle dolu bir caddeden aşağı. cangıl kubbesinin altında, ormandan kaçan çıplak işbirlikçiler gibi, koşuşturan küçük bir grup gördüm.

Taçyapraklar, anacaddede kuşların izleyen bakışları altında uçuşuyordu. Kasaba halkının ortaya çıkmasını bekliyordum. Benden korkuyorlar mıydı, en sonunda çıplaklıklarının farkına mı varmışlardı? Acaba Miriam St. Cloud, onları benim aleyhime çevirmiş, ölüden doğmuş bir tanrı olduğuma dair onları uyarmış mıydı? Belki de bir önceki gece aralarında geçenlerden utanıyor ve her an otoparktan ayrılıp aralarına karışmamdan, onları sığındıkları yatak odalarından çıkarıp tekrar içime almamdan korkuyorlardı.

Oysa ben, onlara yalnızca yardım etmek istiyordum.

Öğleden sonranın ilk helikopterleri Walton Köprüsü'nün orada, nehrin üstünde süzülüyordu; mürettebat, kameralarının üzerine eğilmişti. Shepperton’ı kuşatan bambu çit, artık on beş metre yüksekliğindeydi; altın mızraklardan bir parmaklık... Bütün sabah helikopterler kasabanın sınırlarında devriye uçuşu yapmış, pervanelerinin patırtısının havaya çekmiş olduğu kuş bulutları yüzünden kasabaya yaklaşamamışlardı. Heyecanlı bir fırtınakuşu sürüsü daireler çizen aracın altında yükselirken, boş caddelerin birinden bir silah sesi geldi. Ağır bir kuş, kalabalık gökyüzünden aşağı taş gibi düştü. Stark, genç bambu korusunun içinde

kuşun peşinden koştu; elinde ağ ve tüfek vardı, sarı saçları bir korsan gibi arkadan bağlıydı.

Cessna üzerinde çalışmayı bırakmış, artık açıkça kuş avlıyor, kasabayı gözetleyen helikopterleri izliyordu.

Şüphesiz Stark, bütün bunların yakında sona ermesinden, daha o kendini hazırlamadan, dış dünyanın -polisin ve televizyon şirketlerinin, bir meraklı ordusunun ve vandalların zorla Shepperton'a girip bu egzotik yaratıkları kaçırmalarından korkuyordu. Onu avlanmaya bıraktım; daha çok, Shepperton halkını nasıl daha büyük bir tuzağa çekebileceğimle ilgiliydim. Şimdiden, Son Yemeği'mi düşünüyordum. Shepperton'daki herkesi yiyip bitirirsem, ötedeki dünyaya, Thames Vadisi'nin sakin kasabalarından ilerleyecek gücü toplayabilecektim; özgür dünyaya yolculuğuma başlamadan önce, ben, kutsal ruh, Londra'daki herkesi canıma katacaktım. Beni burada tutan görünmez güçleri, yenmiş olduğumu biliyordum; kendi içimde keşfettiğim sınırsız güçlerle onları korkutmuştum. Ölümden kurtulmuş ve ölümlülüğü aşıp tanrılaşmış ilk canlı yaratık bendim.

Kendimi yine ka gibi düşündüm; yüzümün kapılarını, yüreğimin vasistaslarını açmış, bu banliyö insanlarını ötedeki gerçek dünyaya sokmuştum. Hatta yalnızca bir tanrı değil, ilk tanrı, diğerlerinin baştanrısı olduğumu düşünüyordum; onlar, benim üstünkörü öncülerim, kendimin hantal simgeleriydi...

"Blake?"

Adımı zar zor hatırlayarak dönüp baktığımda, parlak güneş ışığında kısık gözlerle beni seyreden küçük David'i gördüm. Böğürtlenler gömleğini ve pantolonunu delik deşik etmiş, merdivenleri çıkarken dikenler alnını çizmişti. Her nasılsa katların labirentini çözmüş ve damın yolunu bulmuştu.

"Blake... Rachel ve Jamie şey istiyorlar..."

Durdu, iletmek üzere geldiği mesajı unutmuştu. Belki küçük kız, kurnazca, onun karışık aklının labirentin kapısını açacak doğru anahtar olduğunu düşünmüştü. O ve Jamie aşağıda caddede duruyordu. Benzin istasyonunun portikosunda, onu soyunmaya teşvik edercesine ciyaklayan papağana aldırış etmeyen Jamie, Rachel'a birşeyler mırıldanıyordu. Rachel küçücük elini hayretler içindeki yüzüne götürmüş, kulaklarına inanamayarak, Janie'nin bu şiddet dolu gün hakkında anlattıklarını dinliyordu.

David bana bakıyor, ağır alnının altındaki gözleri ne yaptığımı anlama mücadelesi veriyordu. Benim için kaygılandığını biliyordum, ama yine de eleştiren bakışlarından kaçındım. Acaba, kuşları da alıp Shepperton’dan ayrılmak üzere olduğumu ve televizyon şirketleri geldiğinde, kendisinin ve arkadaşlarının bu sessiz kasabada tek başlarına kalmış olacaklarının farkında mıydı?

Eli uçuş giysimin lime lime beline dokundu, beni damın kenarından çekmeye çalıştı. Küçük bedenine, biçimsiz kafasına bakınca ona karşı acıma ve sevecenlik hissi duydum. Onu yanıma almayı , içimdeki diğerleriyle birleştirmeyi düşündüm. Orada, yüreğimin çayırlarında sonsuza kadar oynayabilirlerdi.

Ama onu kucaklamaya yeltendiğimde benden kaçtı ve bir karabasandan uyanmak istercesine yüzünü tokatladı.

“David, uçacağız, şimdi...”

Hantal kafasını yakalayıp göğsüme bastırmaya hazırlanırken, aşağıdaki caddede bir fişeğin patladığını duydum. Bir düzine ses bana sesleniyordu; geri dönen kalabalık aniden yaygaraya başlamıştı. David’i bırakıp aşağıya caddeye baktım. Bütün kasaba oraya toplanıyordu. Yüzlerce insan, sakin yan sokaklardan Shepperton’ın merkezine doğru akıyordu. Bana el sallıyor, çiçekler fırlatıyor, fişekler patlatıyorlardı. Güneş yanığı çıplak bedenlerinde vahşi bir parıltı vardı.

Bu sabah hepsinin niye evlerine kaçtığını ve bütün gün uğraştıkları şeyin ne olduğunu anlamıştım. Bir grup oyuncu ve teknisyen film stüdyolarının kapısında bir alay oluşturmuştu; arabaların tepesine yerleştirdikleri bir düzine sandalı iteliyorlardı.

“Blake!" Liderleri olan, yaşlı bir reklam oyuncusu, neşeyle bana seslendi. “Senin için bir parti veriyoruz, Blake! Aşağı gel ve bize katıl!.."

Donatılmış sandalları işaret etti; set tasarımcıları ve işçileri, uçuş temasına dayanan bir dizi gösterişli kolaj çalışması yapmıştı. Kartonpiyer ve sepet örgüsü işlerin bazıları armalardaki kuşlara benziyordu, binlerce çiçekle süslü kocaman bambu akbabalar... Diğerleriyse, film stüdyolarındaki taklit modellerden kotarılmış, çift ve üç kanatlı uçak kolajlarıydı.

Konvoy altımda durdu, otoparkın damından aşağı inip onları selamlamamı bekledi. Geç akşamüstü güneşinin kışkırtmış olduğu

çiçeklerin kokusuyla ağırlaşan hava, hepimizin bir rüyadaymışçasına süzüldüğü tatlı bir denize dönüşmüştü.

“Bunlar bizim sana armağanımız, Blake. Giderken sana bizi anımsatacak bir şey vermek istedik.” Oyuncu, itişen kalabalığın arasında bana yol açtı; bütün bu çıplak müşteri temsilcileri, ayakkabı satıcıları, bilgisayar programcıları ve sekreterler, ev kadınları ve çocuklar... Beni görmenin mutluluğuyla çelenklerden çiçekler koparıp bana atıyor, tenimin onları kuşlara çevirmesini ümit ediyorlardı. Her yerde kameralar bana odaklanmış, bu sahneyi çekiyordu.

Ama ben daha ciddi konularla meşguldüm; buradaki son günümü nasıl geçireceğimi düşünüyordum. Sandal dizisi boyunca yürüdüm, sırayla her birine övgüler yağdırdım. Yaratıklarının yanında gururla duran banka müdiresini ve yaşlı askeri selamladım. Kasabanın araba kiralama şirketinden bir taksinin üstüne yerleştirilmiş olan şey hepsinden gösterişliydi; çok kanatlı, abartılı bir örme iş; zaman ve mekanın aynı anda her boyutunda uçabilmek için tasarlanmış bir yel değirmenine benziyordu. İlk bakışta hoşuma gitti, bana en uygun olan şey olduğunu anlamıştım.

Herkes bekliyordu. Öğlen güneşiyle aydınlanmış binlerce yüz, taksinin tepesine çıkarken bana bakmak için yükseldi. Kameralar vınlıyor, flaşlar merhemle yağlanmış tenlerde parlıyordu. Acaba bu kasabayla olan düğünümü, benzersiz bir biçimde gerçekleşecek evliliğimi kutlamak üzere olduğumun farkında mıydılar? Ve birkaç saat içinde vücudumun küçük banliyölerinde yeni bir hayata başlayacaklarını biliyorlar mıydı?

Kollarımı kanat oyuklarına soktum, şakaklarımı dikkatle başlığın miğferine yerleştirdim. Dev yapı, üstümde titriyordu, ama ağırlığını rahatça omuzlarımda taşıyabiliyordum. Ağız kayışı ve koşumlar dudaklarımdaki ve göğsümdeki çürüklere baskı yapıyordu; ama ben neredeyse, Shepperton’ın hava sahasına ilk girdiğimde de bu kuş kostümünü giyiyor olduğuma inanıyordum.

Coşkulu çocukların öncülüğündeki konvoy, nehre doğru ilerlemeye başladı. Taksinin tepesinde oturuyor, kafamdaki başlığı tutuyordum. Büyük kanatlara ve gagalı kafaya düzinelerce küçük kuş tünemişti; baştankaralar, çitkuşları ve kızılgerdanların küçük yüzleri kaba tüylerin arasından bakınıyordu.

Alay, savaş anıtına yaklaşmıştı. Kasabadaki canlı her şey bana eşlik ediyordu; kuş kalabalığı, köpek ve küçük çocuk öbekleri, geçit törenini

takip eden çıplak güruhun arasında zıplayan geyikler... Işık soluyordu. Bu küçük kasabaya her ne yapmaya niyetliysem, buna tanıklık edecek olmaktan kaygılı görünen bitkin güneş, yuvarlağından sızan lal rengi bulut şeritlerinin arkasına çekiliyordu. Kan rengi bir ışık, cangıl damlarında, flamingoların ve papağanların tüylerinde parlıyor, Shepperton'ı hummaya tutulmuş bir hayvanat bahçesine çeviriyordu. Aynı tuhaf parıltı, nehirden sıçrayan balıkların doygun vücutlarını ve ben taksinin tepesinde dururken bacaklarıma sarılan genç kadınların göğüslerini de kaplamıştı.

Kuşların sesini bastıran ve nehir boyundaki karaağaçları geçen helikopteri duydum. Şaşkın araç, solgun ışığın içinde hantal hantal ilerliyordu. Takırdayan pervanesi, bir yaprak ve böcek ordusunu göğe doğru çekti. Başlığı sıkıca tutarken, geriye dönüp nehre doğru yükselen helikopterin pervane kanatlarının basıncını hissettim. Parkın her yerinde, kuşlar yavaşça gökten yere iniyordu. Değişen havadaki kavrayışını yitiren helikopter, iki yana yalpalayarak kilisenin damına doğru gidiyordu, motoru çılgınca hızlanmıştı. Pilotun kumandaları tutan beyaz elleri, endişeli bir hokkabazınkiler gibi titriyordu.

Konvoy şaşkınlık içinde durdu. Köpekler ve geyikler, arabaların tekerlekleri arasında kaçışıyor; çıplak çocuklar, yeri kaplayan acınası haldeki kuşlara takılarak annelerine koşuyordu. Örme kanatlardan kopan binlerce taçyaprak, başımızın etrafında kaynayan bir bulut oluşturmuştu.

"Dr. Miriam, geri çekil, doktor!" Yaşlı asker bastonunu sallayarak öne atıldı. Artık güçlü bir planöre dönüşüp beni havaya çekmeye çalışan başlıkla mücadele ediyordum. Dönen taçyaprakların arasından, parkın merkezinin, bir acil iniş şeridine dönüştürülmüş olduğunu gördüm. David, Rachel ve Jamie'nin yardımıyla Miriam St. Cloud, açık çimenlikte, fener ışıklarıyla bir daire oluşturuyordu.

Taksiden aşağı atladım, başlığın altında sendeliyordum. Miğferin ağız kayışı yüzünden boğulmak üzere olduğum için, beyaz önlüğünü çıkarıp, geri çekilen helikoptere çılgın gibi sallayan Miriam'a seslenemiyordum.

Ama artık havayı kontrol edebiliyordum. Kalabalık peşimde, taçyaprak kaplı otlarda koşuyordum. Yüzlerce çıplak insan, koşarak beni geçiyor, bana yol açıyor ve nehir boyunca, bir taçyaprak kasırgası içinde geri çekilen talihsiz helikoptere bağırıyordu. Bambu, kamış ve dantel parçaları alacakaranlığa karışıyordu. Artık insanlar tarafından taşınan sandallar harekete geçti; sanki bir kan sisi içinde süzülüyorlardı.

Başlığın hafiflediğini hissettim. Ayaklarım yerden ayrılmıştı. Yine gerçek zamana doğru gidiyor, cemaatimi beraberimde kiliseye doğru götürüyordum. Dev kuş kostümünün içinde kollarım iki yana açık süzülürken, Miriam St. Cloud, ışık çemberinden bana baktı.

“Blake!” Helikopterlerin sesini bastırarak, kameraların flaşları arasından bana bağırdı. “Sen *ölüsün*, Blake!”

Eteklerine yapışan çocukları korumaya çalışıyor; sanki çiftleşmeye zorlanacağı, yaklaşan şeytanı def etmek istercesine beyaz önlüğünü bana doğru sallıyordu. Shepperton sakinlerinden bir tek o, son bir kez benimle çiftleşmek üzere olduğunun farkındaydı.

Helikopter, nehrin karşısındaki çayıra çekilmişti. Kiliseye doğru giderken, koşan kalabalığın Miriam’ı yere düşürdüğünü gördüm. Çimenin üstüne çömeldiğinde. genç kadınlar onu yakaladı; bir grup sekreter; neşeyle giysilerini omuzlarından sıyırdı ve onu kaldırıp, kafasına tüylerden yapılmış bir başlık giydirdi.

Birlikte, parkın üzerinden süzülerek geçtik. Bir taçyaprak bulutu bizi taşıyordu. Bu şekilde kilisenin açık pencerelerinden içeri girdik.

Artık Miriam St. Cloud’ın yanında, havada çıplak duruyordum; her ikimiz de kuş kostümlerimiz içindeydik, ayaklarımız örtüsü açılmış sunağın birkaç santim üstündeydi. Altımızdaki nefi, Shepperton’ın tapınan halkı doldurmuştu. Koridorda kol kola havada süzülüyorlardı; bu kucaklaşan şekiller, son uçuşlarında neşeyle birbirlerinin filmini çekiyordu. Artık onları içime, etimin kutsal ekmeğine almaya hazırdım. Uçmayı sürdürebilmek ve özgür dünyaya geçebilmek için onların bedenlerine ihtiyacım vardı. O dünyaya varınca, gezegen boyunca uçacak, her canlı varlığı, her balığı ve kuşu, her çocuğu ve ana babasını içime alana kadar bütün yaratıklarla birleşecektim; bütün hayatı içinde birleştiren tek bir yaratık tanrı...

Miriam St. Cloud, yanımda havada asılı duruyordu, gözleri kapalıydı; çok derin bir kendinden geçmişlik içinde süzülen bir hayalci... Nikahımızdan sonra, onu, yalnızca kemiklerimdeki ışıklardan biri olarak görecektim.

Son defa sarılmak için ona uzandım. Ama o anda, uyuyan gözlerine bakarken, Stark elinde tüfeğiyle kilisenin kapısından içeri girdi.

Başının üç metre üstünde, nefin karanlık havasında daireler çizen cemaate ve Miriam'la benim omuzlarımızdaki dev kuş kostümlerine baktı. Ter kaplı yüzü ifadesizdi, ama uzun zaman önce kararını vermiş gibi hızla

ilerledi. Tüfeğini Miriam'la bana doğrulttu ve ikimizi de göğsümüzden vurdu.

Bu hafta ikinci kez havadan düşüşümdü bu. Sunağın dibinde, kanatlı başlığımın tüyleri arasında yatmış ölüyordum. Üstümde, hala uçmakta olan kanımın uzayan bayrakları sallanıyordu.

Havacı ölüyor

32 Bütün gece, terk edilmiş kilisenin sunağına dayanıp oturdum. Omuzlarımdaki çiçek ve tüy duvağının içinde hapsolmuş kıpırdayamıyordum; bacaklarım önümde işe yaramaz bir vaziyette uzanıyordu. Bana yakın ama erişemeyeceğim bir mesafede Miriam St. Cloud, sırtüstü taş zeminde yatıyordu. Stark'ın kurşunuyla bütün renkleri uçmuş olan bembeyaz tenini bir kabus donukluğu kaplamıştı, sanki yanağının incecik kılcal damarlarındaki kanın yerini irin sarısı balmumu almıştı. Geceyarısını biraz geçe, ince dudakları kocaman açıldı; bu ölü kadın doktor, sessiz bir azar çığlığı attı.

İlk anda, başlıklarımızla yan yana yatarken, hala yaşıyor olabileceğini ümit ediyordum. Stark'ın kurşunları kalplerimizi delip geçmişti; ama artık bu küçük kasabada ne Stark'ın, ne de başka birinin beni öldüremeyeceğini biliyordum. Belki benim kendi bağışıklığım Miriam'a da geçebilirdi. Derken, karanlığın içinde vücudunun değişen kokularını almaya başladım; terinin keskin baharat kokusu ve kanının sıcak coşkusu, olağan ölüm bayatlığının içinde yok oluyordu.

Dört bir yanımız düzinelerce şenlik ateşinin sıçrayan alevlerini yansıtan vitray kırıklarıyla; havarilerin, azizlerin ve kutsal hayvanların parçalarıyla doluydu. Kilisenin açık kapılarından, ılık gece havasında yanan cangılı görebiliyordum. Binlerce ürkmüş kuş banyan ağacının dallarında sinmiş oturuyordu, kasaba halkıysa köklerin arasına yığdıkları çıraları ateşe vermişti. Bütün Shepperton'da insanlar, evlerinin damlarındaki asmaları ve sarmaşıkları söküyordu. Park etmiş arabalardan benzin çekip, bahçelerindeki saballarıı ve demirhindileri tutuşturuyorlardı.

Gece boyunca sürüler halinde kasabayı arşınladılar; onlar için sevgiyle yaratmış olduğum tropikal ormanı baltalarla dövüyorlardı. Fırtınakuşlarının çığlıklarını, baykuşların korkulu ulumalarını, geyiklerin ağlayışını duyuyordum. Giyinme odasının duvarında, kanatlı adamın iskeleti, alevlerin ışığıyla titriyordu; sanki nehir yatağından çıkarılmış bu tarihöncesi kuş-adam, örnek kasasından kendini kurtarıp geceye uçmaya çalışıyordu.

Şafaktan önceki saatler boyunca, kanımın şeritleri, göğsümdeki yaradan yayılan uzun püsküller havada süzüldü; ölmekte olan bir boğanın boynundaki renkli şişler... Stark'ın yumuşak uçlu kurşunu, beni göğüs kemiğimin ortasından vurmuş, göğsümü delip geçmiş, ve her biri yüreğimin bir parçasını taşıyan yüzlerce zerre halinde çıkıp gitmişti.

Hayatta olmama rağmen yalnızca uyuşuk bir umutsuzluk hissediyordum. Güçlerimin yok olduğunu biliyordum; onlarla birlikte, bütün kendimi yüceltmelerim, bu küçük bölgenin egemen tanrısal varlığı olmaktan kaynaklanan gururum ve zorunlu inişimden sonra kısa bir süre için adımımı attığım gerçek dünyaya giriş hakkım da yok olup gitmişti. Bir kez daha, tam da Miriam St. Cloud'la nikahlanmak üzereyken, havadan koparılıp alınmıştım.

Daha şimdiden birçok suç işlemiş olduğumu biliyordum; bu suçları, yalnızca bana ikinci bir hayat bahşetmiş olan bu varlıklara karşı değil, kendime karşı da işlemiştim; kibirlilik ve hayalcilikti bu suçlarım. Yanımdaki genç kadının yasını tutarak ve kanım havadan dökülerek bekledim.

Şafakta bir grup çılgın havacı geldi.

“Blake! Hala yaşıyor!" .

“Dokunmayın ona!"

“Stark'ı çağırın..."

Bastonlu yaşlı asker önde, teker teker kiliseye girdiler. Bana çok yaklaşacak olurlarsa, ayaklarından deli bir girdabın içine çekilecekleri korkusuyla sırtlarını sütunlara dayıyorlardı. Yüzleri cangıl ateşinden kapkara olmuş, elleriyse baltaların saplarını tutmaktan su toplamıştı. Bu müşteri temsilcileri ve banka memurları, birbirlerinin arkasına saklanarak yaklaşıyordu. Önceki gün giysileri harap olduğu için artık film stüdyolarından yağmalanmış kostümler giyiyorlardı; havacılar üzerine olan filmden bir üniformalar çeşitlemesi -antika açık pilot kabini uçuş giysileri, kürklü ceketler, geniş omuzlu havacı üniformaları...

Şafak aydınlığında, baltaları endişeyle havaya kalkık bana bakarlarken, Stark geldi ve onları iterek kendine yol açtı. Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu; bir savaş uçağı pilotunun zarif, bedene oturan giysisini giymişti. Özellikle kendinden büyük bir başrolü oynuyordu; bir hava mahşerinin ölüm meleği...

Cam parçalarının arasında durdu ve tüfeğini bana doğrulttu, kalbime bir kurşun daha sıkmaya hazırdı.

“Pekala, yaşıyorsun, Blake. Bunu görüyorum.” Yavaş yavaş, neredeyse sabırlı bir havayla konuşuyordu. “Her neyse, ölü değilsin; bu gözleri kumsalda da görmüştüm."

Güçlerimi tamamen yitirmiş olduğuma tam olarak inanmadığını sezebiliyordum ve yaklaşan televizyon röportajlarında ona yardımcı olabilecek kadar gücü toplayabilmeyi ümit ediyordu. Elimi kaldırmaya, beni vurduğu için onu bağışlamaya çalıştım, ama kımıldayamıyordum. Kanımın flamaları hala yerden birkaç santim yüksekte asılı duruyor, Stark’ın ayaklarının etrafında dalgalanıyordu; onları havada tutan, içime almış olduğum çocukların ruhlarıydı.

Stark, bana bakmayı bırakıp Miriam St. Cloud’a döndü. Ağzının sarı açıklığına ve gözkapaklarına toplaşan sineklere rağmen, benim sevmiş olduğum genç kadın hala, saç çizgisini ıslatmış olan ter damlalarında, sol kulağındaki bende, çenesinin altındaki çocukluktan kalma yara izinde yaşıyordu. Yorgun elleri göğsündeki yaranın üstündeydi ve sanki davetsiz bir konuğun göğsüne bastırdığı koyu renkli çiçeklerle dolu beklenmedik bir buketi kavramış bir gelin gibi, kurumuş bir kan fışkırığını tutuyordu.

Stark, en ufak bir acıma duymaksızın baktı ona; sanki Shepperton göklerini benden bile daha tehlikeli bir kuştan kurtarmıştı. Onu, benden gebe kalmış olabileceği ve içinde, hepsini birden yok edecek kötücül bir kanatlı yaratığı taşıyabileceği korkusuyla öldürmüş olduğunu anladım.

Miriam’ın ayaklarına tükürüp beraberindekileri yanına çağırdı.

“Tamam, onu dışarı çıkarın. Ama uçmaya falan kalkışmamasına dikkat edin!"'

En sonunda korkularını yenip beni kiliseden dışarı sürüklediler. Verandanın önünde, süpermarketten alınmış metal yük arabasına koydular. Beni film stüdyolarının önünden geçirirlerken -sahte havacılar ve kanatlı kostümüyle ölü meslektaşlankarımın flamaları serin havada titreşiyordu. Stark, en önde, tüfeğini ağırbaşlı ağaçlara doğrultmuş koşuyordu, onu seyredecek kadar tedbirsiz. her kuşun işini bitirmeye hazırdı. Geriye, bana doğru atıldı ve kafamı bastonuyla dürtüp duran yaşlı askeri bir kenara itti.

Düşmanca, ama hala saygılı bir havayla mırılandı: “Seni uçmaya götüreceğiz, Blake. Uçmayı seviyorsun. Sana planör paraşütü öğreteceğim!”

Boş caddelerde ilerleyip savaş anıtını geçtik. Kaldırımlarda için için yanan asmalar ve sarmaşıklar yatıyordu; bütün gece Shepperton’ da kol gezmiş olan yıkım zabıtası, arkasında uzun kömürleşmiş fitiller bırakmıştı. Rengi atmış binlerce çiçek ana- caddeyi kaplamıştı; katledilmiş kuşların ıslak tüyleri, kanlı taçyaprakların arasında yatıyordu. Banyan ağacının kolları, hala kent merkezinin üstünde sallanıyordu; ama ağır dalların altında yakılmış olan düzinelerce ateş, kabuklarını kömürleştirmişti. Yanmış arabaların enkazları kararmış köklerin arasında sıkışıp kalmıştı.

Süpermarketin önüne küçük bir grup toplanmıştı; şaşkınlık içindeki kartlarıyla yeniden bir araya gelmiş yanık yüzlü kocalar, ana babalarıyla çocuklar, hepsi de çöp kutularından ve ateşlerden kurtarılmış, yalap şalap elbiseler giymişti. Bu yöneticiler ve satış elemanları, daha birkaç saat önce kilisenin nefinde benimle birlikte neşeyle uçuşan bu insanlar, etrafımı sarmıştı.

Kurum lekeli bir gece elbisesi giymiş, darmadağınık bir genç kadın, sivri parmaklarıyla yüzüme saldırdı.

“Bobby nerede? Oğlumu benden aldın!”

Diğerleri de etrafımda feryat ediyor, kayıp çocuklarının adlarını haykırıyorlardı.

“Hala yaşıyor! Gözlerine bakın!”

Stark, tüfeğiyle onları kovaladı ve . arabayı otoparka doğru itmeye başladı.

“Dokunmayın ellerine! O ölü bir adam!”

Düşmüş bir uçurtmanın hala dalgalanan kuyruğu gibi, açık kalbimden fışkıran kanımın flamalarının üstünde tepiniyorlardı. Yaşlı asker, bastonuyla onları dürtüklüyordu.

“Bakma bana, Blake! Gözlerini oyarım!”

Araç gereç adalarının ve yatak odası takımlarının arasında bir koro oluşmuştu.

“Ellerini kesin! Ayaklarını kesin!”

, *“Penisini* kesin!”

“Dokunmayın *ona.”*

Her tarafım tükürüğe bulanmış, lime lime kostüm omuzlarımda, arabanın içinde aciz oturuyordum. Stark, başını kaldırmış otoparka bakıyordu. Bu kez düşeceğimden emin olarak, beni beton damdan aşağı atmayı planladığının farkındaydım. Ama beni planör paraşütünden aşağı atsa bile

yaşayacağımı tahmin ediyor muydu acaba? “Stark, o bize lazım.” Yaşlı asker arabayı tutmuş, Stark’a yakınıyordu. “Blake olmadan asla kaçamayız.”

Zihnim, kemiklerimin içine kayıyor, onlar tartışırken, tükenmiş bedenimin içinde geziniyordu. Tükürükler yanaklarımı ve ellerimi yakıyor, koparan eller saldırıya uğramış kalbimdeki şeritleri yırtıyordu. Bir bahar bayramı putuna dönmüştüm; bu amansız ve ateşli kadınlar, beni kendi kanımla dikip birleştiriyordu.

Stark, arabayı caddede iterken yeniden kendime geldim. Kasvetli yan sokaklarda aşağı yukarı dönüp duruyorduk. Bütün Shepperton’da, bahçe çitlerinde kanatlı başlık kalıntıları asılıydı; sanki gece, bir hava donanması kasabanın üzerinde saldırıya uğramıştı. Soluk yüzlü insanlar, kapı girişlerinde çömelmiş, sabal yapraklarıyla küçük ateşler yakıyordu. Heyecanlı çocuklar, palmiyelerin kabuklarına tuhaf sloganlar yazıyordu.

Ötesinde, Londra’ya ve havaalanına uzanan açık yolun bulunduğu bambu çite yaklaştık. Bir zamanların aşılmaz orman duvarında şimdi yakılarak oluşturulmuş büyük oyuklar vardı; komşu köyün sakin pencerelerinden, sabahın erkenci insanları bakıyordu; şüphesiz, kanatlı bir adamın yaralı bedenini itekleyen bu kostümlü izdiham onları şaşkına çevirmişti.

Çitin içindeki bir yarıkta hızla ilerliyorduk. Etrafımdaki heyecanlı sesler kesilmeye başladığında, Shepperton'daki ilk günümde yaşamış olduğum aynı duyumlar hissettim.

“Devam edin! Şimdi vazgeçmeyin! Bu gece haberlere çıkacağız!” Stark, kafama tüfeğiyle vurarak, bu yorgun yöneticileri, onların karılarını ve çocuklarını koşturuyordu. Onlarsa teker teker yavaşlıyor ve bezgin bir yürüyüş temposuna geçiyorlardı. Soluklanıp, artık arkalarında kalmış olan Shepperton’a, güneye doğru kilometrelerce uzaklıktaki bir seraba bakıyorlardı. Köyün kırmızı tuğla evleri, karayoluyla çizilen sınırların ötesinde bir Viktorya dönemi kartpostalındaki uzak bir manzara gibi, ufukta uzanıyordu.

Stark, tüfeğini ayaklarımın dibine fırlattı. Tiksinti dolu bir haykırışla arabayı Shepperton’a çevirdi.

“Bizi şimdi burada tutabilirsin, Blake." Bana homurdandı. “Ama her şey bitmeden, bir kez daha televizyon şirketleri için uçacaksın...”

Bir saat boyunca, kasvetli cangıl caddelerinde dolanıp durduk. Bu havacı kostümleri içindeki, yorgun, banliyö halkı, yarı boş kasabada dolanırken,

bilincimi güç bela koruyup, süpermarket arabasına sırtım dayalı oturuyordum. İnsanlar, Stark önderliğinde, karayolundan yalnızca birkaç yüz metre uzaklıktaki benzin istasyonunun arkasındaki park yerini doldurdular. Boğuk haykırışlarla sendeleyerek ilerliyorlardı; engebeli toprakta arabayı süren pejmürde bir hafif tugay; Shepperton'da kurmuş olduğum dünyanın duvarlarını yıkmasını umdukları koçbaşı... Ama birkaç saniye içinde, kendilerini dünyanın en büyük otoparkında yorgun argın ayak sürürken buldular. Cüruf yüzey ufka doğru uzanıyor; terk edilmiş arabalar, boş park cepleriyle kilometrelerce birbirinden ayrılıyordu.

Yine geri dönmek zorunda kalıp kasabaya çekildik. Postane ve süpermarket yine etrafımızı sardı. Bu yeni zaman ve mekan üzerindeki otoritesinin benimkine denk olduğunu kanıtlamaya kararlı olan Stark, bizi mobilya mağazasının arkasına yürüttü. Orada yine, sonsuz mobilya takımları ve mutfak dolapları bölgesinde; ufka uzanan cihaz takımadalarında kendimizi kaybettik; sanki gezegendeki bütün banliyö evlerinin eşyaları, evrenin sonsuz satış bölgesinde sergileniyordu.

“Sen ne işe yararsın, Blake?" Artık ümitsizliğe kapıları Stark, bana olan ilgisini yitirmişti. Trupunu otoparkın önünde bırakıp, banyan ağacına doğru gitti ve dallara rasgele ateş etmeye başladı. Bitkin kasaba halkı, havacı takımlarıyla etrafıma çömelip oturdu, ıslak çiçeklerin arasında dağılmış ölü papağanların tüylerini toplamaya girişti. Teker teker dağılıp gittiler, geride yalnızca bastonlu yaşlı asker kaldı. Gitmeden önce arabanın sapından tutup, beni, bodoslama savaş anıtının parmaklıklarına çarpacak biçimde ana-caddeden aşağı itti.

Kurtuluş

33

Sağdım ve ölüydüm.

Bütün gün kanatlı kostümün lime lime parçaları arasında, savaş anıtının kaidesindeki sararmış çelenklerin arasında yattım. Arabadan taş basamaklara düşmüştüm, kanımın flamalar dikilitaşın etrafında dolanıp, ülke savaşlarında ölen Shepperton'lı erkeklerin ve kadınların isimlerini kucaklamıştı. Kımıldayamadan, Bayan St. Cloud'ın ve Peder Wingate'in gelip yaramı sarmalarını bekliyordum, ama onlar beni terk etmişti. Onları parkta gördüm, Miriam'ın yattığı giyinme odasından çıkarlarken, Peder Wingate anneyi avutuyordu. Ben tekrar ölene kadar, onu gömmemeye karar verdiklerini biliyordum.

Bu arada dış dünya, Shepperton'ı unutmuş gibiydi. Karayolundaki trafik, Londra'ya doğru ilerliyordu, sürücüler ve yolcular besbelli bu küçük kasabanın varlığından bihaberdi; sanki Shepperton'ı kuşatan zihinsel perde, yalnızca onların gelip geçen düşüncelerini yansıtıyordu.

Nemli öğleden sonra boyunca, is lekeli evlerin üstüne yağan hafif yağmur, kararmış asmalardan ve saballardan süzülüyordu.

Stark'ın tüfeğiyle caddeleri arşınlayıp, tüneğinden ayrılma cüretini göstermiş olan birkaç kuşu vurmasını dinledim.

Shepperton sakinleri yatak odalarında saklanıyorlardı, ama alacakaranlık çöktüğünde bir grup kadın, anıta gelip beni taciz etmeye başladı. İçime almış olduğum, uzak ruhları içimin derinliklerindeki karanlık galerilerde koşturan ve beni yaşatan kızların ve oğlanların anneleriydi bunlar. Plastik torbalarda çöp getirmişlerdi. Havacı giysileri bellerine kadar yırtılıp açılmıştı, beni ıslak çöp yağmuruna tutup, üstüme ölü kuşlar attılar.

Bütün nefretlerine rağmen, onlara uçmayı öğretmiş olduğuma memnundum. Benim aracılığımla kendilerini aşıp, nasıl kuşlara ve memelilere dönüşeceklerini öğrenmişler ve kısa bir süre için, erkek kardeşleri ve arkadaşları, kocaları ve çocuklarıyla birleşebildikleri bir dünyaya girmişlerdi.

Kanatlı başlığın içinde tutsak bir biçimde ayaklarının dibinde yatıyordum. Kalbimin flamaları soğuk havada yükselip yüzlerinin önünde dalgalanıyordu; oğullarının ve kızlarının kayıp ruhları...

O akşam, nemli ışıkta beni gözetleyen üç sakat çocuğun yüzlerini gördüm; birbirlerinin etrafında dönen küçük aylar... Ölü çiçeklerin ve papağanların arasına çömelip kanımın flamalarıyla oynadılar. Rachel onları okşuyor, kör gözlerini dalgınca kırpıştırıp, kalbimin kayıt cihazı tarafından yayılan ve başka bir evrenden gelen gizli mesajların gizemli şifrelerini çözmeye uğraşıyordu. David ciddiyetle, dükkanların cephelerini kaplayan ölmekte olan cangıla bakıyordu, bu anlamsız değişimden hayrete düşmüştü. Bu arada Jamie beni taklit ediyor, göğsüne gelincikler koyup parmaklarıyla sularını çıkarıyordu. Bir papağan sürünerek yanıma gelip başucuma ölü bir karga koydu, ama zalimlik olsun diye yapmadığının farkındaydım. Ben de onun gibi sakattım artık.

Çocuklar, karanlığın örtüsü altında kendilerine gelip beni arabaya koydular. Rachel'ın elleri bacaklarıma vuruyor, onları canlandırmaya çalışıyordu.

Karanlık caddelerde ateşler yanıyor, kat otoparkının üst katlarına doğru yükseliyordu. Çocuklar, beni hızla boş kliniğin oradan geçirip gizli çayırlarına götürdüler.

Gri ışıkta, mezarımın üstüne yapmış oldukları uçağın beyaz şeklini gördüm.

34 Ve çocuklar beni mezarımda yaşamaya götürdüler. Tabanı kuş ölüleriyle döşeli, çiçek dolu mezarda bir korkuluk gibi oturuyordum, hala omuz ve çene kayışlarıyla bana bağlı başlığın paçavralarıyla kuşatılmıştım. Cessna'nın kanat parçaları, mezarın iki yanında, karanlıkta yatıyordu; ön camın ve kuyruğun parçalarıysa derme çatma bir gövde oluşturmuştu. Hatta pervane bile nehir yatağındaki yerini terk etmiş ve çayıra sürüklenmişti. Eğri ve paslı bir kılıç gibi ayaklarımın dibinde otlarda duruyordu.

Üç çocuk gölgelik çardakta oturuyordu; bir mezarlık bahçesinin biçimsiz melekleri... Shepperton'ın üstüne neredeyse elle tutulabilir bir pus çökmüştü. Ağaçlar kasvetli bir kubbeyle kaplıydı; sanki ölen cangılın üstüne gri bir kefen atılmıştı. Artık her yapraktan ışık fışkırmıyordu. Kuşlar sessizliklerini koruyup; taçyaprakları, Miriam St. Cloud'ın yanakları gibi artık ölümlerinin balmumuyla kaplanmış soluk orkidelerin ve manolyaların arasında saklanıyorlardı.

Koyu kanatlar, yırtık yelkenler gibi tepemde çırpındı. Akbabalar, loş gökte toplanıyor, katledilmiş kuşların leşlerini yemek için sarı otlara konuyorlardı. Ufak bir eski dünya akbabası önümdeki pervaneye kondu, pençeleri bu iki yüzlü kılıcı kavradı. Her yerde korkunç bitkiler ortaya çıkıyordu. Garip yırtıcı hayvanlar otlarda geziniyordu. Derenin kenarlarından yılanlar tırmanıyordu. Bir örümcek sürüsü, ağaçların arasına irinden ağlar örüyor, ölü çiçeklerin üstüne gümüş kefenler örtüyordu. Mezarın üstünde, beyaz sinekler bir ayla gibi kaynaşıyordu. Solgun bir şafak çayırı doldururken örümcek kuşlarının kalan son sinek kuşlarına saldırıp dikenli çalıların üstünde onları gagaladıklarını görebiliyordum.

Bütün Shepperton hastalanıyordu, benden fışkıran ümitsizlikle zehirlenmişti. Şafaktan hemen sonra, üç çocuk geri geldi. Beni canlandırır umuduyla, Jamie, ilk kez bana canlı bir kuş getirmişti; otların arasında bulduğu bereli bir kızılgerdandı bu. Bana yaklaşmaktan çok korkan çocuklar, bit dolu otlara çömeldi. Jamie kederle ötüyor ve cesedimi, onları

dünyaya getirmiş olan bu eti, yemek için bekleşip, daireler çizen akbabaların altında başını eğiyordu. David, ellerini Rachel'ın gözlerine siper etti; körlüğünün bile onu bu dehşetten koruyamayacağından korkuyordu.

Hala havacı kostümleri giyen birkaç kişi, solgun caddelerde dolanıyordu. Benimle birlikte bir kasaba dolusu pilot ölüyor, karşılığında, ben de onlarla birlikte ölüyordum.

Ama hala yaşıyordum.

Akbabalar, parkın merkezinde geyik leşlerini yiyordu. Benzin istasyonundaki pompaların üstünde bir grup koyu renkli yırtıcı kuş oturuyor, liderleri de ölü bir köpeği mideye indiriyordu. Asanlar, kuşlardan kaçıp onları soluk benizlerle kapı aralıklarından izlerken, gri bir rüzgar, binlerce ezilmiş çiçeği uçuruyordu. Bıçaklar ve tırmıklarla silahlanmış insanlar, otları can çekişen geyiklerle dolu parka bakıyordu. Bir erkek geyik, tükenmiş sürüsünün arasında, bitkin bir halde duruyordu.

Polisin gelip beni kurtarmasını bekliyordum; artık Cessna'yı çalmış olduğumu itiraf etmeye hazırdım. Ama dünya artık Shepperton'ı umursamıyordu; sanki bu küçük kasabanın etrafına görünmez bir perde çekilmişti. Son polis arabaları da gitmiş, televizyon yayın arabalarının personeli de malzemelerini topluyordu.

Öğleden sonra hiçbir helikopter uçmadı.

Ölü karaağaçların oradan seslerin yükseldiğini duydum. Stark'ın öncülüğündeki bir avcı grubu, nehre yaptıkları geziden dönüyordu; ölü çiçek tarhları boyunca kanlı bir domuzbalığını sürüklüyorlardı. Paramparça ormangüllerinin arasından, Stark'ın heyecanlı yüzünü ve darmadağınık saçlarını gördüm. Kanlar içinde, balığı, savaş anıtının oradaki bir kasap dükkanının önünde duran kancaya astı. Aç ev kadınları yan sokaklardan koşturarak gelirken, Stark metal bir fıçının üstüne çıkmış, balığın etinden filetolar kesiyordu.

Nehir kıyılarındaki katliam, bütün öğleden sonra boyunca devam etti. Parktaki nemli otlar, kan ve balık pullarıyla kayganlaşmıştı. Stark'ın dubasında bir katil çetesi işbaşındaydı; yunusları ve domuzbalıklarını, orfozları ve somonları zıpkınlıyor, başka bir hayatın parçası olan bu yaratıklardan öç alıyorlardı. Stark, beline kadar suya girip, batık Cessna'nın altına kaçmaya çalışan beyaz kılıçbalığını döve döve öldürdü. Balığın ruhunun son ışığının, mezarımdaki bana seslendiğini hissettim.

O öğleden sonra Shepperton caddelerindeki çiçeklerin ve tüylerin arasında kan selleri aktı. Açlıktan gözü dönmüş kasaba halkı kasap dükkanının önüne toplanmış, tezgahları dolduran çiğ etleri kapışıyordu; Stark ve havacıları benim etlerimi dağıtıyordu.

Vahşice vızıldayan böcekler mezarı doldururken, yabanarıları ölü kuşlara duydukları iştahla kendi kanatlarını parçalıyordu. Bir sinek bulutu derimden kalkıp, diriye ve ölüye saldırdı.

Şenlik ateşleri

35 Yılanlar kasvetli çayırda geri geri sürünüyordu. Kuşlar, ölmekte olan ağaçların arasında baş aşağı uçuyordu. Mezarımın üç metre ötesinde açlıktan ölen bir köpek, kendi dışkısını avlamış; yere çömelmiş iştahla onu mideye indiriyordu.

Kanım, açık yüreğimden krepon kağıtları gibi yükseliyor, flamalar karanlık ormanda süzülüyordu. Garip bir mantar, zayıf ağaçları kaplamış, azotlu havayla besleniyordu. Berbat bir pus, parkın üzerine çökmüş, ölü çiçekleri biçimsizleştiriyordu. Bir uçağın ölü kuşlardan oluşmuş pilot kabininde oturuyordum. Bir kanser bahçesi dört bir yanımı sarmıştı.

Benden, ıssız çayıra ve Shepperton caddelerine ölüm yayılıyordu. Ormanda avlanıp son kuşları da vuran kasaba sakinlerinin belli belirsiz çığlıklarını dinledim.

Akşama doğru çardağa küçük bir erkek geyik girdi, iskelet bacaklarının üstünde sendeleyerek mezara doğru yürüdü. Şaşı gözlerle bana baktı, gözlerini eriyen yüzümün görüntüsüne odaklayamıyordu; koyu çimenlere uzanıp kaldı. Tepemdeki dallarda duran akbabaların göz hapsine almış olduğu diğer hayvanlar, bu kasabaya getirmiş olduğum küçük cennetin sağ kalan son temsilcileri etrafımda toplanmaya başladı. Aşufte bir spanyel, gelinciklerin arasından çıkageldi ve inleyerek Cessna’nın pervanesinin yanına çöktü. Stark hayvanat bahçesini terk ettiğinde beslemiş olduğum yaşlı şempanze, otlara oturmuş, sanki gerçek dünyayı ayıltıp, çayıra geri getirmek istiyormuş gibi kendi kafasına vuruyordu. En son da toprakta hışırdayarak ipekmaymunu geldi, gövdeye tırmandı ve faltaşı gözlerle kırık ön camdan bana baktı.

Sokakları çiçeklerle bezemiş, onları ekmekağacı meyveleriyle beslemiş olan benim, onları iyileştirmemi bekliyorlardı. Bense kımıldayamayarak mezarın pilot kabininde oturuyordum. Donmuş damarlarım, kollarımda kurşunkalem kurşunları gibiydi. Yorgun gökyüzü, kasaba halkının evlerinin ve dükkanlarının önünde, cangılı yok etmek için yakmış oldukları ateşlerle aydınlanmıştı.

Ailemin bireylerini gördüm, bir düş çayırının hayaletleri gibi St. Cloud malikanesinden bana bakıyorlardı. Peder Wingate, tertemiz bir papaz cüppesiyle, kandan ıslanmış otların üzerinde duruyordu. Ama yüzü ve kolları kuruyup kalmıştı; bedenini benden korumak için kendini açlığa mahkûm etmiş olduğunun farkındaydım. Üç çocuk da yanındaydı; Rachel, başı David'in omzunda uyuyordu. Yatak odamın açık penceresinin önünde Bayan St. Cloud duruyordu, soluk yüzü kemiklerine yapışmıştı. Kefeni andıran gri geceliğini giymiş; sanki bana artık ölmemi söylemek için hasta yatağından kalkmıştı.

Stark bile dönme dolabındaki gondolların birinde yerini almıştı. Boynunda rengarenk papağan tüyleri çelenginden bir fularla, Cessna'nın üstüne demirlemiş paslı dubaya bakıyordu; duba uçağın pilot kabininden sızmış izlenimi veren kan lekeleriyle kaplıydı.

Ölüp onları özgürlüklerine kavuşturmamı bekliyorlardı. Uçaktan çıktığımda görmüş olduğum felaketi hatırladım; şenlik ateşleriyle aydınlanmış bir göğün altında kendi ölümümün hayali... Bütün kendimi kanıtlama çabalarıma karşın, artık mezarın içinde yatan aciz bir cesettim.

Spanyel burnunu çekerek bana yaklaştı, gücümün son damlalarını benden almaya çalışıyordu. Şempanze gözlerini bana dikmiş, yanlamasına otlarda yatıyordu. Onlara aldırmadan yırtıcı kuşların çığlıklarını' dinledim. Yakınlarda bir yerlerde bir akbaba kanat çırpıyordu. Bir helikopterin gelip beni kurtarması umuduyla nehre baktım.

En sonunda bütün umudumu yitirip ölmeye karar verdim.

36 Ölürken bile, içimde bir gücün varlığını hissediyordum. Bir el yüreğimi kavramıştı. Hafifçe yüreğimin yırtık bölmeciklerini sıktı, damarlarıma az da olsa bir miktar kan gitmesini sağladı. Derim ısındı, donmuş kılcal damarlarıma yeniden kan sızdı.

İlk kez sağ kolumu kaldırabildim. Tepemdeki dalda duran akbabaya uzanıp onu etimi yemeye davet ederken, o elin yüreğimi yine sıktığını fark ettim. Sonra yaşlı şempanzenin yüzünü ve açık gözlerindeki karanlığı gördüm. Ölümünden önceki son anda, yine göğsümde bir hayat belirtisi hissettim; sanki kalbi benimkinin yerine geçmişti. Kalkıp oturdum, göğsüm bu tuhaf kalp atışıyla sarsılıyordu. Geyiğin bacaklarının son kez çırpındığını gördüm ve bu ölen hayvanın kanı benim atardamarlarıma geçerken nabzımın hızlandığını hissettim.

Kendime, lime lime uçuş giysimin içindeki çıplaklığıma baktım. Tenimin kül rengi kaybolmuştu. Omuzlarımdan başlığı çıkardığımda, yaralarından fışkıran kan şeritleri, solgun gelinciklere doğru dalgalanıp gitti.

Yaram artık kanamıyordu. Mezarın etrafındaki otlarda hayvanlar teker teker ölüyordu. Her biri bana bir şey veriyordu; kanını, dokularını, yaşamsal bir organını... Şempanzenin yüreğinin göğsümde hızla attığını hissediyordum; geyiğin kanının kurumuş kanal labirentlerine dolan bahar seli gibi boş damarlarıma yayılmasını hissediyordum; ipekmaymununun ciğerlerinin benim ağzımla havayı çekişini hissediyordum; spanyelin sönük beynini benimkinin kaidesinde hissediyordum, yaralı sahibini taşıyan sadık hayvan...

Hep birlikte etrafımda otların üzerinde ölüyor, kendi hayatlarını bana teslim ediyorlardı. Mezarın pilot kabininde ayağa kalktım. Uçaktan bir kez daha kurtulmuştum.

Orman hareketsizdi. Her türlü etkinlik durmuş, yapraklar ve otlar sessizliğe gömülmüştü. Bana en küçük ve en basit yaratıklardan miras kalan hayatın, dört bir yandan içime dolduğunu hissedebiliyordum. Bu basit varlıklar, hep birlikte beni yeniden yaratıyordu. Serçeler ve ardıçkuşları

ufak retinalarını gözlerime geçiriyor; yuvalarındaki tarlafareleri ve porsuklar bana dişlerini veriyor; karaağaçlar ve kestane ağaçları özsularını bana vasiyet ediyor; ağırbaşlı sütnineler bedenime sütlerini akıtıyordu. Hatta uçağın pervanesindeki sülükler, ayağımın altındaki solucanlar, topraktaki sayısız bakteri, etimin içinde ordu halinde ilerliyordu. Sonsuz bir canlı varlık kalabalığı, atardamarlarımı ve damarlarımı dolduruyor, bedenimin mezarlığını, hayatları ve iyi niyetleriyle değiştiriyordu. Salyangozların serin ıslaklığı eklemlerimi yıkıyordu. Binlerce dalın bükülmesiyle kaslarımın yumuşadığını, güneşle dolu milyonlarca yaprağın ılık damarlarıyla etimin yağlandığını duyumsuyordum.

Çayır boyunca yürüdüm. Tuhaf bir sis etrafımı çevirmişti; sanki gerçek benliğim, havaya karışıyor ve bana parçalarını vermiş olan bu yaratıkların bedenlerinin içine geçiyordu. Onların içlerinde ve bana olan sevgilerinde yeniden doğuyordum. Her yaprak ve her bir ot, her kuş ve salyangoz benim ruhuma gebeydi. Orman, dokularının içinde dirildiğimi hissediyordu.

En ilkel yaratıklardan, kır göllerinde bölünen amiplerden, suyılanlarından ve suyosunlarından yeniden doğuyordum. Çayırın yanındaki derede amfibilerden, nehirdeyse ana köpekbalığıının gövdesinden küçük bir köpekbalığı olarak dünyaya geliyordum. Çayırdaki yüksek otların arasında gebe geyikten doğuyordum. Kuşların ılık gödeninden çıkıyordum. Ormandaki her canlının etinden binlerce kere doğuyordum; kendi kendimin babasıydım. Kendimin çocuğu olmuştum.

Varlığımı armağan ediyorum

37 Orman yine apaydınlıktı. Bir zamanların kasvetli ağaçlarının arasında canlı çiçekler parlıyordu. Yaprakların arasında o tanıdık ışık oynaşıyordu; sanki bu loş cennetten sorumlu ilahi bahçıvan geç kaldığı işine geliverip ışıkları yakmıştı. Bir uçan balık nehirde zıpladı, günü yeniden tutuşturan gümüşi bir çakmaktaşı...

Çayırın girişinde üç çocuk çimlerde diz çökmüştü; küçük gülümsemeleri, sallanan gelinciklerin arasında göze çarpıyordu. Yorgun ama mutlu görünüyorlardı. Güçlerini bana geçirme çabasından bitkindiler; biçimsiz gövdelerinin bazı küçük parçaları: David belki dayanma gücünü, Jamie her şeye karşı olan coşkusunu, Rachel merakını ve sükûnetini vermişti.

Bütün Shepperton, sanki sonsuz bir çabalamanın ertesinde dinleniyor gibiydi. Kasaba halkı, artık bitkileri yok etmeye çalışmıyordu; balta ve testereleri bir yana atmış, kapı önlerinde oturuyorlardı. Sessizce ormanın yeniden canlanmasını izliyorlardı.

Her şey beni bekliyordu. Göğsüme, iyileşmiş yarama baktım. Yara izi bile kalmamıştı. Göğsümün içinde, bütün o yaratıklar tarafından bana verilmiş olan organları hissettim. Binlerce akciğer ve kalp, binlerce karaciğer ve beyin, her cinsten binlerce cinsel organ taşıyordum; girmek üzere olduğum yeni dünyayı nüfuslandıracak güce sahiptim artık...

Ve artık Shepperton'dan kaçabileceğimden emindim.

Kliniğin park yerini geçtim. Geriatri bölümünün terasında yaşlılar, sakatlar ve bunaklar oturuyordu. Üç çocuk, yüzleri yere bakarak, peşimden geliyordu; onları terk etmek üzere olduğumun farkındaydılar. Gelecekleri hakkında erkekçe bir karar vermeye çalışan David’in alnında bir kırışık oluşmuştu. Rachel’ın yüzü ufalmış, sanki bu veda anını görüverme riskini göze almayı reddediyormuş gibi gözlerini yummuştu. Yalnızca Jamie’nin neşesi yerindeydi. Başının üstündeki havaya bağırıyor, ona başka bir havacı gönderir umuduyla göğü araştırıyordu.

Güneşlenme terasından bir yaşlı adam elini kaldırıp son kez bana el salladı. Kan kanserinin yiyip bitirmiş olduğu yaşlı bir kadın, yatağından

gülümsedi; bana, bahçedeki çiçekler ve kuşların renkli tüyleri için teşekkür ediyordu.

Çocuklara karşı sevecenlikle dolup yanlarına gittim. Arabaların arasında önlerinde diz çöktüm; Jamie’nin ellerini tuttum. Heyecanlı ulumaları kesilip gözlerimin içine bakana kadar bekledim. Kenetlenmiş parmaklarımız aracılığıyla, ölen geyiğin bacaklarıma vermiş olduğu güç ve çevikliği onun bedenine aktardım.

Ellerini bıraktım. Gözlerinin içine bakarak bacağındaki prangaları söktüm. Jamie ağzı bir karış açık dizlerine baktı; sağlıklı bacakları onu hayrete düşürmüştü. Gülüp neşeyle sallandı, düşecekmiş gibi yaptı. Son bir kez bağırarak gökyüzüyle işini bitirdi ve parka doğru koştu, çiçek tarhlarının üstünden atlıyordu.

Bütün bunlar olup biterken Rachel dikkatle dinliyor, gözleri heyecanlı otlarda, koşuşturan şifreleri çözmeye çalışıyordu. Elini David’in omzundan çekip korkuyla benden uzaklaştı. Ama sonra aniden yüreklenip koşup yanıma geldi ve dizlerime sarıldı. Beni sıkıca tutuyor, Jamie’ye geçirmiş olduğum gücü geri getirmeye çalışıyordu.

Başını tutup uyluklarıma bastırdım. Gözlerinin ölü pencerelerine dokundum. Parmaklarımdan ona şahinlerin ve kartalların görüşünü, dev akbabaların şaşmaz yargılarını geçirdim. Gözyuvarları parmaklarımın altında hızla dönüyor, sanki süratle çocukluğunun bütün kayıp görüntülerini hayalinden geçiriyordu. Beyninde canlanan sinirlerin orkide sapları gibi uzadığını ve retinalarında çiçeklenip yapraklandığını hissettim. Kendine kızarak, neşeyle başını iki yana sallıyordu; kafatasının karanlık odalarına hücum eden ışıkla kendinden geçmişti.

“Blake... oldu! ”

Benden ayrıldı ve faltaşı gibi açılmış gözlerle çayırı, gökyüzünü, yaprakları seyretti. Ölçülü bakışlarla bana baktı, bir an için bende sevgilisini ve babasını gördü...

Jamie ok gibi aramızdan fırladı, arabaların etrafında koştu ve kararlılıkla teslim olmayan, ama yine de arkadaşları adına sevinen ancak onlara ne olduğunu anlayamayan David’in etrafında dans etmeye başladı.

Çok yakında gideceğimi bilen Rachel, hemen David’in ellerinden tuttu ve hızla bana doğru sürükledi. Koca kafasını belime bastırdım. Güçlü kalbinin atışını duyuyordum; kalbi, rolünün bir beyin gaspçısı tarafından çalınmasından korkuyordu. Kafatasının aralıklarından küçük zeka

parçacıkları geçirdim; ince fener ışıkları, beyninin karanlık tavanarasına ulaştı. Aklı harekete geçip, küçülen gölgelerin içinde yolunu bulmaya, kırık tezgahlarını yeniden onarmaya başladı. En son olarak ona anlamayı, yaşlı balıkların ve bilge yılanların akıllılığını verdim.

Kafası uyluklarımda yankılanıyordu; rüyaların astronomisiyle dolu, uğuldayan bir gökevi... Benden ayrıldı ve soylu bir sükûnetle baktı.

"Blake, teşekkür ederim... Sana yardımcı olabilir miyim?”

Kibar bir edayla uzaklaştı; sanki beyninin içinde mesken tutmuş olan bu uyanık ve keskin zekalı kiracıdan utanıyormuş gibi, tozlu arabaların arasında mahcup bir biçimde dolanıyordu.

Bu çabalardan sersemlemiş, zihnimin ve bedenimin onlar için ödemiş olduğu bedelin farkında olarak gitmeye karar verdim. Her an, ilk meraklılar ve onların peşinden batık Cessna’yı arayan polisler, Shepperton’a doluşabilirdi. Miriam St. Cloud’ın kırmızı spor arabasına dayanıp dinlendim, genç doktoru ve gelişimden beri bana yapmış olduğu yardımları düşündüm. Kapıdaki tozların üstünde parmak izleri vardı; bana bırakılmış, şifreli son bir mesaj...

David beni bekliyordu. Görüşüm zayıflamıştı, ama onun güneşlenme terasındaki yaşlı insanlara bakan parlak mavi gözlerini seçebiliyordum.

“Blake, gitmeden önce...” Neredeyse bir yetişkinin sesiyle konuşuyordu. “Onlarla vedalaşır mısın?’’

Bu sakin ve asil çocuğun peşinden, park yerinden geçip terasa doğru yürüdüm. Bu yaşlı dostlar, yataklarından ve tekerlekli iskemlelerinden bana el salladılar, güneşin altında olmaktan memnundular. Bu ölmekte olan, kendi ölümlerinin eşiğinde oturan varlıklara bakınca, dönüp kaçma ve sonsuza kadar ağaçların arasında uçma isteğiyle doldum. Eğer bana kuşlardan ve bitkilerden geçmiş olan gücü, bir kez onlara verecek olursam Shepperton’dan asla kaçamayacağımı biliyordum.

Yine burada kapana kısılmak üzereydim.

David beni bekliyordu; titremeye başlayınca beni sakinleştirmek için gülümsedi. Bu yaşlılara ne kadar kızdığımın farkındaydı ve onlara yardım edip etmeme kararını bana bırakmıştı.

“Tekrar teşekkürler, Blake!"

Terasın merdivenlerini çıktım. Teker teker yaşlı hastaların arasında ilerleyip yorgun ellerini tuttum. Kan kanserli yaşlı kadına, gülümseyen kül rengi bohçaya, kanımı verdim; geyiklerin ve karaağaçların armağanını

geçirdim. Küçük ellerini tuttum ve bileklerimin hortumlarından kanım ona aktı. David neşeyle dolarken, kadın gözlerimin önünde canlanıyordu. Ilık parmakları dirseğime yapışmıştı.

“Hemşireye makyaj çantanızı getirmesini söyleyeceğim, Bayan Sanders." David gülerek bizi ayırdı ve beni sıradaki hastaya götürdü. Bu bunamış yaşlı adama, şahinlerden ve kartallardan almış olduğum ikinci beyni verdim. Sallanan kafası ellerimde durdu; başarılı hamlesini görünce ayılan uykulu bir satranç oyuncusunun gözlerinde yanan ışıkla bana baktı.

“Birkaç kişi daha, Blake.” Tekerlekli iskemlelerin arasında ilerlerken David beni sakinleştiriyordu. Güçsüzlere ve romatizmalılara, şeker hastası adama ve şizofren kadına akıl ve sağlık bahşettim. İskemlelerinden ve yataklarından kalkıp, gecelikleriyle etrafımda toplanırken, görüşüm bulanıyordu. Deli bir yaşlı adam omzumu yumrukladı; zamanın ve mekanın anlamını ilk kez kavrıyordu. Şizofren kadın, yakındaki bir ağaca titrek bir sesle tuhaf bir şarkı söylüyordu. Dantelimsi tenini bir genç kız tazeliği kaplamıştı; sanki onu kendi torununa dönüştürmüştüm.

David beni sükûnetle aralarında gezdiriyor, ben de onlara, bu sakat insanlara, görüş ve akıl, sağlık ve zarafet armağanları dağıtıyordum; aklımdan ve bedenimden kopan parçaları ellerime yapışan herkese aktarıyordum.

Son olarak, ağız kanseri olan bir adama dilimi armağan ettim.

"Blake, ne kadar iyisin... ” David sağımda olmasına rağmen, sesi parkın ötelerinde bir yerlerden geliyor gibiydi. Konuşamıyordum.

Varlığımı armağan etmiştim, mutluydum...

38

Artık tek başıma, kör ve hemen hemen sağır, boğazımda dilim olmaksızın caddelerde ayaklarımı sürüyor, iyileştirmiş olduğum adamlardan birinin vermiş olduğu koltuk değneğine dayanıyordum. Shepperton halkının etrafımda olduğunun farkındaydım ve en sonunda mutlu olduklarını biliyordum. Kendimi onlara armağan etmiş olmaktan, evrenin bana iki kez hayatımı ödünç vermiş olduğu gibi; bana kuşlar, yılanlar, tarlafareleri ve toprağın en küçük yaratıkları tarafından ödünç verilmiş nitelikleri onlara aktarmış olmaktan tuhaf bir biçimde memnundum. Kendimi onların bedenlerine gömmekle; yaşlı kadının tenindeki pembe tazeliğe, bir zamanların bunak yaşlı adamının parlak gözlerine bırakmakla Shepperton'dan *kaçmıştım.*

Ayağımın altındaki toprağı yoklayarak, süpermarketin yanında olduğumu anladım. Ama etrafımdaki insanların hiçbiri yabancı değildi. Hepsini tanıyordum; zayıf yönlerini ve güçlü yönlerini, terlerinin kokusunu, sırtlarındaki lekeleri, dişlerindeki çürükleri biliyordum. Onların anneleri ve babalarıydım; benim içimden geçip, benim havacı etimden doğmuşlardı.

Benzin istasyonuna gelip pompaların arasında dinlendim. Bir tropikal çiçeğin kokusu tenimi yıkadı. Yaklaşan ayak seslerini, beton avludaki güçlü vuruşları hissediyordum. Değnekle yolumu yoklayıp alışveriş merkezine doğru caddeyi geçerken, diğerleri de sessizce beni izliyordu; cihaz adalarının oradaki terk edilmiş tapınakların arasından yürüyüp, kullanılmış araba parkını geçip karayolunun yanındaki açık araziye geldik.

Durdum ve etrafımdaki düzenli solukları dinledim. Acaba bir grup suikastçı peşimden gelmiş, beni taşlayıp öldürmeye mi hazırlanıyordu? Zayıf bacaklarımı ve kollarımı, havasız ciğerlerimi, büyüsü kaçmış uyluklarımı, ne istiyorlarsa vermeye hazırdım. Beni soyup, karayolunun tozları arasında, birbirine kenetlenmiş kör bir kemik yığını olarak bırakabilirlerdi.

Bir el omzuma dokundu. Ensemde birinin ılık nefesini hissettim. Parmaklar, bileklerimde gezip nabzımı sayıyor, diğerleri yüzüme

dokunuyor, morarmış göğsümü okşuyor, kör gözlerime dokunuyordu. İnsanlar, etrafıma doluşmuştu; elleri bedenimde, bacaklarımdaydı; kalçalarımı ovuyor, torba derimle oynuyorlardı. Bir kadının tatlı ağzı dudaklarıma kapandı. Bütün bu sevgiden boğulmak üzereydim; seven akrabaları tarafından bile bile boğulan sakat bebek...

İçimde bir gelgit akıntısı çağladı. Vahşi bir sel, boş kan damarlarıma hücum etti. Gökyüzü netleşmeye başladı. Uyluklarım penisimi tutan genç adamın ellerinde hayata döndü. Onun menisi testislerimi yeniden doldurdu.

“Blake! Gözlerini aç!"

Peder Wingate ve Bayan St. Cloud, yüzüme bakıp gülümsüyorlardı. Çevremdeki herkes gibi, onlar da havacı kostümü giymişti; Viktorya döneminin havacılığa meraklı bir grup üyeleri...

Rahip, Panama şapkasını terk edilmiş arabaların üstüne fırlattı; sonra sevecenlikle beni kucakladı.

“Blake... başardın!" Bütün bezginliği gitmişti, yüzü çizgisizdi ve kafatası röntgenlerimde parladığını görmüş olduğum aynı içsel ışıkla aydınlanmıştı. Neşeli ve sersemlemiş görünüyordu; kutsal şarapla ilgili hoş bir fıkraya gülen stajyer rahip...

Bayan St. Cloud, yanaklarımı avuçlarının arasına aldı ve alnımdan öptü. Bana gülümserken yüzünde kızının ifadesini görebiliyordum. Yüz hatları gerilmiş, çene ve şakak kemiklerini kaplamıştı. Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu.

“Blake, uçma zamanı! Hepimiz senin için hazırlandık... "

Hala yarı mat gözlerimle, etrafıma toplanmış olan yüzlerce insanı gördüm. Hepsi oradaydı; bu tozlu ışıkta beliren beyaz bir rüyanın içindeki şekiller... Artık hepsi de daha genç duruyordu; daha önceki özlerine dönen çocuklar... Banka müdiresi ve mobilya satıcısı, süpermarket kasiyerleri, müşteri temsilcileri ve sekreterler, emekli asker ve kanatlı başlığımı yapmış olan televizyon oyuncusu, koltuk değneklerini ve tekerlekli iskemlelerini atmış olan yaşlılar ve sakatlar buradaydı. Yalnızca çocuklar ve Miriam eksikti. Uzaklarda, Jamie ve Rachel parkta koşturuyor, kuşları ve kelebekleri kovalıyordu. David bile benden uzaklaşmıştı. Nehre doğru giderken savaş anıtının orada durdu ve bilgece gülümsemesiyle bana baktı.

Gözlerim keskinleşmişti ve Shepperton’ın bedenime bastıran ellerini hissediyordum. Kasaba sakinlerinin hepsi bana kendilerinden bir şeyler

aktarıyordu; sanki ben kendi düğünümde damatmışım gibi, kalbime ruhlarından birer yadigar iğneliyorlardı.

“Blake! Haydi, uçma zamanı... "

“Yukarı bak, Blake!"

Peder Wingate bana seslendi, güçlü başını güneşe çevirmişti. İlk gönüllüler, banka müdiresi ve televizyon oyuncusu göğe yükselmişti bile. Onlara katılmamı işaret ettiler, elleri benimkileri tutmak için uzanıyordu. Sonunda herkes yeri terk etmişti. İlk güneş ışığında etrafımda dönüyor, ayakları yerden dev toz bulutları kaldırıyordu. Onlara bakınca, bana olan sevgilerini ve ilgilerini gördüm. Peder Wingate, kolu Bayan St. Cloud’ın belinde, yanımdan süzülerek geçti, dizleri omzuma sürtündü.

“Zamanı geldi, Blake!" Yerden üç metre yüksekte etrafımda el ele uçuyor, beni havaya çağırıyorlardı. Sonunda havanın bereli ayak parmaklarımı serinlettiğini hissettim. Koltuk değneğini fırlaıp attım ve bana olan sevgilerinin gücüyle çekilerek göğe yükseldim.

Gidiş

---

39 Birbirimizin iki yana açık ellerini tutarak, gökyüzünde hep beraber uçuyorduk; uçsuz bucaksız bir hava cemaati... Altımızdaki kasabada, bu banliyö damlarını süslemiş olan göz alıcı orman, yeniden oluşuyordu. Ilık rüzgar yüzlerce kokuyu taşıyıp getiriyordu ve biz bir parfüm bulutunun üzerinde süzülüyorduk. Birlikte olmaktan mutlu, Shepperton'ın üstünde bir çember oluşturduk; konuksever güneş yüzlerimizi aydınlatıyordu.

Sonsuza kadar terk etmeden önce, bu küçük kasabaya teşekkür etmeye karar verdik. Bir yanımda Peder Wingate, diğer yanımda Bayan St. Cloud vardı; ilk uçuşlarından çok keyif alan hevesli genç çift... Karayolunun üstünde uçuyorduk, Londra'ya doğru akan arabaların sürücülerinin bizi görememesi hiç umurumuzda değildi. Shepperton'dan ilk kez kaçmayı denediğimde takılmış olduğum beton direğin üstünde yavaşladık ve tarladaki taşlara küçük bir teşekkür ayini yaptık. Cihaz adalarına ve yatak odası takımlarına, benzin istasyonundaki pompalara ve bir zamanlar beni barındırmış olan paslı arabaya şükranlarımızı sunduk.

“Elveda Blake!" Yetişkin uçuş kostümünün içinde heyecanlı bir genç kıza benzeyen Bayan St. Cloud, elimi bırakıp benden uzaklaşmaya başladı.

“Hoşçakal, Blake!” Bir çocuk seslendi, artık on yaşını biraz aşmış olan bir süpermarket kasiyeri...

“Blake... " Peder Wingate omuzlarımdan tuttu, ince ergen yüzü, heyecanlı bir rahip adayının yüzü gibiydi. Son bir kez birbirimize sarıldık, onu bıraktığımda, dudaklarımdan ayrılamayan genç gülümsemesini hissedebiliyordum.

Ama onlarla gidemeyeceğimi biliyordum. Onlara bedenimin kapıları aracılığıyla rehberlik ederek uçmayı öğretmiştim ve artık güneşe olan yolu kendileri bulacaktı. Bu arada diğerleri hala gitmemişti; üç çocuk ve kendilerini cömertçe bana sunmuş olan kuşlar ve geyikler, tarlafareleri ve böcekler... Ancak en son canlı varlığı da güneşe yolladığımda gitme özgürlüğüne kavuşacaktım.

Daha şimdiden otuz metre üstümde, bir grup mutlu çocuk, el ele aydınlık gökyüzünde ilerliyordu.

“Blake, elveda...”

Son sesler de duyulmaz oldu. Bu küçük gökte tek başıma, sessiz havada aşağı doğru inmeye başladım. Otoparkın damında durdum, Shepperton halkını kendi yollarına uğurlama işinden bitkin düşmüştüm; terk edilmiş kasabaya baktım. Artık, nehirde boğulurken Cessna’nın pilot kabininden görmüş olduğum garip yangının anlamını biliyordum; içime almış ve uçmayı öğretmiş olduğum; her biri, güneşin giydiği gökkuşağında bir parça ışık olan bu kasaba halkının resmedilmiş ruhlarıydı gördüğüm.

Stark’ı ele geçiriyorum

40

Boş caddede yürüyor, süpermarketin pencerelerindeki yansımama bakıyordum. Sessiz ormanın istila ettiği sakin caddeler, unutulmuş yüzme havuzlarının ve boş garaj yollarının yanında uzanıyordu. Bir çim fıskıyesi, süs havuzunun önünde dönüyor, bahçe kapılarının önlerinde terk edilmiş çocuk oyuncakları yatıyordu. Her yerde, kuşlar damları ve telefon tellerini doldurmuş, park etmiş arabaların damlarında kendilerine yer açmak için itişip kakışıyordu. Beni izliyor, yaklaşmakta olan son eylemi bekliyor, onları burada yalnız bırakıp bırakmayacağımı düşünüyorlardı. Dev akbabalar ihtiyar gözleriyle bana bakıyordu, büyük kanatları rüzgarı dindirmek için açılmıştı.

“Bayan St. Cloud!.. Peder Wingate..." Onlar güneşe katılmaya gitmişlerdi. Peki Stark kaçmış mıydı? Bir tek Miriam kalmıştı, kilisenin giyinme odasında yerde yatıyordu. ,

“Miriam! .. Doktor Miriam! .. "

Film stüdyolarının önünde helikopterler daire çiziyordu. Süpermarkete sırtımı döndüm; menimin lekeleri hareketsiz otları kaplamış, damlalar indirim ilanlarının aralarına saçılmıştı. Ağzımdaki ve göğsümdeki çürükler, sanki son uçuşum yüzünden iltihaplanmışlar gibi korlaşmış kömüre dönmüştü.

Savaş anıtına yaklaştığımda, üç çocuğun neşeyle çayırlarında oynadıklarını duydum. Kliniğin otoparkını geçtim ve otların üstünden onlara doğru yürüdüm. Vücudumun ışığı gelincikleri parlatıyor, kırmızı taçyaprakları altın rengine çeviriyor, beni ağaçtan ağaca izleyen dev akbabaların tüylerini ışığa boğuyordu.

Birkaç dakika çocukları seyrettim; bu gizli çayırda sonsuza kadar oynayabilmelerini diledim. Hoplaya zıplaya bana doğru geldiler, her saniye coşkuları artıyordu. Jamie bacaklarımın etrafında dönüyor, Rachel’ın hızlı ellerinden kaçıyordu. Onu kaldırıp kucaklayınca bir feryat kopardı. "Gitme zamanı geldi, Jamie...”

Bana hayretle baktı. Sonra omuzlarımı kavradı. Küçük ağzı yanağımı öptü. Geriye doğru büküldü, dünyaya son bir alaycı çığlık attı ve üstüme düştü. Altın rengi tenimden kolayca içeri girdi, güçlü bacakları son tekmelerini attı.

Rachel hiç duraksamadan yanıma geldi. Düzgün elleri parlak otları ayırıyordu; sanki çayırın bakıcısıydı ve bir sonraki kiracılar için etrafı derleyip toplamak zorundaydı. Bana uzanıp ciddiyetle belime sarıldı.

“Hepimizin gitme zamanı geldi, Rachel...”

Güçlü ellerini tuttum, sabırsız ağzını kendi ağzımın üstünde hissettim, dili dişlerime dokunuyordu. Son bir mutluluk çığlığıyla kalbimin içine kayıverdi.

Artık tek başına kalan David otların arasında bekliyordu. Büyük alnının altındaki gözleri sükunetle beni izliyordu.

“Sana uçmayı öğreteceğim, David. İnsanlar yakında burada olacaklar, onlar geldiğinde burada olmak istemezsin herhalde!”

“Hazırım, Blake. Uçmak istiyorum.” Ellerine bakıp gülümsedi, kanatlara dönüşüp dönüşemeyeceklerini merak ediyordu. Bana eski bir ayakkabı kutusu gösterdi, içinde yakalamış olduğu iki Amazon kelebeği vardı.

“Onları biriktirmeye başladım,” dedi, çok doğal bir biçimde. “Bütün bunlar saklamaya değer şeyler.”

“Bir tane daha yakalamak ister misin?" diye sordum. “Seni beklerim."

Başını salladı ve açık kutuyu otların üstüne koydu. Kelebeklerin toz içinde, gelinciklerin arasında uçuşunu seyrettik; tenimin aydınlattığı altın böcekler... David yanıma geldi. Koca kafasını belime dayadı; son bir kez çayıra, ağaçlara ve kuşlara baktı.

“Blake... hoşçakal!"

Ellerime yapıştı. Koca kafası açık çizgileriyle içime geçti, güçlü omuzları benimkilerle birleşti.

Havaya yükseldim ve parkın üzerinde onları göğe bıraktım. Rüyalarında uçuyorlarmışçasına, el ele süzüldüler; konuksever güneş yüzlerini aydınlatıyordu.

Tenim ışıldıyordu, artık o kadar parlaktı ki, etrafımdaki uzun otlar ve ormangüllerinin koyu yaprakları neredeyse beyaza kesmişti. Ölüm kuşlarının arasında yürüyen bir başmelek gibi nehre doğru yürüdüm; bedenimin ışığı karaağaçların gövdelerinde parlıyordu.

Terk edilmiş St. Cloud Malikanesi’ne geldim. Yüzlerce balık suda zıpladı; ışığımı hemencecik kendi vücutlarına almaya hevesliydiler. Ama onları geride bırakabileceğim olasılığı yüzünden mutsuzdular. Beyaz suyun ilerisinde, Stark eğlence iskelesinin parmaklıklarına yaslanmış duruyordu. Uçuş giysisini çıkarmış, tüfeğini çıplak omuzlarına asmıştı. Kuşlarla, pelikanlar ve fırtınakuşlarıyla kuşatılmıştı; çayırda yürümemi seyrediyordu. Tüfeğini suya fırlatınca, bana meydan okuma umudunu tamamen yitirmiş olduğunu anladım. Helikopterleri dinliyor, onların başka bir gökte ilerlediğini kabulleniyordu.

Tarama platformu, palamarlarından kurtulmuş, karşı kıyıdaki çamur tepelerinde karaya oturmuştu. Stark en sonunda batık Cessna’yı kumsala çekmişti. Uçağın iskeleti, kırık kanatları ve parçalanmış gövdesiyle, St. Cloud çimenliğinin altındaki kumlarda yan batık yatıyordu. Eskiden beyaz olan yüzeyi, pas ve yosunlarla kaplanmış, motordan sızan yağla lekelenmişti.

Stark Cessna’ya yaklaşmamı ve pilot kabininin içine bakmamı bekledi. Uçağa aldırmadan kumsala indim ve kumların üstünde yürüdüm. Paslı iskelenin merdivenlerini çıktım. Parlayan tenim tek boynuzlu atlara yaldızlar saçtı, Stark’ın boyasını daha da parlak bir katmanla boğdu.

Stark, yanına geldiğimde geri çekildi. Kıvranıp yüzünü sakladı; sanki kendini ölüme hazırlamak için son birkaç saniye daha istiyordu. Sonra, ona zarar vermek gibi bir niyetim olmadığını anlayınca, teslim olma göstergesi olarak ellerini kaldırdı.

Kısa bir süre boyalı gondolların arasında boğuştuk; güçlü kolları beni uzak tutmaya uğraşıyordu. Umutsuzca aşağı, nehre baktı, ılık sulara atlamayı düşündü. Ama asla güvenli Walton kıyılarına ulaşamazdı. Shepperton’ın etrafımızı sardığının ve burada yalnızca benim varlığım nedeniyle yaşayabildiğinin farkındaydı.

"Blake!.. Uçağı senin için çıkardım!”

Benimle birleştiğini hissettim, bedenlerimiz birbirini uzun zamandır tanıyan güreşçilerin yakınlığıyla kucaklaşıyordu. Son anda eğlence parkına ve dönme dolabın gondollarına baktı; göklerde koşmaya can atan yeniyetme oğlan...

Film stüdyolarının üstündeki serin, sakin havaya doğru uçtum ve onu güneşe doğru salıverdim.

Miriam soluk alıyor

41 En sonunda yalnız kalmıştım; kumsal boyunca yürüyüp Cessna'nın enkazına geldim. Batık sancak kanadın yanında durup, kırık ön camdan kabinin içine baktım. Tahmin ettiğim gibi, kumandaların önünde beyaz uçuş giysili bir adam yatıyordu. Binlerce balık, yüzünün etini yemişti; boş gözlerinden gri peçeler gibi yosunlar sarkıyordu, ama yine de parça parça uçuş miğferinin içindeki kafatasını tanıdım.

Bu boğulmuş olan pilot, ben Cessna'dan kaçarken orada kalmış olan önceki bendi. Yan batmış, sanki iki dünyanın arasında kalmış gibi, kumandaların önünde oturuyordu. Ona acıyıp pilot kabininin kapısını açtım ve iskeletine uzandım. Onu kumsala gömecek; düşen uçağın, uzun uykusundan uyandırmış olduğu kuş-adam fosilinin, benim Pliyosen Çağı'ndan kalma atamın yerini almasını sağlayacaktım.

Onu kolayca kaldırdım; eksik parçaları, şimdi benim üzerimde olan lime lime uçuş giysisi içinde bir kemik yığını... Bu ölü yaratığa, ruhumun kaçıp gitmiş olduğu bedensel varlığımın kalıntısına karşı büyük bir acıma duyuyordum. Bu önceki kendimi, ölü oğlunu taşıyan bir baba gibi kollarımda taşıdım, sonsuz uykusuna yatırmadan önce son bir kez kemiklerini ısıttım.

Derken, kemikler, sanki benim tarafımdan diriltilmişler gibi kollarımın arasında hareketlendi. Belkemiği göğsümde sertleşti. Eller yüzüme yapıştı. Kafatasının kemikli uçları alnıma vurdu; ayrık dişler ağzımı kesti.

Nefretle iskeleti sulara fırlatmaya çalıştım. Boğuşarak, arka üstü, Cessna'nın batık kuyruğunun yanında suya düştük. Serin sudaki anılarının heyecanına kapıları iskelet, ellerimden kurtuldu, kemikli ağzı dudaklarıma yapıştı, ciğerlerimdeki havayı emmeye çalışıyordu.

Kırılgan kaburgaları benimki terle birleşir, kömürleşmiş bilekleri kollarıma girerken, bu küçük kasabaya geldiğimden beri kimin ellerini ve ağzını aradığımın bilincine vardım. O çürükler, kendi bedenimde açtığım yaralardı; dehşet içinde, ölen kendimden kopmaya çalışıp, batık uçaktan kaçarken olmuşlardı.

Cessna’nın beyaz enkazı yanımda, sırt üstü suda yatarken ölü kendimi yatıştırdım; kemiklerimi, bacaklarımı ve kollarımı, kaburgalarımı ve kafatasımı içime aldım. Etrafım binlerce balıkla doluydu; güneşte kaplanmış suda mücevher gibi parlıyorlardı; bu küçük yaratıklar, yedi gün nehir yatağında yatmış olan bedenimin etini yemişlerdi.

Uzanıp onları yanıma çağırdım; balıkları ellerime aldım ve bir inci hazinesi gibi dokularına saklamış oldukları ölü etimin parçalarını bir kez daha içime aldım.

Kumsalda Cessna’nın yanında duruyordum. Yükselen sular uçağın etrafında fokurduyor, kanatlarını kaplıyordu.

Kilisedeki ölü genç kadın ve kuş kalabalığı dışında, artık Shepperton’da tek başıma olmama rağmen, kendimi hiç de terk edilmiş hissetmiyordum; sanki artık kendimin birbirine kaynayan parçaları bu küçük kasabada bir nüfus oluşturmuştu.

Kumsaldan ayrıldım ve terk edilmiş malikanenin aşağısındaki çimenliği geçtim. Bir tavuskuşu yanıma geldi, kuyruğunu açtı ve beni kiliseye doğru uğurladı. Damları dolduran kuşlara baktım. Shepperton’ın her yanından gelip burada toplanmışlardı; matadorun son girişini bekleyen coşkulu seyirciler gibiydiler...

Kilise avlusuna girdim ve mezarların arasından giyinme odasına yürüdüm. Cinselliğimden fışkırmış olan parlak çiçekler, etrafımda yükseliyordu, kırmızı mızrakları omuzlarıma geliyor; ölülerin arasına tohumlarını saçıyorlardı.

Kapı girişinde durdum ve Miriam’ın bedenine baktım; giyinme odasının ortasındaki, camdan bir örnek kasasının üstünde yatıyordu. Parlayan tenimin ışığı duvarlara vurdu, kanatlı adamın eski iskeletinin belkemiğini ve boğumlarını aydınlattı.

Uçuş giysimin son parçalarını da belimden koparıp yere attım. Miriam’ın kliniğin önünde taze çiçekleri okşamasını, çimenliği baştan çıkarmak istiyormuş gibi, başlarını bacaklarının arasına dayamaya zorlamasını hatırladım. Artık, bakımını üstlenmiş olduğu üç çocuktan birazcık daha büyük duruyordu; ağzı ve yanakları yaşıyormuş gibi yumuşaktı.

Çırılçıplak önünde durdum ve kumsalda ölü kendimi ısıtmış olduğum gibi, parlayan tenimin onu ısıtmasını sağladım. Bana hayatlarını vermiş olan yaratıkları; geyikleri ve yaşlı şempanzeyi düşündüm. Miriam’ı

omuzlarından tutarak bana verilmiş olan her şeyi, birinci ve ikinci hayatımı ona aktardım. Eğer ben ölüp dirildiysem, bu genç kadın da canlanabilirdi.

Canımın benden çıktığını hissediyordum. Tenim soldu, ışığı karardı. Giyinme odası yine karanlığa gömüldü. Son bir defa daha varlığımı armağan ediyordum. Artık, kumsaldaki kemik yatağına dönmeden önce, ancak Miriam'ı yolcu edecek kadar gücüm kalmıştı. Kımıldadığını hissettim. Sağ eli kalktı ve yüzüme dokundu.

“Blake! Beni uyandırdın... burada uyuyakalmışım!..”

42

“Blake, burada kalamaz mıyız? Burası o kadar güzel ki!”

Kilise avlusunda, kol kola muhteşem çiçeklerin arasında duruyorduk. Miriam gülerek, ellerini güneşe uzattı.

“Birazcık daha, Blake!”

Bir sinekkuşu sürüsü başımızın üstünde uçuşurken mutlulukla onu seyrediyordum. Miriam giyinme odasından coşkulu bir kız öğrencinin güçlü adımları ve hayat dolu bakışlarıyla çıkmıştı. İki günlük ölüm onu gençleştirmişti; sanki daha yeni ve daha taze bir dünyadan bu semt kilisesini ziyarete gelmişti.

Beni görmekten mutlu, mezar taşlarının arasında, yanımda çırılçıplak duruyordu. Ölümünü hiç anımsamıyor olmasından memnundum. Ani bir sevgi gösterisiyle belime sarıldı. “Herkes nerede? Annem ve Peder Wingate?"

“Gittiler, Miriam.” Onu mezarların arasından geçirip kilise avlusunun kapısına getirdim. “Stark, çocuklar, herkes... Bütün kasaba gitti.”

Göğe baktı, güneşin etrafındaki gökkuşağına gülümsedi. “Blake, onları görebiliyorum, hepsi orada!”

Kendimi onun gidişine hazırlamıştım bile. Yakında o dünyaya gideceğini biliyordum. Shepperton, o dünyanın, yalnızca güzel döşenmiş ama mütevazı bekleme odasıydı. Çıplak omuzlarından tutup onu göğsüme bastırdım; bedeninin ılık kokularını içime çektim; tenindeki ufak lekeleri, kulağındaki kurumuş kulak kirlerini saydım. Burada, çiçeklerin arasında, bu genç kadınla sonsuza kadar yaşamak, kendi cinselliğimden fışkırmış çelenklerle saçlarını süslemek isterdim.

Ama kuşlar etrafımızı sarmıştı. Her pencere çıkıntısında kuşlar oturuyordu; film stüdyosunun damlarını da doldurmuşlardı.

Yine kasabanın kendi üstüne kapandığını, kuşları daha küçük bir alana sıkıştırdığını hissettim. Dev akbabalar gökte yer kapmaya hazır yukarı bakıyordu.

“Miriam, artık gitme zamanın geldi.”

“Biliyorum, Blake. Benimle geleceksin, değil mi?” Alnıma dokundu, sanki doktorculuk oynayan küçük bir kız ateşimi ölçüyordu. Kaldığı her dakika bir yıl gençleşiyor gibiydi.

Mezarların arasında çömeldi, bir ardıçkuşu yavrusunu ellerine aldı; tuhaf havadan bitkin düşmüş, başı yana eğik, benekli bir tüy yığını.

“Blake, uçabilecek gücü bulacak mı dersin?”

Kuşu ellerinden aldım, onu kısa bir süre benim kuvvetimle, kollarımı dolduran firkateyn kuşlarının kanat açıklığıyla doldurdum. Ellerimde kanatlarını açarken etrafımızı saran anaforu hissettim. Minyatür bir hortum, kilise avlusunu birbirine katıyordu. Kırmızı uçlu çiçekler, yumuşak mızraklarıyla bizi dövüyor, havaya itiyordu. Miriam, dönen taçyapraklarla birlikte tepesinde uçuşan saçlarıyla boğuşuyordu. Bir tüy anaforu, kilise avlusunda dönüyor, binlerce kanattan kopmuş tüyler, mezar taşlarının arasında uçuşuyordu.

Dört bir yanda kuşlar göğe yükseliyordu. Miriam bana doğru sendelerken ellerini kavradım.

“Zaman geldi, Miriam! Uçma zamanı!”

Birbirimize sarıldık, her birimiz diğerinin bedenini alıyordu. Sağlam kemiklerini ve sıkı etini, ağzımın üstündeki ağzının sevgi dolu basıncını, göğsümde göğüslerini hissediyordum.

“Blake, onları da alalım! Ölüleri bile, Blake!”

Artık kilisenin avlusu üstünde göğü dolduran yaratık bulutuyla iç içeydik Canlı havada süzülüyor, güneşin uzun koridorları boyunca tırmanıyorduk. Kuşları, gökyüzündeki düğün ziyafetinin onur konuklarını bize katılmaya davet ettik. Birbirimizin içine girip çıkıyorduk; kuşların tüyleriyle aydınlanmış bir kalabalık, terk edilmiş kasabanın damları üzerinden uçan kanatlı ve tüylü yaratıklar donanması.

Uzaklardaki trafik, karayolunda ilerlerken, Miriam’ı salıverdim ve ona albatros kanatları giydirdim. O da karşılığında beni dev akbabaların gaga ve pençeleriyle donattı.

Dört bir yanda sonsuz bir canlı varlık alayı, göğe yükseliyordu. Bir gümüşbalığı bulutu nehirden yükseldi; baş aşağı akan benekli bir çağlayan... Parkın üstünde, korkak geyikler, ürkek bir sürü halinde yükseliyordu. Tarlafareleri ve sincaplar, yılanlar ve kertenkeleler, sayısız böcek havaya yükseliyordu. Son bir kez birleştik, bu hava filosunun içinde eridiğimizi hissettik. Hepsini içime alıp kendimi bir yaratığa dönüştürdüm;

bedenimin kapısından geçerek yukarıdaki dünyaya giden bütün yaratıkların toplamıydım. Sayısız yaratığımsı varlık başımdan fışkırıyordu. Bu birleşen ve ayrılan şekillerin içinde eridiğimi hissettim; tek bir nabız olarak atıyorduk, bu büyük kuşun sayısız odacıkla dolu yüreğinin parçalarıydık.

Artık sona yaklaşırken ölüler bize katılmak için uyandılar; kilise avlusundaki mezarlardan, parkın ılık toprağından, boş caddelerin kenarlarındaki tozlardan, ıslak derelerden ve unutulmuş çukurlardan çıktılar. Topraktan gri bir sis yükseldi; ağaçları ve göğü kaplamak üzere olan, ama yukarıdaki canlı varlıkların fenerleriyle aydınlanan bir hava kefeniydi bu.

Son anda Miriam’ın seslendiğini duydum. Benden ayrıldı; artık o, bütün bu varlıkların, en ilkel ve en yüksek, canlı cansız hepsinin, içinden geçerek güneşe ulaştığı bir zafer takıydı.

“Bizi de bekle, Blake... ”

Kumsalda duruyordum, yırtık pırtık uçuş giysimin kalıntıları ayağımın dibinde, ıslak kumlarda yatıyordu. Çıplak olmama karşın, tenim, bedenimden geçmiş; yurtlarına giderken her bir hücremi ısıtmış olan yaratıklar sayesinde ılıktı. Göğe bakınca, güneşe doğru ilerleyen son ışık pırıltısını gördüm.

Shepperton artık sessizdi; kuşlar da gitmişti. Boş nehir ayaklarıma dokundu; rüyasında beni dürtükleyen sakin bir uykucu... Park ıssız, evler boştu.

Cessna hemen hemen batmıştı, akan suyun altında kanatları sallanıyordu. Gövdenin dönüp, suyun örtüsünün altına kaydığını gördüm. Nehir onu alıp götürdüğünde, yerini alacak olduğum kanatlı yaratığın kemik yatağına doğru yürüdüm. Orada, bu tarihöncesi çakıl yarığında, milyonlarca yıl önce benim için hazırlanmış olan bu divanda yatacaktım.

Miriam’ın bir gün benim için döneceğinden emin olarak, orada dinlenecektim. O zaman, Thames Vadisi’nin ve daha ötedeki dünyanın kasabalarında yaşayanlarla birlikte gidecektik. Bu defa, ağaçlar ve çiçeklerle, tozlar ve taşlarla, bütün maden dünyasıyla birleşecek; saadet içinde, ona geri dönmüş canlıların ruhlarından yeniden doğmuş olan evreni oluşturan mutluluk denizi içinde eriyecektik. Şimdiden havaya yükselişimizi görebiliyordum; babalar, anneler ve çocukları... Yükseklere uçuşumuz, dünyanın yüzeyinde dalgalanıyor; sakin hortumlar evrenin

gökkubbesinden sallanıyor; canlının ve cansızın, dirinin ve ölünün son evliliğini kutluyordu.